Sophie de Villenoisy



SINUCIDERE FERICITĂ și la mulți ani!



Scrisă într-o manieră emoționantă dar și extrem de amuzantă, cartea este o lectură atât de necesară în zilele noastre, fiind o celebrare a vieții, scrisă cu finețe și umor.

Eroina, femeie la 45 ani, care rămâne complet singură pe lume după ce îi moare și tatăl, ia hotărârea să se sinucidă de Crăciun. Totuși, discută înainte de eveniment cu un psihoterapeut, iar acesta îi propune ca, până la Crăciun, să accepte câteva provocări, adică să facă lucruri pe care toată viața și-a dorit să le facă, dar i-au lipsit curajul și motivația. Iar dacă de Crăciun mai vrea să se sinucidă, psihologul o asigură că are binecuvântarea lui.

Combinație seducătoare între "Viața e minunată" al lui Frank Capra și "Jurnalul lui Bridget Jones", stilul scriitoricesc al autoarei seduce cititorul de la primele rânduri prin amestecul bine dozat de umor și tandrețe, presărat cu nenumărate surprize.

ISBN 978-973-629-379-5

LIDER INTERNATIONAL
OP 5 CP 15
Sector 4, București

Sophie de Villenoisy

SINUCIDERE FERICITĂ ȘI LA MULȚI ANI!

Traducerea: Diana Morărașu

EDITURA LIDER INTERNAȚIONAL, 2016

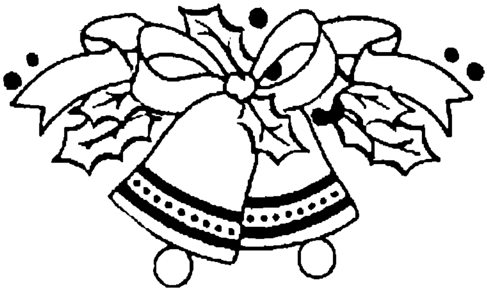
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DE VILLENOISY, SOPHIE
Sinucidere fericită şi la mulţi ani! / Sophie de Villenoisy; trad.: Diana Morăraşu – Bucureşti: Lider Internaţional, 2016

ISBN 978-973-629-379-5

I. Morăraşu, Diana (trad.)

LIDER INTERNATIONAL
O.P.5 – C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55

Tipărit la S.C. DON-STAR S.R.L. Galaţi
Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236/420100
e-mail: donstargalati@yahoo.com



Mulțumiri

Lui Matthieu, care știe.

Lui Angus și Chine, cele două minuni ale noastre.

Lui Valérie, care nu se va recunoaște.

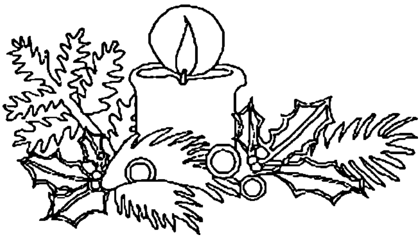
Lui Marie, majoreta mea favorită, care mă susține în toate.

Lui Hervé, fratele meu dispărut, care nu m-a părăsit niciodată.

Și, în sfârșit, Tatianei de Rosnay, zâna bună a acestei cărți.

Necunoscutului de pe cheiul Senei, fără de care nu aș fi avut niciodată curajul să mă arunc în apă.

Îi mulțumesc.



Capitolul 1

Tata a murit în zori. Când a sunat telefonul, am știut imediat că era spitalul, dar nu am avut curajul să ridic receptorul. De ce-aș fi răspuns? Știam ce aveau să-mi spună: „Tatăl dumneavoastră s-a stins azi dimineață, s-a dus, n-a suferit." Iată-mă orfană. O orfană de 45 de ani nu stârnește prea multă milă. Dar golul e același. Numai că, la 45 de ani, nimeni nu va dori să mă adopte. Sunt prea trecută. Prea trecută ca să am copii și, pare-se, prea trecută ca să am măcar un soț.

Dacă ar trebui să îmi schimb profilul pe Facebook, aș scrie că sunt fiica nimănui. Cum nu sunt nici soția ori mama cuiva. Sunt doar eu. Dar cine sunt eu?

Cine ești tu, Sylvie Chabert?

O fată emotivă, da, fără doar și poate. Nu m-am controlat deloc la pompele funebre. Nu am făcut decât să plâng, să bâigui și să împroșc pe toată lumea cu nasul meu mucos. Domnul mă privea foarte demn dindărătul ochelarilor mici și al costumului sobru, adecvat momentului, fără a lăsa ceva să transpară. Pentru el era o zi bună. A trebuit să cumpăr un alt loc de veci pentru tata, pentru că cel al mamei era plin. Și i-am spus:

- Dacă tot suntem aici, mai puneți unul deoparte și pentru mine.

Profesionalismul lui s-a clătinat nițel.

- Nu vă uitați așa la mine, am continuat, nu am soț, nu am copii, nu am pe nimeni. Trebuie să mă ocup singură de viitorul meu postum.

- Nu spuneți asta, domnișoară, sunteți încă tânără, viața e plină de surprize!

- Lăsați-o baltă, i-am răspuns suflând-mi nasul, dacă nu mi s-au aprins călcâiele la 20 de ani, doar nu vă închipuiți că o să se întâmple la 45 sau la 60.

Nu a spus nimic. Cine nu mormăie măcar o vorbă de încuviințare?

Apoi mi-am scos carnetul de cecuri. Este prima oară când îmi fac un cadou atât de scump. Unii își oferă bijuterii, ședințe la spa sau croaziere; eu – un loc de veci. Un cadou personalizat, dar fără un

ambalaj atrăgător.

Am ieșit vlăguită, pierdută și ușurată de aproape 4000 de euro. Prețul unui locșor confortabil la doi metri sub pământ, cu o vedere de nereprodus spre măruntaiele pământului. Mai bine mi-aș fi oferit o croazieră cu Costa Concordia; cu puțin noroc, o terminam înecată în Marea Siciliei! Ar fi fost mult mai interesant. Dar eu nu am nici noroc, nici zorzoane.

De altminteri, nici de semănat nu semăn cu ceva anume. Din oglindă mă privește o brunetă cu părul uscat ca o coamă de cal. Am o claie atât de mare că nici un cancer nu i-ar putea veni de hac. Am nefericirea de a mă fi născut brunetă, plată și adusă de spate într-o epocă în care bărbaților le plac blondele cu talia bine arcuită și sânii mari. Sunt blestemată. Condamnată să nu plac vreodată. Nici suficient de urâtă pentru a inspira mila, nici suficient de drăguță pentru a stârni dorință. Sunt pe la mijloc, atonă, transparentă, jumătate urâtă, jumătate banală, orice, numai atrăgătoare, nu.

Mă dor toate, sunt zdrobită ca o bicicletă care s-a făcut armonică sub un camion pentru gunoi. Mai ales ultimele săptămâni, teribil de obositoare cu toate drumurile astea dus-întors între birou și spital. Între mocheta mea cenușie și linoleumul aseptic. Acum s-a terminat. Tata nu mai e acolo, îmi voi putea relua cursul vieții, cum zic prietenii mei. Înapoi la gustările ronțăite în fața televizorului! La serile de sushi la un film prost, sau o supă, un iaurt, ceva, și gata, în pat!

Ce voi mai putea povesti eu acum? Nu mă simțeam deloc rău în rolul fiicei devotate care este alături de părintele ei în boală. Viața mea avea un sens. Da, era jalnică, dar măcar avea această mică latură de „admirabil". Mă dedicam trup și suflet tatălui meu. Lumea era îngrijorată pentru oboseala, pentru confortul meu: „Măcar te menajezi? Ai grijă de tine, gândește-te la tine, nu te lăsa secătuită de vlagă."

Astăzi sunt doar o celibatară cam ternă, în premenopauză, care nu-și dăruiește trupul și sufletul nimănui. Cine să mă întrebe: „Măcar faci sex? E important să te simți bine, să nu te lași copleșită de singurătate"?

Mă simt atât de singură, singură și neînțeleasă. Și urâtă.

- De ce nu ți-ai lua un câine?, mi-a sugerat Véronique. E foarte afectuos și e o prezență *adevărată*!

De ce nu un șobolan? Și ăsta e foarte afectuos și o prezență *adevărată*. În cazul meu, orice chestie vie ar fi o adevărată prezență.

- Dacă ai adopta? Un african mic? Cu SIDA asta, sunt mai puțin pretențioși cu privire la familii. Ai avea ocupație și ai mai ieși dintr-ale tale.

- Și ar fi o prezență adevărată, nu?, am adăugat.

Dar ea nu s-a prins.

Véronique are darul de a mă consola. O ador, dar după câteva ceasuri cu ea îmi vine să mă arunc în fața trenului. Ceea ce, între noi fie vorba, nu ar fi chiar atât de absurd. Mă gândesc din ce în ce mai des. E ca un gând reconfortant, o mutriță caldă și împăciuitoare într-un cotlon al minții. Nu c-aș simți o irepresibilă nevoie de a mă arunca sub roțile metroului, nu sunt destul de curajoasă, nu, sunt mult prea comodă pentru așa ceva! În plus, ghinionistă cum mă știu, aș fi în stare să supraviețuiesc! Și atunci, vedea-m-aș cum o iau eu de la capăt cu două picioare mai puțin! Nu am suflet de luptătoare.

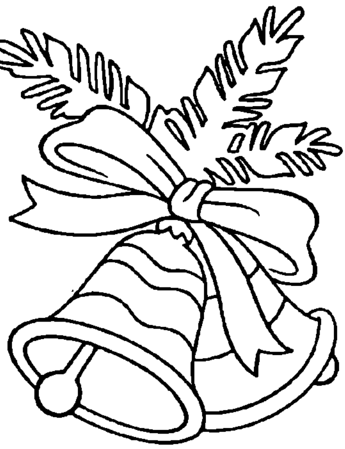
Dar să mă întind în pat după ce am înghițit o doză masivă de somnifere... De ce nu? Sună tentant.

Sunt zile când am impresia că sunt deja moartă. Mă simt goală pe dinăuntru. Am un corp, o inimă care bate, dar sufletul meu a plecat. Am stins lumina sau a sărit siguranța. Ochii nu mai luminează. Melcul și-a părăsit cochilia. Mai bine să o termin odată cu simulacrul ăsta de viață. Când am aflat că urma să moștenesc 500.000 de euro, nu m-am simțit nici bine, nici rău. În sfârșit, nu-i întru totul adevărat. M-a dărâmat și mai mult. Banii aceștia reprezintă economiile de-o viață, dar despre ce viață vorbim aici? Toate călătoriile, toate momentele de fericire pe care părinții mei și le-ar fi putut oferi, vacanțe la soare, în deșert, în China, în Mongolia, în Tunisia, în Croația, în montgolfier, în spatele unei cămile sau undeva cu zăpadă. Toate meniurile rafinate, buchetele de flori, weekendurile la țară, toate scoicile cu smântână devorate duminica la soare, toate măturate cu un dos

de palmă. Căci nu, tata a preferat să adune zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an. Ca un pușcăriaș care își mărește grămada de pietricele. Tata aduna bani.

Ca să fiu sinceră până la capăt, mi s-a tăiat răsuflarea. Nu am inima să mă bucur de ei şi nici să-i cheltuiesc. Se spune că banii nu au miros, dar nu e adevărat. Banii tatălui meu au iz de rânced. Sunt triști și muceziți. Nu te fac să visezi, nu sunt aducători de promisiuni de fericire. Poate are dreptate Véronique, ar trebui să mă duc să văd un psiholog. I-ar face atâta plăcere! Și, apoi, poate măcar aşa ar renunța să îmi mai trimită toate anunțurile astea despre câini abandonați, unul mai slab și mai răpciugos ca altul. Ca și cum nu mi-ar fi suficientă mizeria mea!





Capitolul 2

Mă trezesc într-o frumoasă zi de octombrie. Știu că duminica asta va fi la fel de solitară ca aproape toate celelalte. Cei mai mulți au așa-numitele „melancolii de duminică seara". Sunt triști că weekendul li s-a terminat atât de repede. Vor să își țină în continuare de cald unul altuia, ca niște pui în cuib. Nu și-au luat toată porția de hohote nebune de râs, de plimbări în familie, de mângâieri pe sub plapumă sau băute cu prietenii. Eu nu vreau decât să vină mai repede ziua de luni. Să ies mai repede din tăcere. Dar astăzi e frumos afară și, cum la Paris zilele însorite nu sunt chiar la ordinea zilei, zâmbesc în ciuda tuturor. Hotărăsc să mă aerisesc puțin. O plimbare de-a lungul cheiurilor, poate un film la cinematograf? Când locuiești singur,

e important să îți faci un program, oricât de banal ar fi. Hotărăsc să îmi iau un croasant pe drum ca să mă scutesc de ridicolul de a-mi umple spălătorul de vase cu cănița și farfuria mea micuță. Îmi trebuie o săptămână până să umplu o mașină și să îi dau drumul. Trișez încă o dată, căci de multe ori o pornesc pe jumătate goală.

Rătăcesc puțin de-a lungul canalului, printre plimbăreți, mame de familie rămase fără ocupație în timp ce micuții lor își fac siesta bine înfofoliți în fundul cărucioarelor. Nu e prea mare aglomerație pe cheiul Senei. Fac o pauză de cinci minute pentru a profita de razele soarelui. Puțină luminoterapie nu are ce să-mi strice și abia îmi mai trag sufletul. Pe neașteptate, aud un țipăt. Urlă o femeie, care arată cu degetul spre canal. O isterică, probabil, care și-a pierdut mobilul? Dar din strigătele ei îmi dau seama că e ceva mai grav decât atât. Atunci zăresc o siluetă întunecată în mijlocul fluviului. Un cadavru plutește inert, cu fața în apă. Ai putea crede că e un buștean în derivă, numai că e un bărbat.

Câțiva privitori se înfoiază și cotcodăcesc ca niște găini. Tânăra urlă în gol. În jurul ei s-a adunat un mic grup. Mă uit la ea cum își flutură telefonul pe care-l ține în mână. Țipetelor ei li se suprapun altele. Aș vrea să țip și eu, dar din gura mea nu iese niciun sunet. Am un blocaj la nivelul glotei. Gura mea rămâne larg deschisă, ca un pește în bocalul lui. Sunt paralizată. Simt o puternică tensiune interioară, inima îmi bate nebunește, dar cu toate astea sunt incapabilă să mă clintesc. Ca și cum aș fi fost

anesteziată. Dar cadavrul din canal e cât se poate de real. Sunt fascinată de silueta imobilă, de acest buştean uman. Pare atât de calm, de liniştit, aproape împăcat. Apoi, dintr-odată, fără niciun avertisment, fata sare în apă. Înoată până la bărbat, din şase lungimi de braţ e la el. Îl întoarce, bărbatul nu reacţionează. E mort? Păşesc spre micul grup, un bărbat prinde cadavrul pentru a-l trage pe mal, femeia se lasă trasă și ea. O văd tremurând sub hainele ude leoarcă. Fără să-mi dau seama, mă apropii de ea și îi pun o întrebare idioată:

- Sunteți salvator?

- Nu, nici vorbă!, îmi răspunde fata, clănțănind din dinți. E prima dată când fac așa ceva!

Pare ea însăși mirată de ceea ce i se întâmplă. Întins la pământ, bărbatul scuipă apă în ritmul masajului energic care i se aplică și își recapătă vag cunoștința.

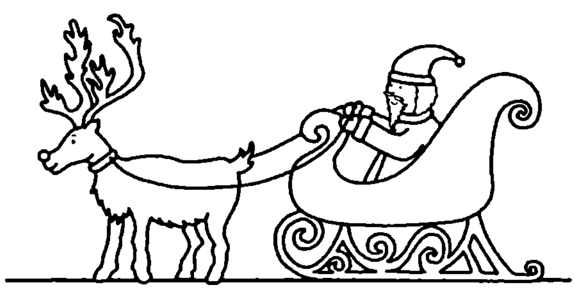
Atunci, micul grup începe să o aplaude spontan pe tânără.

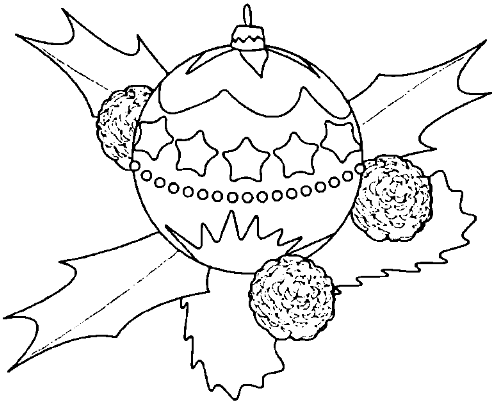
- Bravo! Bravo, doamnă! Ce noroc că ați fost aici!

Toți sărbătoresc cu voioșie această victorie a vieții. Fără intervenția tinerei, ar fi murit în fața noastră, la câteva lungimi de braț distanță. Năucită complet de ceea ce se petrecea, îmi dau seama că sunt singura care vrea să aplaude înecatul. Aş vrea să fi avut și eu curajul de a sări. Ca și el, şi eu vreau să mor. E o revelație, o evidență, o ușurare. Vreau să mor. Cu adevărat. Nu peste cinci sau zece ani, ci acum. O iau

spre casă istovită și împleticită. Îmi fierbe creierul. Da, vreau să mor, da, vreau să o fac, dar am nevoie să vorbesc cu cineva despre asta. Nu cu Véronique, pentru că gândurile mele sinucigașe ar risca să se transforme în intenții ucigașe. Dar e cea mai apropiată prietenă a mea și nu văd cui altcuiva m-aș putea confesa. Am chef să mor, dar, pentru a mă simți ușurată, trebuie să vorbesc cu cineva despre asta. Trebuie să găsesc o ureche înțelegătoare, pentru că toată ființa mea urlă că da, aceasta este decizia cea bună.

Ajunsă acasă, frunzăresc paginile aurii. Cum aș putea găsi un specialist? Ce-ar fi mai potrivit în cazul meu? Un psiholog? Un psihoterapeut? Un psihiatru? Un psihanalist? Un etolog? Ah, nu, ăsta-i pentru câini. Descopăr o întreagă gamă de terapii, mi-e greu să aleg. Așa că mă iau după nume și adresă. Elimin femeile. Dacă tot vor urma niște tête-à-tête, mi-ar plăcea să le petrec în compania unui bărbat. E unul nu foarte departe de mine. Franck Marchand. Franck, nu sună rău Franck. Am fost îndrăgostită de un Franck în copilărie. Gata, Francky să fie!





Capitolul 3

- Ce pot face pentru dumneavoastră, Sylvie?

Franck se uită fix la mine, picior peste picior, în jeanși negri. Îi văd mușchii jucând pe sub tricoul polo puțin cam prea mulat. Trebuie să fie mândru de corpul lui. Dar are și de ce. Are părul des pentru un bărbat de vârsta lui. E drept că în zilele noastre un bărbat păros e o pasăre rară. O specie pe cale de dispariție. Sunt mândră că psihologul meu are părul mătăsos. Se vede că are grijă de podoaba lui capilară. Sper că îmi va acorda tot atâta atenție. Ochelarii mici îi dau un aer liniștitor. Ca un fel de meterez între sex-appealul lui și persoana mea. E destul de plăcut să te lungești alături de el. În sfârșit, pe canapea.

- Sincer? Nu mare lucru.

- Bine, atunci spuneți-mi de ce sunteți aici?

- De fapt, sunt destul de motivată să mă sinucid... dar am venit așa, pur și simplu.

- Pur și simplu ca să fiți sigură?

- Asta era.

Îmi zâmbește, ca și cum am sporovăi despre tot felul de fleacuri. Nu știu dacă psihologii urmează un antrenament special pentru a asculta toate tâmpeniile fără a se clinti, dar al meu mi se pare foarte profesionist. Am nimerit bine. Când mă uit la el, îmi spun că nu de psiholog am eu nevoie, ci de o partidă de sex. Una zdravănă, ca să mă scuture bine de praf.

- Și vă gândiți de mult la sinucidere?

- Cred că e în mine dintotdeauna. Dar recent am avut un fel de revelație.

- Ce înțelegeți prin „revelație”?

- A, nu, vă asigur că nu am văzut-o pe Fecioara Maria, nu sunt victima halucinațiilor, să spunem că recent s-a produs un fel de declic. Am asistat la o scenă și, fără a intra în detalii, am avut un moment de conștientizare acută și de atunci mă simt ușurată, ca și cum aș fi găsit în sfârșit soluția.

- Păreți foarte sigură pe dumneavoastră. Când ați

vrea să treceți la fapte?

- Nu m-am gândit la o dată anume, dar Crăciunul pare o perioadă bună.

- Crăciunul vă îngrozește?

- Trăiesc singură de când mă știu. Sunt celibatară, fără copii. Am fost singurul copil la părinți, mi-am pierdut mama acum patru ani, tatăl – acum câteva săptămâni. Sunt singură și disperată. Crăciunul e departe de a fi perioada mea preferată.

- Lucrați?

- Da, sunt juristă la o firmă.

- Bun. Vă place?

- Nu știu, nu mi-am pus niciodată problema.

- Dar ați spune că este o muncă stimulantă?

- E tehnică și laborioasă, dar da, cred că da. Să spunem că mi se potrivește.

- Aveți colegi, prieteni?

- Câțiva prieteni, nu prea mulți. Dar ei mă sfătuiesc să adopt un câine, cunoașteți genul, nu? Nu înțeleg. Nimeni nu înțelege. Nu vreau decât să mor.

- Toți murim mai devreme sau mai târziu.

E mult prea sexy când își înclină capul într-o parte. Are părul grizonat, dar îi stă bine. E nedrept, trebuie să avem cam aceeași vârstă, dar ceea ce pe mine mă

îmbătrâneşte pe el îl face seducător. Ridurile lui sunt fermecătoare, ale mele sunt triste. Șuvițele lui albe îi scot în evidență ochii albaștri, ale mele îmi trădează vârsta. E musculos, eu sunt anemică. Dacă aș fi fost bărbat, aş fi fost o partidă bună, în floarea vârstei. Dar asta e, nu sunt decât o femeie.

- Da, dar eu vreau să aleg când și cum. Cred că asta îmi place în ideea de sinucidere. *Eu* sunt cea care decide. Cum nu am hotărât mare lucru în viața mea, aş vrea să îmi hotărăsc măcar moartea. Ştiu că poate părea paradoxal, dar pentru mine este o mare consolare.

- De acord, atunci, ce-ați zice dacă am fixa data sinuciderii dumneavoastră pe 25 decembrie?

- Păi... da, 25, e foarte bine.

- La ce oră?

- Păi... nu știu... bună întrebare. Nu m-am gândit la asta, poate după ce mănânc, ca s-o închei pe o ultimă notă gustativă?

- Ora 14.00? Sau 16.00?

- Să spunem între 14.30 și 16.30?

- De acord. Asta înseamnă că mai avem puțin peste două luni. Vă propun să veniți o dată pe săptămână, iar pe 25 decembrie, dacă totul merge așa cum vreți, vă sinucideți între 14.30 și 16.30. Sunteți de acord, Sylvie?

Mă priveşte fără urmă de jenă, de parcă am vorbi despre viitoarea mea colonoscopie.

- Da, de acord, aşa să fie. Scuzaţi-mă, dar sunt puţin uimită...

- De ce?, întreabă el, făcându-mi iar figura cu capul înclinat.

- Păi nu încercaţi să mă descurajaţi? Să faceţi, ştiţi dumneavoastră, asistarea unei persoane în pericol?

- De ce aş face-o? Vă simţiţi în pericol?

- Nu, deloc.

- Doriţi să muriţi, nu?

- Categoric.

- Atunci, cam atât a fost de spus. În schimb, vă propun ca, de astăzi încolo, să faceţi mai bine cunoştinţă cu dumneavoastră. Aşa că vom stabili împreună exerciţii pe care va trebui să le realizaţi între două şedinţe. Nu mai aveţi nimic de pierdut, Sylvie! Pentru săptămâna viitoare, vreau să faceţi ceva inedit, ceva ce nu seamănă deloc cu dumneavoastră, ceva împotriva personalităţii voastre. Sunteţi genul pudic?

- Foarte.

- Atunci, găsiţi o experienţă care vă va contraria pudoarea.

- Cum?! Ce veţi, să mă plimb goală?

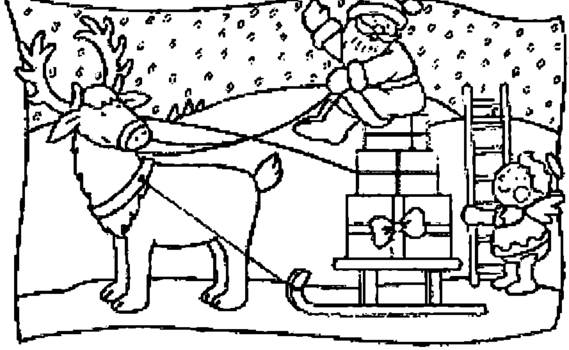
- Eu nu vreau nimic, dumneavoastră decideți! Pe săptămâna viitoare, Sylvie.

Apoi mi-a zâmbit şi m-a dat politicos pe uşă afară.

Sinceră să fiu, sunt puţin debusolată. Nu e deloc aşa cum mă aşteptam. Nu că m-aş fi aşteptat la ceva anume, dar la asta în niciun caz. Nu a fost deloc neinteresant. Bun, gata, rămâne pentru 25 decembrie. Şi eu, care mă temeam că nu am niciun plan pentru Crăciun! Dacă mi-aş comanda stela funerară la agentul meu de pompe funebre?

Aici odihneşte Sylvie Chabert, 22 ianuarie 1960 – 25 decembrie 2015 (între 14.30 şi 16.30).

Tremur, sper să nu fi luat vreun virus, nu-mi place deloc să fiu bolnavă!





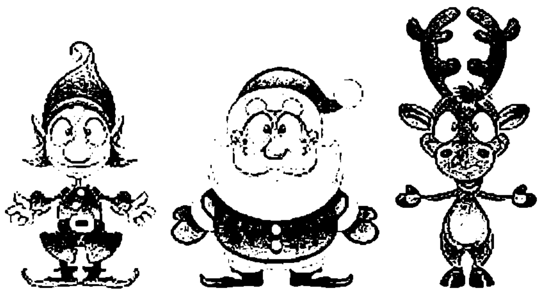
Capitolul 4

M-am gândit serios la ceea ce mi-ar putea pune pudoarea în pericol şi, dintr-una într-alta, gândul mi-a zburat la Laura, asistenta mea. Face parte din categoria femeilor decompensate care îşi povestesc cu malițiozitate viața cât e ziua de lungă. Le înşiră pe toate, de la flatulențele soțului ei la show-urile TV, de la menstruația ei dureroasă până la menopauza soacră-sii. Şi, din câte am înțeles, e o adeptă înfocată a epilării totale! Şi-ar paria toți banii pe asta. După ea, e ascensorul direct spre al nouălea cer! Ceea ce, între noi fie spus, mi se pare o idee bună. Dacă aş putea avea măcar un orgasm până pe 25 decembrie! Merg la sigur, nici vorbă, am auzit numai lucruri bune despre asta. Dar

mi-ar plăcea să judec singură. În orice caz, pentru mine, care nu mi-am epilat niciodată părțile intime, ar fi o adevărată provocare să îmi expun fofoloanca în fața unei necunoscute. Și esteticiană, pe deasupra. Și când mă duc la ginecolog trebuie să iau o jumătate de calmant! Darămite la o esteticiană care smulge toată ziua părul necunoscutelor și le stoarce punctele negre... Am palpitații! Dar, ca o elevă sârguincioasă ce sunt, îmi voi face exercițiul. Nu vreau să îl dezamăgesc pe Franck, mi-a făcut o impresie atât de bună. Și, apoi, are dreptate, nu mai am nimic de pierdut. Așa că de ce nu mi-aș arăta „pisicuța", cum spune Laura.

„Pisicuță", auzi, ca și cum această parte a anatomiei ei ar fi avea ceva afectuos. Sau poate că eu sunt deja rece.





Capitolul 5

Cum sunt îngrozită, am dat peste cap două-trei păhărele cu tărie înainte de programare. Eu, care nu beau niciodată, sunt complet ameţită, dar nu-mi pasă, nu mai am nimic de pierdut! E noul meu laitmotiv. Când ajung, deschid ceva cam brusc uşa de sticlă şi cât pe ce să pic în prag cât sunt de lungă. Toate capetele s-au ridicat s-o vadă pe neghioaba care le-a speriat. S-a dus discreţia mea.

Sunt întâmpinată de Cyndie, dacă e să mă iau după ecuson.

- Pentru epilare normală, sexy sau totală?

Chiar trebuie să strige în halul ăsta? Doar nu e ca şi cum am fi fost numai noi două acolo. Ce le interesează pe celelalte, de pildă pe leşinata aia sau

pe pocita din colț ori pe mătușa venită, fără doar și poate, pentru mustăți? Stau toate trei aliniate pe bancheta micuță din scai ca niște boabe de mazăre în păstaie și frunzăresc în același ritm niște reviste „Gala” vechi.

- Totală. Mă bâlbâi.

Îmi ard urechile, inima îmi bate nebunește, nu știu dacă e din cauza alcoolului sau a rușinii care mă înțeapă iar și iar cu acul ei gros de viespe. Apoi, Cyndie mă invită să mă alătur celor trei boabe de mazăre. Sunt atât de încurcată încât mă cufund direct în lectura unui articol despre crizele de bulimie ale unei starlete vegetariene despre care nu am auzit în viața mea. Dacă ar fi să dau crezare articolului, tipa face orgii cu bulgur și conopidă. Circumferința bustului ei mă face să cred că vine din lumea reality show-urilor, un univers total străin pentru mine. Fără vreo legătură, mă gândesc că aș mânca la cină o tartă cu spanac și brânză de capră. Tocmai atunci mă strigă Cyndie.

- Sylvie, e rândul dumneavoastră, vă las să vă pregătiți.

- Cum fac asta, mă dezbrac de tot?

Tovarășele mele de banchetă schimbă zâmbete complice. Știu că am un talent aparte pentru întrebări idioate.

- Nu, păstrați partea de sus.

Evident că păstrez partea de sus! Mi se învârte capul, cred că am să leşin sau am să vomit. Poveştile astea despre bulimie mi-au făcut greaţă. Şi, apoi, Cyndie asta, care mă agresează cu sutienul ei 95D. Pe lângă ea, mă simt fleşcăită, bătrână şi urâtă. Îmi scot agitată chiloţii şi îi păstrez făcuţi ghem în mâna dreaptă, fiind atentă să nu îmi pierd de tot echilibrul. M-am acoperit destul de ridicol până acum. Aruncând o privire spre pântecul meu, simt încă o înţepătură de viespe. Mi-e cu adevărat ruşine de tufa mea. Nu am remarcat niciodată ce deasă şi impunătoare este. Parcă ar fi un bonsai. Toate firicelele alea negre şi creţe sunt atât de urâte, am senzaţia că ar putea face de ruşine şi pădurea Amazoniei. Bine măcar că a mea este nelocuită. Evit privirea lui Cyndie.

- O să doară?

Mi-e greu să articulez cuvintele, sunt victima unui atac masiv al aburilor tăriei. Sunt jalnică.

- E prima oară?, mă întreabă ea languros.

Am dat peste o sadică, este evident că îi face plăcere să smulgă părul altora.

- Da, îmi cer scuze, ştiţi?! E mult de lucru.

Chicotesc nervos. Uitasem că nu ţin deloc la băutură.

- Nu vă faceţi griji, am văzut destule la viaţa mea. O să doară puţin la început, dar vă obişnuiţi.

- Am băut puţin înainte pentru a-mi face curaj...

sunt o mare fraieră.

- Depărtați bine coapsele.

Exercițiul nici nu a început bine, iar eu știu deja că poziția numită „broasca" este total inconfortabilă, îmi tremură coapsele din cauza efortului, iar mușchii aductori sunt pe punctul de a ceda. O tânără pe care nu o cunoșteam cu zece minute în urmă îmi zdrobește labiile pentru a mă cheli mai bine. Mă simt ca o bucată de carne pe tejgheaua unui măcelar. Ar fi trebuit să mă îmbăt de tot! Gura mi-e uscată, tâmplele îmi zvâcnesc. Mi-e atât de rușine să mă expun astfel! Nu cred că vreun bărbat m-a văzut ziua în amiaza mare din acest unghi și într-un mod atât de crud. Pe deasupra și sub lumina asta albăstruie. Țin ochii închiși. De ce și-ar face cineva una ca asta?

- AUUUU!

Zbier ca o bețivă. Doare cumplit! Mai întâi arde – nu se poate, am să fac bășici! Și, când arsura se mai domolește, smulge benzi întregi de păr. Sexul meu e carne crudă! Am impresia că sunt jupuită de vie.

Cyndie îmi aruncă o privire amuzantă, în timp ce mă unge cu ceară fierbinte. Da, călău ce ești, fă-ți datoria! Mai rău e că o distrează.

Îmi mușc mâinile pentru a nu alerta toți vecinii. Trebuie să fii masochistă să faci asta fără anestezie generală. Ca o vrăjitoare pe rug, îl blestem în sinea

mea pe psiholog şi neam de neamul lui.

- Vedeți, s-a curățat frumos. Acum îndoiți genunchii la piept, să vă fac zona anală.

E prea mult pentru mine. Mă cuprinde un râs nebun. Acum urmează să-i arăt şi borta?! Ca un bebeluş mare pe măsuța de schimbat scutece, numai că anusul meu nu are cum să mai fie roz deschis. Sper că psihologul va fi mândru de mine, pentru că nu m-am simțit în viața mea atât de umilită. Totul pentru un nenorocit de exercițiu de sfidat pudoarea! Dar ce idee, să aleg o epilare totală. Fără a mai pune la socoteală că nici măcar nu am cui să îi arăt isprava mea.

- Gata, sunteți toată netedă. Nu a fost chiar aşa de greu...

Cred că am să leşin.

...Am leşinat. Când mi-am revenit, un bărbat tânăr şi frumos era aplecat deasupra mea, aşa că am crezut că eram deja în ascensorul meu către al nouălea cer! Disconfort vagal, au spus pompierii. Bine că nu mi-am făcut abonament, nu vreau să mai pun vreodată piciorul în instituția asta de masochism. Pe de altă parte, cred că nici Cyndie nu ar fi foarte încântată să mă revadă. O clientă care pleacă pe targă, ce mai la deal, la vale, halal publicitate. A trebuit să îmi termin îmbrăcatul în camion, sub privirile ghiduşe ale pompierilor, deja devenisem o anecdotă pentru petrecerile de pensionare. S-au oferit să mă conducă acasă, dar am reuşit să-i conving să renunțe la idee. Ar fi fost mult prea mult chiar şi pentru mine să fiu adusă aca-

să de bărbații aceștia. M-am întors, sprijinindu-mă de ziduri. Teribil de confuză, dar epilată. În chiloții mei adia un vânt de libertate. Odată ajunsă în casă, mi-am turnat un deget de whisky sec. Era minimul necesar pentru a-mi reveni după toate emoțiile acestea. După aceea am râs zdravăn. Un râs nebun și zgomotos de bețivă, dar care mi-a făcut extrem de bine. Ce idioată! Da, s-ar putea spune că am lucrat la pudoarea mea. Am zgândărit-o, am gâdilit-o, ba chiar am împins-o dincolo de limitele ei. După aceea, am privit cu multă curiozitate zona mea intimă, puțin roșie, netedă, la fel de fină ca fesele unui prunc. Și, curios lucru, m-am simțit ușurată. Ca și cum mi-aş fi regăsit un prieten vechi, pe care nu l-am mai văzut de mult. E puțin ciudat, dar nu chiar așa de rău. Și în niciun caz respingător. Și eu, care mă temeam că o să semăn cu o mâță fără blană. Păcat că nu am cui să i-o arăt. Mă întreb: nu ar trebui să-i fac o fotografie să i-o duc lui Franck, o imagine care să-mi susțină spusele, „dovada" isprăvii mele? Dar îmi dau imediat seama ce deplasată e ideea asta smintită. De pus pe seama alcoolului sau a unui transfer erotic precoce. Sunt definitiv jalnică.

***

- O să fiți mândru de mine!

Două zile și două nopți am pufnit de nerăbdare să îi povestesc isprava mea. Tot sindromul acesta blestemat al elevei conştiincioase care speră să ia o notă bună la lucrare.

- Şi de ce, mă rog?

- Am făcut ce mi-aţi spus, am lucrat la pudoarea mea.

- Şi?

- Păi am lucrat zdravăn!

- S-ar zice că vă face plăcere.

- E adevărat că îmi face plăcere, e prima dată când am ceva amuzant de povestit. În clipele acelea v-am blestemat, chiar v-am urât. A fost un coşmar pentru mine să mă trezesc în fundu' gol în salonul acela micuţ de cartier. A trebuit chiar să beau înainte ca să îmi fac curaj.

- Da, serios?

- Dar acum, când vă povestesc şi iau distanţa necesară, îmi vine să râd! Îmi e mult mai bine, atunci am fost atât de jalnică. A trebuit să cheme pompierii, pentru că mi s-a făcut rău.

- V-aţi pierdut cunoştinţa?

- Da. Am băut trei pahare de tărie pe stomacul gol, mă simţeam teribil de ridicolă cu picioarele-n sus, mi se învârtea capul şi am simţit că mă scufund.

- Ce aventură!

- Da, şi dumneavoastră v-o datorez.

- Aşadar, nu regretaţi?

- Da şi nu. Pe moment, a fost foarte penibil, credeți-mă, dar acum, când mă gândesc, îmi vine să râd. Să spunem că situația a fost amuzantă. Nu-mi vine să cred că mie mi s-a întâmplat aşa ceva! E ceva care nu seamănă deloc cu mine.

- Sunteți mai amuzantă decât credeți?

- Să spunem că nu e adjectivul care mă caracterizează cel mai bine.

- Atunci, ce anume vă caracterizează?

- Nu ştiu. Sunt destul de plictisitoare, cred. Sunt o persoană docilă. Răzvrătirea nu a fost niciodată punctul meu forte. Copil fiind, am făcut exact ceea ce mi-au spus părinții mei să fac. Trebuia să îi ascult de fiecare dată, să-i mulțumesc, să nu îi deranjez. Apoi, a trebuit să fiu o elevă bună, să studiez, indiferent dacă îmi plăcea sau nu. Acum, când vorbesc cu dumneavoastră, îmi dau seama că nu m-am abătut niciodată de la drumul pe care mi l-au trasat. Când eram mică, tata a agățat odată un bici deasupra uşii dormitorului meu. Nu l-a folosit niciodată, dar numai când mă uitam la el mă apuca groaza. Simplul fapt de a trece pe sub el era o încercare. Aşa că făceam totul pentru a nu-l obliga să-l ia din cui. După aceea, am devenit o studentă bună, doar pentru a le face pe plac. Nu mai era nevoie de bici pentru a mă motiva, ştiam ce aveam de făcut. Părinții mei îmi vorbeau mereu despre cât de important e să fac studii serioase, să am un serviciu bun. Nu mi-au vorbit niciodată despre cât de

important e să fii fericită, să te distrezi sau să ai prieteni. Cred că părinții mei nu erau fericiți. Nu știu dacă am fost un copil fericit, nu știu dacă am fost fericită măcar o zi.

- Părinții nu mai sunt aici.

Păcat că mângâierile nu sunt incluse în prețul ședințelor. Pentru că mor de dorință să mă strângă tare în brațele lui musculoase. Ca să mă simt vie.

- Da, și sunt pierdută. Am 45 de ani și mă simt ca o fetiță bătrână rătăcită într-un supermarket.

- Aveți măcar habar ce fel de femeie sunteți?

- Dacă aş vrea să fiu vulgară, aş spune că nu sunt foarte excitantă.

- Niciun bărbat nu s-a excitat în prezența voastră?

Roșesc brusc.

- Ba da, totuși, puțin! E foarte jenant, sunt destul de pudică, nu ar fi trebuit să folosesc termenul acesta.

- Termenul „ excitat" vă deranjează? Și totuși, asta se întâmplă când un bărbat vede o femeie care îi place, are erecție. Trebuie să o luați ca pe un compliment. Asta îmi spune cel care nu va avea niciodată o erecție pentru mine...

- Da, fără îndoială.

- E prea crud, prea viu pentru dumneavoastră?

- Asta e!

Probabil mă crede vreo fată bătrână.

- Am avut și eu aventuri, să nu credeți că...

- Dar eu nu cred nimic, Sylvie, eu doar vă ascult.

E atât de sexy.

- Bine, ne oprim aici pentru ziua de azi, dar veți primi un alt exercițiu.

Nu e deloc prost, s-a prins repede că, școlăriță sârguincioasă fiind, nu voi rezista chemărilor datoriei.

- Mi-ați spus că erați docilă, că ați mers toată viața pe calea cea dreaptă. Am să vă rog să faceți un gest reprobabil în ochii dumneavoastră.

- Aoleu, dar ce aveți de gând să mă puneți să mai fac?!

- Eu? Nimic, dumneavoastră decideți. Pe săptămâna viitoare, Sylvie!

Asta e, pe săptămâna viitoare, și descurcă-te dacă ești în stare! Eu, care nu am furat, nu am înșelat, nu am păcălit niciodată pe nimeni, eu, care nu sunt în stare să traversez decât pe zebră și nici măcar nu am forțat vreodată trecerea pe galben. Sunt în mod rațional rezonabilă în tot ceea ce fac. Ce gest reprobabil aș putea încerca să comit?!

***

Cred că am visat dintotdeauna să fur din magazine. Copil fiind, aveam prietene care șterpeleau rujuri, zorzoane, bomboane, uneori chiar și haine. După aceea, își etalau comorile, mândre de ele însele și fericite că au i-au putut prosti atât de ușor pe adulți. Erau agitate și pufneau de bucurie, încă sub efectul puseului de adrenalină. Iar eu le admiram atât de mult! Nu reușeam nici măcar să mă imaginez în locul lor, într-atât de reprobabil mi se părea gestul lor. Nu eram în stare să dau dovadă de atâta siguranță și sânge rece, să înșel niște adulți și să scap nepedepsită. Mă făceam stană de piatră la gândul că voi fi prinsă. Aș fi fost în stare să fac pe mine. Mai bine aș fi murit literalmente de rușine decât să înfrunt privirile și furia părinților mei. Și biciul lui tata.

Dar astăzi ei nu mai sunt aici. Nu mai am opt ani și cred că pot afirma că știu să îmi controlez vezica. Și, în cel mai rău caz, mi-aș scoate portofelul și aș invoca o clipă de neatenție. Recunosc că cheful de acest gest îmi dă târcoale. Nu poate fi mai rău decât o epilare totală, nu? Dacă aș face-o? Dacă astăzi aș fi în stare? Și, cu riscul de a mă repeta, în șase săptămâni oricum nu voi mai fi pe aici.

Pentru că vreau să mă dau mare în fața psihologului meu și pentru că oricum nu mai am nimic de pierdut, hotărăsc să trec la fapte în magazinul *meu* Monoprix. Gata!

Voi profita că am niște cumpărături de făcut și voi șterpeli ceva. Încă nu știu ce, merg pe mâna in-

stinctului. Ca un prădător, am să mă arunc asupra primului pachet de gumă de mestecat, asupra primei cutiuțe de Tic Tac care o să-mi iasă în cale. Am deja frisoane. E prima dată pentru mine.

Bun, asta e teoria. Acum trebuie să trec la practică. Iar instinctul mă somează să uit imediat povestea asta grotescă. Psihologul nu-i decât un sadic care se amuză și mă crede marioneta lui. (Oh, da, Franck, ia-mă!)

E ca și cu fetițele acelea care se delectează martirizându-și păpușile cu foarfecele. Bine, fie, am fost umilită între cei patru pereți ai unui mic salon cosmetic de cartier. Dar să îmi asum riscul de a fi arestată la supermarket în văzul tuturor e cu totul altceva! Mi-au trebuit 45 de ani ca să trec cât mai neobservată, așa că nu am de gând să plec lăsând în urmă imaginea de cleptomana cartierului. Am coșmaruri.

Copil fiind, aveam un coșmar anume, în care mă trezeam goală pușcă în mijlocul curții școlii, în recreație. Elevii făceau cerc în jurul meu și mă arătau cu degetul, râzând de fesele mele mici care tremurau de frig și groază precum gelatina. Iar eu, biata de mine, mă smiorcăiam și încercam să mă acopăr cum mă pricepeam mai bine, cu brațele mele mult prea slabe.

Cu cât plângeam mai tare, cu atât îmi tremura mai mult fundul, iar ei râdeau mai zgomotos. Eram lac de sudoare. Ei bine, astăzi coșmarul este același,

cu o diferență de câteva detalii. Eram terorizată la gândul că voi fi oprită de paznici și percheziționată în văzul tuturor (să fie aici și o conotație erotică?).

Clienții au înlocuit elevii de odinioară și mă privesc indignați, arătându-mă cu degetul și făcându-mă hoață, nebună, drojdia societății care trebuie să putrezească în pușcărie. Copiii de lângă ei chicotesc. În timp ce eu plec înspăimântată, buimăcită și încătușată, în huiduielile, scuipăturile și înjurăturile obișnuiților magazinului. Un fel de drum al crucii stil Dominique Strauss-Kahn, dar fără izul de scandal sexual. Sinceră să fiu, mă întreb dacă nu cumva în spatele acestui scenariu catastrofic nu se ascunde plăcerea de a fi în centrul atenției, în ciuda tuturor adversităților. Eu sunt în centrul unui mare nimic.

Când ai, ca mine, particularitatea de a fi foarte banală și transparentă, treci neobservată. Așadar, dacă nu mă înscriu în Femen (n.trad.: organizație feminină din Ucraina), am toate șansele să mă strecor prin ochiurile oricărei plase. Îmi place ideea de a-mi transforma defectele în chestii pozitive.

Inspir adânc, ca un boxer care se pregătește să intre în ring. Trebuie să mă pregătesc mental pentru această luptă lăuntrică. Nu sunt o hoață, ci doar o sinucigașă care vrea să-și cunoască limitele. E un exercițiu, o experiență de viață în cadrul unei terapii cognitive. Sunt un cobai în mâinile unui terapeut sadic, dar teribil de sexy, o victimă a derivelor psihologiei umane. N-o să mă împiedice pe mine să-mi găsesc eul profund un agent de pază, pe deasupra și prost plătit!



Capitolul 6

Fir-ar să fie. Am s-o fac. Am să desfid 45 de ani de conduită ireproşabilă. O fac. Îmi trag trenciul pe mine şi mă duc. Ideea e să nu mă las paralizată de gândire. Să-mi golesc mintea, să acţionez ca un automat. Gata, am plecat. Nici nu am închis bine uşa de la intrare că am deja mâinile transpirate şi inima începe să o ia razna, sunt la un centimetru distanţă să fac implozie. Cum reuşesc tâlharii să suporte presiunea? Viaţa mea e atât de insipidă încât simpla perspectivă de a încălca legea (ce vorbeşti, să furi un flecuşteţ, o ispravă la îndemâna oricărui prunc în scutece!) mă bagă în fibrilaţie. Am inima cât un purice.

Pe drum, o forță invizibilă îmi paralizează picioarele, dar găsesc totuși curajul de a mă târî până în fața magazinului. Înot contra curentului în propria mea spaimă. Intru ca de obicei, cu capul plecat, cu un aer preocupat, nici văzută, nici cunoscută. Trec incognito prin fața gardianului pe jumătate adormit. Pentru a mă calma, încep să iau la cercetat raioanele mele favorite. Raionul de ceai a avut întotdeauna un efect euforizant asupra mea. Îmi place să zăbovesc asupra diferitelor ambalaje. Unele mărci de ceai izbutesc chiar să mă facă să călătoresc. Aromele care învăluie cutiile, culorile atrăgătoare, caligrafia rafinată de pe unele ambalaje, originile lor exotice sunt pentru mine tot atâtea minuni la pachet, ispite turistice. Vederea lor mă calmează, dar nu îndeajuns pentru a uita de misiunea de pe ordinea de zi.

Respir. Pentru a-mi face curaj, mă imaginez în ziua de Crăciun, când îmi voi înghiți doza mea de somnifere într-un pahar mare cu apă. Sigur voi fi puțin balonată, căci voi fi foarte îndopată. Probabil nu va fi deloc plăcut să înghit toate pastilele alea, mai ales cu problemele mele de digestie, dar știu că o voi face. Brațul nu va ezita, mâna nu va tremura, gâtul nu va regurgita. Apoi, îmbrăcată cu cel mai frumos costum de baie al meu, voi intra într-o baie caldă. Și voi adormi liniștită, învăluită în căldura binefăcătoare a unei băi cu spumă, cu un ultim suspin preafericit că nu mă voi mai trezi niciodată.

Acest gând reconfortant mă înveselește. Dacă nu mi-e frică să mor, nu ar trebui să îmi fie frică să trăiesc. Puțin. Pentru a mă motiva și mai mult, mă

îndrept spre raionul cu produse de baie. Nu vreau să mor inspirând un miros artificial și strident, cum sunt cele de piersică sau măr. Vreau ceva discret și reconfortant. Un miros de vanilie de Madagascar pentru o ultimă călătorie. Dar, până când voi ajunge să pun a doua oară pompierii pe jar, trebuie să-mi fac temele. Hai, Sylvie! Poți s-o faci! Strecor o privire discretă în dreapta și-n stânga. Nimeni. Îndemânatică precum un par, strecor sticla de gel de duș cu vanilie Bourbon în buzunarul drept al trenciului. O simt cum alunecă în căptușeală cu toată greutatea ei. Am senzația că sticla cântărește o tonă și strică tăietura dreaptă a impermeabilului. Se bălăngăne lângă coapsa mea și simpla ei atingere mă îngrozește. E o mică tortură.

Pentru a face penitență, pun în coș produsele cele mai scumpe. Cremă antirid bio, tigaie antiaderentă, hârtie de toaletă cu patru straturi și, fără îndoială pentru a face impresie, un desfundător superputernic pentru canalizările înfundate. Coșul meu dădea deja pe dinafară, altminteri aș mai fi adăugat un prăjitor de pâine și o cafetieră electrică, pentru a-mi răscumpăra păcatul în fața zeului banilor. Monoprix, iartă-mi păcatele. Cu toate prostiile pe care le cumpăr aș fi putut lua un stoc întreg de gel de duș cu vanilie Bourbon, dar nu asta e întrebarea.

Întrebarea este: cum voi reuși să mă prezint la casă fără a face pe mine? Picioarele îmi sunt ca de vată, trebuie să mă țin tare. Intru în panică imaginându-mă căzând, întinsă la pământ, cu sticla de spumă de baie care îmi alunecă din buzunar alături.

Nici vorbă să eşuez atât de lamentabil. Mă apropii tremurând de casă. Am un nod în gât şi abia respir. Nici una, nici două, o cotesc spre raionul cu băuturi. Prea multă lume, înşfac o sticlă de votcă și, mai calmă, păşesc spre rafturile cu hârtie de toaletă. La naiba, nu voi reuşi niciodată să desfac sticla cu sistemul ăsta antifurt. Dar am nevoie de ceva tare ca să mă calmez. Respir şi mă gândesc. Pun precipitată sticla în mijlocul deodorantelor pentru toaletă şi o șterg la raionul cu produse de întreținere. Nu știu dacă îmi va ieşi, dar bolile grave au nevoie de remedii pe măsură! Mă arunc asupra unui borcan cu ceară de albine pentru parchet, din aceea care se făcea odinioară. De bine, de rău, reuşesc să îl desfac şi inspir adânc, ca să-mi amorțesc creierul. Unii inspiră lipici sau lacuri, eu sunt cu ceara de albine. De ce nu? Orice e binevenit ca să nu mă mai gândesc la chestia umflată din dreptul coapsei mele. Mă concentrez asupra mirosului de parchet curat, care îmi place atât de mult. Apoi încep să număr până la trei.

Fără să mă gândesc la nimic, o iau spre casă. Acolo, îmi dau seama că micul meu manej l-a scos din toropeală pe gardian. M-a luat în vizor. Am bufeuri, picături mari de sudoare se preling pe spatele meu, pe sub trenci. Creierul mi-e anesteziat de spaimă. Ca un bărbat adevărat, creierul meu emoțional ia frâiele. Intestinele se revoltă, am să fac pe mine.

- Doamnă! Doamnă!

O fac pe surda. Maxilarele încleştate nu mă lasă să strig sau să trec la mărturisiri. „Iertare! Iertare, eu sunt, da, am făcut-o intenționat!”. Dar sunt la un fir de

păr distanță să mă întind la pământ și să le ușurez munca arestării.

- Doamnă! Scuzați-mă, doamnă!

Mă bate pe umăr; speriată, sunt cât pe ce să scap coșul.

- Da?

Nu aud nimic, un roi de albine îmi zumzăie în urechi, sunt în pragul apoplexiei.

- Îl luați?

- Mă scuzați? Nu vă aud, sufăr de surditate!

Panica m-a copleșit, iar accentul lui african mă face să mă tem de ce poate fi mai rău.

- Ați desfăcut un borcan de ceară, așa că acum trebuie să îl cumpărați!

- Cum?

- Nu înțelegeți ce spun? Trebuie să cumpărați ceara pe care ați desfăcut-o!

- Ce? Ah, da, scuze! Probabil mi-a căzut din coș! Mulțumesc, la revedere!

Sunt pe punctul de a izbucni în plâns; îi smulg borcanul din mâini și mă năpustesc spre casă strângând din buci. Cred că voi avea nevoie mai repede decât credeam de hârtia mea de toaletă cu patru straturi.

La casă, îmi pun ochelarii de soare, o absurditate în plus nu mai contează. Încerc să nu mă gândesc la gelul spumant de duş care îmi arde efectiv coapsa. Fără a mai pune la socoteală intestinele dezlănțuite. Suspin adânc.

- Aveți card Monoprix?

- Da, dar nu!

- Mă scuzați?

- Mă grăbesc, vreau să mă întorc acasă!

Casiera, o indiancă, se uită imperturbabilă la mine:

- Dacă aveți card Monoprix beneficiați de 30% reducere la unele produse. Ar putea fi tentant pentru dumneavoastră. Mai ales pentru ceară şi tigaie.

- Nu-mi pasă, ok? Sunt deranjată la stomac, înțelegeți? Mă doare burta, am diaree, trebuie să plec!

Îmi zâmbeşte cu toți dinții ei albi, de parcă i-aş fi spus o glumă bună. Unii clienți îmi aruncau priviri îngrozite, de parcă m-aş fi cufurit în capul lor, în vreme ce alții rânjeau, întorcând jenați capul. Un calvar.

- Ok, ok!, chicoteşte fata.

Îi întind cardul albastru şi îmi aranjez cumpărăturile în pungă, scăpând jumătate pe jos.

Înhaț cardul şi o iau la goană.

- Doamnă, ați uitat jumătate din cumpărături!

Urlu fără să întorc capul:

- Lăsați, nu-i nimic!

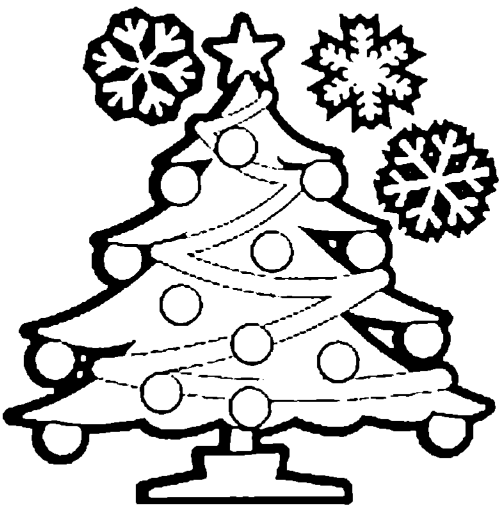
Mă năpustesc afară și inspir adânc. Apoi, pas alergător. Sunt cât pe ce să îmi murdăresc pantalonii în liftul care nu a fost niciodată atât de lent. Strâng din fese și respir adânc, încercând să calmez furtuna intestinală. Fac un vacarm îngrozitor trântind sacoșele cu cumpărături pe palier, dar această neîndemânare are avantajul de a acoperi zgomotul unui pârț sonor. Mă chinuiesc cu cheia, strângând în continuare din buci. Descui în sfârșit ușa și o izbesc de perete. Sfincterul meu face eforturi disperate ca să nu cedeze până ce nu mă dezbrac.

Mă așez suspinând de fericire pe tronul pe care mă pot în sfârșit elibera de acest preaplin de emoții. Picioarele îmi tremură, în timp ce intestinele mele fac un remake după cascada Niagara. O duhoare insuportabilă inundă baia. Mirosul fricii mele. Cu capul în mâini, realizez că, chiar dacă am scăpat de ridicolul de a fi săltată de paza magazinului, am găsit o modalitate de a mă ridiculiza și mai mult, invocând cea mai proastă scuză cu putință. Toate astea pentru a fugi ca o hoață. Ce ironie! Și pe deasupra lăsând acolo jumătate din cumpărături!

Îmi vine să râd și să plâng în același timp. Să râd, pentru că aceste ultime minute au fost cele mai intense din viața mea, și să plâng, pentru că, la drept vorbind, nu au fost deloc glorioase. Dar și pentru că

nu voi mai putea pune niciodată piciorul în magazinul meu preferat. Începând de azi, îmi voi face cumpărăturile pe Internet.

După ce am aerisit serios sala de baie și am făcut un duș bun, mi-am acordat o siestă. Trebuia să-mi creez o dispoziție întunecată înainte de face un prim bilanț al tristei mele persoane. Deocamdată, constat că lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Rămân aceeași fetiță timidă și slabă de înger. Trecerea anilor nu a schimbat cu nimic lucrurile. Pe scurt, sunt în continuare mai bleagă decât îmi închipuiam...





Capitolul 7

- Bună ziua, Sylvie.

- Bună ziua, domnule doctor.

- Doctor? Sunt psihoterapeut, îmi puteți spune Franck.

În clipa asta nu am niciun chef să-i spun Franck. Nu mi-e prieten, cu atât mai puțin amant, și în niciun caz confident. E doar psihologul meu.

- Ia spuneți, cum v-a mers de săptămâna trecută și până acum?

- Ca naiba.

- Vă ascult.

- La drept vorbind, nu cred că îmi doresc să mă cunosc cu adevărat.

- Ce vă face să spuneți asta?

- Am descoperit că nu e foarte interesant. Şi apoi, testul cu punerea la încercare a pudorii a avut ceva amuzant, în sfârșit, privind retrospectiv. Dar ce m-ați pus să fac acum a fost oribil și foarte umilitor.

- Dar eu nu v-am pus să faceți nimic, Sylvie! Doar v-am propus să ieșiți din cadrele voastre, din jugul vostru cotidian. Ce e atât de umilitor în asta?

- Totul! Ştiu că nu mi-ați spus în mod direct să mă duc să fur din magazine, dar totuși asta am făcut la recomandarea dumneavoastră. Mi-ați spus să fac ceva reprobabil? Perfect! Dar, sinceră să fiu, a fost un eșec total.

- De ce, mă rog?

- Pentru că literalmente am făcut caca pe mine, iertați-mi vulgaritatea, dar e tristul adevăr. Am fost jalnică pe toate planurile! M-am făcut de râs la casă, m-am dat în spectacol la Monoprix-ul din cartierul meu. Am trăit cea mai mare spaimă din viața mea, m-am panicat şi mi-am pierdut sângele rece, și toate astea pentru ce? Pentru un amărât de gel de duş strecurat în buzunar! Poftim, sunteți mulțumit?

- Nici mulțumit, nici nemulțumit. Dumneavoastră, în schimb, păreți foarte nervoasă.

- Sigur că sunt nervoasă, furioasă chiar. Furioasă că v-am ascultat! Furioasă că m-am umilit şi furioasă că sunt atât de previzibilă şi dezamăgitoare! Nu-s de mine exerciţiile astea, căci, la drept vorbind, știu foarte bine ce sunt, o cvadragenară uscată, un rahat!

Mi-am ieșit de tot din fire. Îmi vine să-i trântesc în cap blestematele lui statuete africane. Îmi fac greață cu grimasele lor grosolane, îmi amintesc de paznicul care m-a traumatizat. Nu am să înțeleg niciodată pasiunea asta pentru arta africană. E o urâțenie.

- Şi, ca să fiu sinceră până la capăt, cred că părinții mei şi-au dat rapid seama că nu aveam nimic extraordinar, că nu aveam nici farmec, nici potențial și că cel mai bun lucru pentru mine era să-mi stabilească ei mica mea potecă, fără zgomot, fără tam-tam.

- Deci astăzi le sunteți mai curând recunoscătoare părinților?

- Nu ştiu, nu mai ştiu! Ştiu doar că nu-mi place ce văd. Şi că nu sunt suficient de masochistă ca să continui să mă supun unor experimente umilitoare. Aşa că vă rog să încetați!

- Dumneavoastră decideți, Sylvie! Încă o dată, eu nu vă oblig la nimic. Dumneavoastră v-ați avântat în provocarea asta, dumneavoastră ați ales-o. Îmi pare foarte rău că asta v-a scos din fire, dar eu cred că avansați, dacă asta poate fi o consolare. Lăsați să

iasă la suprafață emoții ascunse, fierbeți, exprimați o furie pe care nici măcar nu o bănuiați, trăiți mai intens. Sunt mai curând aspecte pozitive, nu?

- Credeți?

- Da. Cum ați putea domoli toată mânia asta, Sylvie? Ce v-ar putea face bine?

- Regulatul!

A țâșnit ca un gheizer.

- Formidabil! Îmi povestiți data viitoare?

Mă conduce la ușă, foarte încântat de el însuși. Rămân împietrită pe hol. Mă aranjez mecanic, într-o stare de prostrație. Durează câteva minute până ce realizez ce s-a întâmplat. Cum am putut să fiu atât de agresivă? Și, mai ales, ce m-a pălit de am scăpat bomba cu „regulatul"? Eu, care am oroare până și de acest cuvânt. Eu, care nu m-am „regulat" niciodată! Am făcut dragoste, nu întotdeauna bine, dar de fiecare dată tandru și respectuos. Niciodată nu m-am simțit ca o „curvă" care se vrea luată, care se lasă „regulată". Nu am trăit niciodată scene de alcov toride, demne de acest nume. Nu am avut niciodată fierbinteala aia care te face să-ți ieși din minți, să gâfâi, să gemi, genul de senzație care ne apropie de regnul animal. Simțul măsurii, dar mai ales al ridicolului, m-au determinat mereu să fac dragoste în mod convențional, rezonabil. E drept că nu am călcat niciodată pe de lături, dar măcar onoarea mea a rămas intactă. Acum, sunt tulburată de forța dorinței mele. E arhaică, animalică, primară și totalmente nepotrivită.

Da, trebuie să recunosc, am chef să fiu luată în patru labe. Să fiu trasă de păr, plesnită la fund, vreau ca un bărbat să mă înşface de şolduri ca să mă pătrundă mai bine, am chef să mi se taie răsuflarea, să-mi simt corpul plin de energie şi lac de sudoare, gâtul uscat, şi să urlu cu o voce răgușită despre acest val de plăcere puternică, intensă, îmbătătoare, care îți face tot trupul să palpite. Ca într-o scenă de film erotic! Mai mult chiar, am chef să fiu mâncată şi să devorez penisul unui bărbat!

Dar ce-i cu mine?! Un seism hormonal? Sau o simplă carență de fier?

Cum să fac? De unde să încep? Unde? Când? Cu cine? Ce să fac ca să i se scoale unui bărbat, să-i stârnesc o dorință sălbatică, arzătoare, cu coama mea uscată, fața ascuțită, pieptul slăbuț şi corpul meu fără forme, lipsit de tonus? Am 45 de ani, sex-appealul unui peşte şi vreau să fiu bunăciunea petrecerii. Am început cu stângul. Mai ales că nu am nici măcar o petrecere la care să mă duc.

O iau spre casă cufundată în gândurile mele, insensibilă la frigul care îmi ciupeşte obrazul şi ochii. Toamna s-a instalat bine. Curând va fi iarnă şi decorații de Crăciun. Ajung acasă şi aprind lumina de la intrarea care dă direct în salon. Sunt frapată de tristețea pe care o respiră apartamentul meu. Ca şi cum mi-aş fi recăpătat vederea după o intervenție cu laser. Lumina galbenă e chioară. Parchetul scârțâie sinistru în gol. E sumbru, bătrânicios, tăcut, fără viață. Mă cuprinde disperarea la vederea resturilor

de la micul dejun, de pe masă. Pun repede farfuriile în mașina de spălat vase, pe jumătate goală. O pornesc ca să aducă un strop de viață. Tremurând, dau drumul la încălzire. Dacă aş reface interiorul? O zugrăveală, o canapea nouă, o măsuță joasă, modernă? Una peste alta, un interior mai sexy. La urma urmelor, nu am mijloacele?! Dar la ce bun, mai sunt două luni până la Crăciun.

Şi dacă, printr-o minune, aduc un bărbat la mine, ce părere își va face când va vedea apartamentul meu de aproape pensionară? Doar nu aş aduce un bărbat aici pentru o seară de scrabble. Dacă mă vreau răstignită, trebuie să încălzesc atmosfera. Gândul îmi zboară la tata şi la economiile lui de-o viață. Îmi spun că, dacă mi-am plătit luxul unui loc de veci, pot foarte bine să mă cadorisesc și cu un salon nou! Ca o a doua piele. Fie numai și pentru două luni. Mai ales pentru două luni. Nu-i greu de găsit o canapea nouă, e suficient să mă duc la Habitat, la Muji sau la Conran Shop. Cu amantul e mai complicat. Nu există un magazin special pentru așa ceva. Că, dacă ar fi existat, de mult aş fi avut un card de fidelitate la ei.

Mă uit gânditoare la oul meu care se închircește sub efectul căldurii în noua mea tigaie antiaderentă. Nu mai sunt furioasă. Doar obosită. Îmi lipsesc telefoanele pe care mi le dădea tata seara. Obosită și singură.

În pat, făcută ghem sub plapumă, clocesc un plan. Dacă i-aş propune lui Véronique o seară „a fetelor" la un mojito, la unul dintre barurile acelea mai răsărite din arondismentul 9 sau 11? Cine știe, poate cu

alcool, o lumină mai blândă și o ambianță festivă, poate ar merge. Dar nu sunt sigură că Véronique e persoana potrivită pentru agațamente. Dragostea ei pentru câini a făcut-o, încetul cu încetul, impermeabilă la iubirea bărbaților. Ca și mine, Véronique și-a coborât sexualitatea în bernă.

Trebuie să spun că s-a clătinat zdravăn când Jean, soțul ei, a părăsit-o acum cinci ani. Încă nu a rumegat pe deplin că a lăsat-o pentru o instructoare tinerică de yoga. Un afront suplimentar pentru cele 20 de kilograme în plus ale ei. De atunci, e ca și cum ar fi primit liber să o vireze în direcția „junică". Din cauza prețioaselor ei molecule care o ajută să depășească trauma divorțului, susține ea. Dar pe mine nu mă păcălește. O văd cum înghite calorii după calorii fără să-și dea măcar seama. Ori de câte ori o sun o prind cu gura plină, de fiecare dată. S-a transformat într-o mică ronțăitoare care se îndoapă cât e ziua de lungă. Iar dacă veverițele sau iepurașii dolofani sunt drăgălași, o femeie de 50 de ani – nu prea. Véronique înghite ca să nu fie obligată să își scuipe durerea. Pentru că se teme de gol, se îndoapă.

Pentru că mă tem să nu o rănesc, tac. Nu tragi cu pușca într-o ambulanță. Și apoi cine sunt eu ca să-i dau sfaturi de „viață fericită"? Abia acum realizez că noi două, ea și cu mine, formăm un duo improbabil în stil Stan și Bran, eu – aia înaltă și slabă, ea – aia mică și îndesată. Departe de podiumul miss Franța. Cu toate că suntem apropiate, ne cunoaștem de mulți ani, nu am vorbit niciodată despre sexualitate. Nu ne-am împărtășit experiențele. În ceea ce

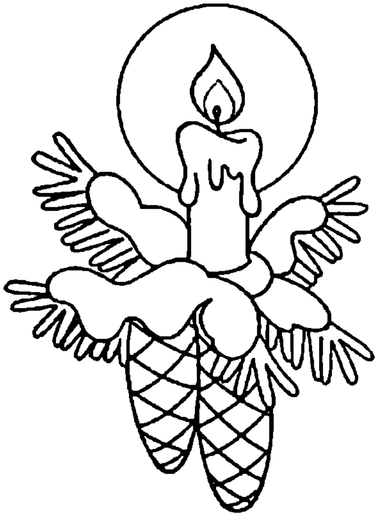
mă priveşte, nu am avut niciodată ceva nou şi interesant de spus pe tema asta. Electrocardiograma vieții mele sexuale e în mod constant plată. Cât despre ea, Véronique a evitat întotdeauna să îmi povestească în detaliu viața ei de cuplu cu Jean. Iar mie mi-a convenit de minune. Noi, pudicele, ne înțelegem între noi. Nu aş fi ştiut ce să spun sau să răspund dacă ea ar fi alunecat pe panta unor confidențe intime. Întotdeauna am bănuit că în dormitorul lor nu se întâmpla mare lucru. Nu e greu să îmi dau seama că Jean n-o fi plecat chiar degeaba cu o profă de yoga. Nu, trebuie să mă adresez unei experte.

Iar singura pe care o cunosc în acest domeniu e Laura, asistenta mea. Ea, fata căreia îi face o plăcere răutăcioasă să povestească tuturor despre orgiile şi preferințele ei în materie de sex. Colegilor din jurul automatului de cafea, de la autoservire, prietenelor la telefon şi, indirect, mie. Spun „indirect" pentru că simt că, într-un anumit sens, vrea să mă cruțe. Nu pentru că aş fi şefa ei, nu e genul de amănunt de care să se poticnească. Ci mai curând din considerație. Ştie că trăiesc singură, fără copil, fără partener, fără iubit. Vede prea bine că nu primesc niciun telefon personal, niciun buchet de flori, că niciun bărbat nu vine să mă „răpească" pentru un prânz surpriză, că la aniversări nu afişez niciun cadou special, că nu mă închid în birou ca să vorbesc chicotind la telefon, că nu ajung niciodată la birou cu aceeaşi ținută două zile la rând, ca şi cum nu aş fi apucat să ajung acasă să mă schimb.

Puținele mele nopți albe se datorează micilor proiecte pe care trebuie să le termin. Ştie că, în ceea ce

mă privește, nu e nimic de știut. Că nu stârnesc nicio atenție aparte. Că nu am nimic de ascuns, nimic de visat. Că, în afara patronului, nu sunt fericirea vieții nimănui. Că muncesc asiduu opt ore pe zi, cinci zile din șapte, cu constanță, energie și seriozitate. Că, în interesul clienților firmei, redactez contracte ilizibile pentru un neofit, întesate de alineate. Că îmi văd de treabă fără nazuri, fără pauze de țigară. Pesemne Laura își imaginează că a-mi povesti mie despre orgasmele ei repetate ar fi ca și cum ar devora prăjituri cu cremă în fața unei anorexice. Curată provocare. Sfârșesc prin a adormi promițându-mi să o rog să mă ajute. După Cyndie, mai am zece zile până ce va începe să îmi crească părul pubian. Ar fi păcat să nu răsplătesc cumva toate eforturile astea. Îmi mângâi zona intimă atât de fină... Cât timp a trecut de când o mână virilă nu s-a mai rătăcit pe aici? Nu îndrăznesc să socotesc.





Capitolul 8

A doua zi dimineața ajung la birou puțin cam tensionată. Nu mai sunt atât de sigură că vreau să o rog pe Laura să mă ajute să găsesc o aventură de-o seară. Vorbăreață cum e, în câteva ceasuri află tot biroul. Și atunci adio reputație profesională.

Laura mă întâmpină cu obișnuita ei bună dispoziție.

- Mă duc la automat, îți aduc o cafea?

- Da, mulțumesc, chiar vreau. Și aș mai vrea să te rog ceva.

- O problemă cu contractul Fayard?

- Nu, nu, deloc, nu are nimic de-a face, e... cum să spun, ceva... personal.

I se putea citi uimirea pe chip. E o brunetă drăguță, fără nimic excepţional, dar are un fel de vino-ncoace care o face, fără îndoială, atrăgătoare. Curată, sportivă, este genul de fată care se duce la ora de zumba chiar de luni seara. Se simte bine în pielea ei şi asta se vede. Mulţumită de corpul ei, zâmbitoare, naturală, cu tenul mat şi nişte ochişori drăgălaşi şi căprui. Ştie să se pună în valoare. Ea.

- Ah, da? Atunci mă întorc imediat!

Şi se îndepărtează în goană, murind deja de curiozitate în legătură cu ceea ce aş putea să îi spun.

Chiar așa, ce naiba aș putea să-i spun?

- Uite, fii atentă, e fierbinte! Te ascult!

Îmi aruncă o privire ghidușă. E atât de proaspătă, de spontană. Când mă uit la ea îmi vine în minte un măr frumos, apetisant, din care abia aștepți să muști. Alături de ea sunt o păstaie verde cam stafidită, pe care o mesteci fără nicio poftă. Asta îmi lipseşte. Printre altele. Malițiozitatea, ghidușia, lejeritatea, bucuria de a trăi, farmecul. Totul, ce mai la deal, la vale.

- Poți să închizi ușa?

- Sigur (acum chicotește).

– Ei? Ce pot face pentru tine, Sylvie?

Pentru câteva secunde am senzația că sunt prietena ei, am și eu 30 de ani și ceva nostim de povestit.

- Înainte de toate, promite-mi că nu spui nimic, nimănui, nu sufli o vorbă, contez pe tine! Dacă nu, te dau afară din culpă profesională gravă!

Mai mult intrigată decât impresionată, ridică mâna dreaptă și îmi promite, privindu-mă drept în ochi.

- Îți promit, Sylvie!

- OK, bine, nu glumești, da? Uite care-i treaba. Tu ieși atât de mult și aș avea nevoie de sfaturile tale. Cum trebuie să procedez și unde să mă duc dacă vreau să cunosc pe cineva pentru o aventură... de-o noapte?

Laura se uită la mine cu gura căscată. Nu se aștepta la una ca asta. Ba chiar s-ar zice că am luat-o pe nepregătite. Dar își revine repede și aplaudă veselă, ca o fetiță care a câștigat o prințesă Barbie.

- Genial, Sylvie!! E supertare! Foarte bine! În sfârșit, ieși și tu din cochilie!

- Şşşşttt! Nu așa tare!

- Vrei să ieșim într-o seară și să te duc prin baruri?

- Nu, ei, nici chiar așa, m-aș simți prea prost, iar alături de tine aș face o figură foarte proastă.

- Hai, termină, nu ești chiar așa de urâtă!

Văzându-mi expresia, trebuie să-şi fi dat seama că nu a fost tocmai cel mai potrivit răspuns.

- Scuză-mă, nu asta am vrut să spun.

- Stai liniştită, de fapt e o prostie. Nu ar fi trebuit să te rog una ca asta. Te rog să uiţi!

- Glumeşti! Îţi găsesc e un tip, ai să vezi! Cum îl preferi? Brunet? Blond? Roşcat, cu sau fără păr? Musculos? Şic şi stilat? Înalt? Bărbos? Tatuat? Slăbuţ?

MI se părea că sunt într-o gelaterie şi nu mă pot hotărî între atâtea arome.

- Ştiu şi eu, poate vanilie?...

- Cum???

- Habar n-am! Un bărbat şi gata! Nu foarte urât, nu foarte gras, nu foarte păros. Şi mai ales curat!

- Rezolv eu!

- Nu zău! Şi cum, mă rog? Dacă nu mă place?

- Sylvie, ţi-am spus că am să-ţi găsesc! În schimb, dacă îmi permiţi, trebuie să mergi la coafor! Trebuie făcut ceva cu coama asta a ta! Nu eşti urâtă, dar nu ştii deloc să te aranjezi.

Auzind-o, ai fi zis că celibatul meu atârnă de un fir de păr.

- Ştiu, dar parcă sunt blestemată. Toate coafezele

la care am fost au dat-o sistematic în bară.

- Nu-i adevărat, pur şi simplu nu ai fost la cine trebuie! Îți fac eu o programare. Iar cu tipul am să încep să îmi întind antenele, am deja o idee!

Sunt siderată. În gura ei, totul e simplu, la îndemână, limpede. Nu există probleme, doar soluții. Iese repede din birou, încântată că îmi va schimba viața, excitată la gândul că îmi va aduce un amant la picioare. Nu are îndoieli, e sigură că va reuşi. E un joc pe care e sigură că îl va câştiga. Suspin adânc. Fără să-şi dea seama, Laura m-a scăpat de o povară grea. Fără să ştie, Laura mi-a desfundat căile respiratorii. Îmi beau cafeaua zâmbind. Nici nu o termin bine, că se întoarce.

- Gata, ți-am făcut o programare pentru astăzi, la ora 15, la coaforul vedetelor, i-am spus că e o urgență: coafeza ta obişnuită e bolnavă, iar tu ai o seară Vuitton. Dar te sfătuiesc să îi laşi un bacşiş gras.

- La ora 15?! Dar e la jumătatea programului!

- Sylvie, din toată şandramaua asta eşti singura care nu a lipsit niciodată! Şi, apoi, ar fi cazul să te hotărăşti ce vrei. M-ai rugat, eu te ajut, nu?!

Aşa e, dar observ că i-am subestimat reactivitatea. Laura nu e întotdeauna aşa de eficientă, mai ales când este vorba despre dactilografiat contracte. Pe de altă parte, cum să mă supăr pe ea? Trebuie să ai o viață înfiorător de plictisitoare ca să fii în stare să te îngropi ceasuri de-a rândul, ca mine, fără să te clinteşti, în meandrele Dreptului muncii.

- Va trebui să îți iei liber după-amiaza asta și să te duci la cumpărături.

- Cum, e catastrofic, nu?

În timp ce ea mă cântărește, o văd cum își caută cuvintele ca să nu o acuz că împușcă muribundu' din salvare, dar în același timp să mă facă să pricep urgența situației.

- Ce mai e? Hai, spune-mi! Una în plus sau în minus nu mai contează.

- Nu, nu e vorba despre asta, numai că stilul tău e cam sever, cam... trist.

Aștept lovitura de grație.

- Vezi tu, Sylvie, ești subțire, ai picioare lungi, dar nu le pui niciodată în valoare, nu porți niciodată jeans! Un sacou drăguț, tocuri și un jeans bine croit ți-ar veni super! Ai fi imediat mai modernă! Cam în stilul lui Inès de La Fressange, înțelegi ce vreau să zic? E mai în vârstă, dar pare mai tânără decât tine!

E drept. Dar e și mai frumoasă, mai sexy, mai elegantă, mai înfiptă, mai suplă, mai bogată, mai sociabilă, mai iubită, mai stilată decât mine și decât 90% din populația feminină. E un top model! E ca și cum ai compara o scoarță de la anticariat cu o pictură de Michelangelo!

- Înțelegi ce vreau să spun?

Prea bine chiar, sunt la un pas distanță de umi-

linţa totală. Poate am supraestimat capacitatea Laurei de a mă educa în acest domeniu.

Dar Laura are dreptate măcar într-o privinţă. Nu am lipsit niciodată. Nu am chiulit, nu am ratat niciodată nici măcar o zi de muncă. Fie că sunt beteagă sau bolnavă ca un câine, nu mi-a dat niciodată prin gând să stau acasă. Fără îndoială, asta numai pentru că aveam mai multe şanse să fiu cocoloşită la birou decât acasă, singură, unde puteam crăpa liniştită fără să se îngrijoreze cineva. Când trăieşti singură, suferi singură.

- Da, ai dreptate, am să-mi iau liber după-amiaza asta.

La urma urmelor, dosarele Fayard, Lefèvre sau Bisson pot aştepta. De altminteri, oricum vor trebui să se lipsească în scurtă vreme de abilităţile mele. Mai bine să îi pregătesc din vreme. Nu că aş fi singura în stare să se descurce în hăţişul contractelor lor, dar în mod cert sunt cea mai conştiincioasă şi mai bine informată în acest domeniu.

Dimineaţa trece în linişte. O dată nu înseamnă un obicei, aşadar plec în pauza de masă. Am programarea pentru ora 15 în arondismentul al doilea, aşa că hotărăsc să rătăcesc puţin prin cartierul Montorgueil. Buticurile de modă au răsărit ca buruienile. Mă uit la vitrine fără să prea îndrăznesc să intru. Zăresc câteva ţinute care mi-ar putea veni bine. Realizez cât de dezinteresată de modă sunt, asta dacă nu cumva lucrurile stau exact pe dos, moda e dezinteresată de persoana mea. Laura are dreptate. Am o mutră de

pensionară de la poștă. Mă hotărăsc să intru într-un butic, Comptoir des Cottoniers. Chiar dacă stau bine cu banii, sunt surprinsă de prețurile afișate. Cea mai neînsemnată hăinuță este cel puțin 300 de euro.

- Dacă aveți nevoie de îndrumare, vă rog, nu ezitați.

Vânzătoarea mă face să tresar. A ieșit dintr-un morman de haine ca un drăcușor din cutie.

- Doar mă uit, mulțumesc.

- Încercați-l! Sunteți înaltă și subțire, este exact ce vă trebuie. Și mai este și măsura dumneavoastră.

Îmi întinde haina ca s-o încerc.

De unde să știe asta ce îmi trebuie mie? Aș prefera căldura unui bărbat celei a unui mantou.

- Aveți oglinda acolo.

Înaintez cu timiditate înspre reflexia mea. Parcă aș fi o bucată de hârtie creponată, cu niște cearcăne până la jumătatea feței și o claie de păr în mod vizibil lăsată de izbeliște de posesoare. Dar mantoul nu e urât. Are un croi sobru, elegant, o culoare de toamnă, dar deloc mohorâtă. Îmi vine. Bine. Parcă nu mai sunt așa adusă de spate.

- Avem și niște eșarfe foarte frumoase, din cașmir, dacă doriți, foarte moi, o adevărată fericire pentru piele.

O adevărată fericire pentru piele. Nimic de zis, fata asta ştie exact ce-mi trebuie.

- Pentru iarna asta, ia uitaţi, pe cât e de uşoară, pe atât e de călduroasă.

Şi mi-o înfăşoară cu delicateţe în jurul gâtului.

Descopăr cu încântare cât de moale şi uşor e caşmirul, infinit mai plăcut decât fularul meu gros de lână care înţeapă, cel pe care mi l-a făcut cadou mama acum şase ani. Hotărât lucru, am nevoie de ceva moale şi fin.

- Am să iau mantoul şi eşarfa.

Vânzătoarea îmi oferă cel mai dulce zâmbet al ei. În buticul acesta mă simt ciudat de bine, destinsă, fericită să fiu cheltuitoare şi leneşă în mijlocul săptămânii. O părăsesc uşurată de aproape 600 de euro, dar în sinea mea îi mulţumesc Laurei, care m-a incitat să îmi fac prima ucenicie de chiulangioaică. Ajung relaxată la coafor, unde sunt preluată imediat de Laurent, un tânăr asistent pe cât de mieros, pe atât de efeminat. În jurul meu, femei de vârsta a doua îşi fac manichiura, se coafează, se lasă masate şi pieptănate într-o zarvă generală călduroasă. Un stup plin de regine. Cam depersonalizant. Ameţită, îmi trag halatul pe mine şi accept cana cu ceai. Laurent mă conduce la spălat pe cap. Instalată confortabil în fotoliul de piele, zâmbesc mulţumită în timp ce Laurent îmi masează părul des cu o mână blândă şi expertă. Apa călduţă sfârşeşte prin a mă destinde de tot. E cu adevărat divin. Am frisoane până la baza

cefei. Mă las în voia unui anumit gen de extaz. Nici nu mă mai gândesc la dosarele pe care le-am abandonat. Apoi, ca în vis, îl urmez pe Laurent, care mă aşază în fața oglinzii, pe un scaun de coafor. Iar aici am un şoc. Când îmi văd fața tristă şi obosită care răsare din prosop se duce tot farmecul. Dar foarte repede un anume „Lulu”, un bărbat fermecător la vreo 30 de ani, bronzat și sexy cât cuprinde, se aşază în spatele meu şi îmi masează prietenos umerii. Este extrem de simpatic.

- Ia spuneți, frumoaso, ce facem?

Mă aud răspunzând: „Tot ce doriți!”

Râde cu toți dinții lui albi privind în oglindă cuplul nepotrivit pe care îl formăm. Alături de el par un cadavru proaspăt deshumat. Îmi scoate cu delicatețe prosopul din cap.

- Dar ce-i cu tot părul acesta? E prea mult! Las că îl tăiem noi, râde el trecându-și mâinile calde și moi prin pletele mele, atingându-mi în treacăt ceafa.

O undă de plăcere îmi străbate coloana. E așa de bine încât aproape că îmi dau lacrimile. Mi-e rușine, mi-e ruşine să îmi simt chiloții umezi la simplul contact al mâinilor lui cu capul şi umerii mei. Iau încetişor o revistă şi încep să o frunzăresc, ca să îmi ascund tulburarea. Această atingere simplă, tactilă şi călduroasă, mă face conștientă de teribila mea lipsă de afecțiune, de căldură umană. Mă mişc într-un asemenea deşert sentimental încât sunt însetată de tandrețe. Până şi un cățel are parte de mai multe

mângâieri decât mine. Am o gravă carență de dragoste și nicio vitamină, niciun supliment alimentar nu o poate acoperi. Am ajuns să mă hrănesc cu firimituri de tandrețe pe care binevoiește să mi le arunce unul sau altul.

Lulu pare a fi pasionat de mine, de părul meu. Îl zăresc când și când cum analizează câte o șuviță cu un aer fie enervat, fie contrariat. Evoluează în fața unui public dinainte cucerit. Dar e mulțumit, cu mine își poate da întreaga măsură a talentului. Cu mine e ușor. Imposibil s-o dea în bară. Nu poate fi mai rău decât masa asta brută, voluminoasă și diformă, demnă de vremea cavernelor. Se vede că nu ies prea mult din grota mea. Mă uit destul de neîncrezătoare la o altă Sylvie care apare după fiecare scrâșnet de foarfece. Podeaua dispare sub claia de șuvițe negre. În ochii mei, Lulu e la fel de artist ca un sculptor care lucrează cu o materie brută, pentru a scoate la lumină o linie grațioasă, o siluetă, o mișcare. De altminteri, nu e coafor, ci „artist capilar" – și nu și-a exagerat cu nimic titulatura.

Închid ochii pentru a profita mai bine de efectele periatului. La fiecare mișcare a periei simt o smucitură ușoară, un chicotit de plăcere. Părul meu se lasă în voia căldurii. Când termină, îi zâmbesc în oglindă. E aproape la fel de emoționat ca și mine. A făcut o treabă bună. Nu a schimbat doar tunsoarea. Părul meu este el însuși transformat, e fin, suplu, aproape mătăsos, ca și cum ar fi fost îmblânzit. Îmi încadrează armonios fața. E ca și cum trăsăturile mele s-ar fi destins. Nu mai par așa singură, așa tristă, așa bătrână.

Părul meu e la fel ca mine, avea nevoie să fie privit, atins, mângâiat, alintat, iubit. Recunoscătoare, îi las lui Laurent 10 euro bacşiş pentru orgasmul lui capilar, iar lui Lulu, 20. Şi cumpăr fără să protestez toate produsele pe care mi le recomandă. Nota piperată nu îmi îngheaţă zâmbetul.

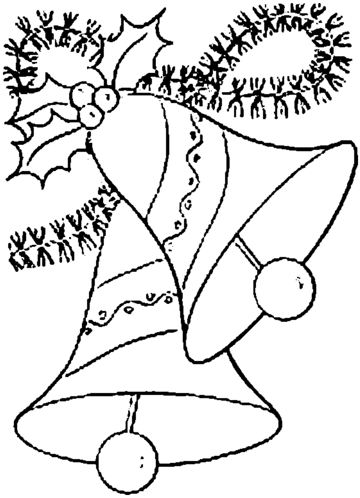
- În orice caz, sunteţi mai radioasă decât când aţi venit. Arătaţi mult mai bine! S-a schimbat totul, nu?

- Aproape totul, mă aud răspunzând.

Plec metamorfozată. Mă simt uşoară, odihnită. La ieşire, descopăr un sms de la Laura: „Cred că l-am găsit!!!"

O haină nouă, o tunsoare nouă, Laura are dreptate, sunt la un pas de a avea viaţa lui Inès de La Fressange.

Cu capul acesta nou, îmi spun în sinea mea, probabil voi inspira mai puţină milă când mă vor găsi pompierii. Nu voi mai avea aerul unei fete bătrâne abandonate de viaţă. De altminteri, trebuie să mă gândesc să îmi scriu ultimele dorinţe. Voi cere să fiu îngropată cu mantoul cel nou şi eşarfa de caşmir. Să aibă şi viermii cu ce să se delecteze.



Capitolul 9

A doua zi dimineața, când ies din ascensor, Laura îmi face disperată semne cu degetul, dorind pesemne să-mi arate că aprobă întru totul noua mea coafură. Deja în metrou m-am simțit mai puțin invizibilă.

- Uau! E o nebunie cât de tare te schimbă!

- Mersi!

- Și haina, e nouă? E beton!

- Da, te-am ascultat. Mulțumesc, Laura, ai avut de o mie de ori dreptate, aveam nevoie de o schimbare.

- Zău, e o nebunie cât de mult te întinerește! Și îți

scoate în evidență ochii! Nici nu am observat până acum că ai niște ochi negri atât de frumoși!

- Scuză-mă, dar mă doare puțin capul în dimineața asta, mă duc să-mi iau o cafea și mă apuc de treabă.

- Nu, lasă, îți aduc eu. Căci vreau și să-ți arăt ceva.

Se îndepărtează făcându-mi șmecherește cu ochiul.

Oricât de recunoscătoare i-aș fi, nu mă simt în largul meu cu complicitatea asta afișată. Sper că n-am intrat într-un angrenaj. Nu mi-am închipuit că Laura se va prinde într-atât de mult în joc, presupun că pentru ea reprezint o provocare de toată frumusețea. Să transforme omida în fluture! Mai curând în molie, dacă mă întrebi pe mine.

- Poftim, ai grijă, e fierbinte. Să știi că n-am stat cu mâinile-n sân în timp ce tu îți schimbai înfățișarea și am reperat pe cineva care ar putea rezolva problema. Spune-mi ce părere ai.

Laura își scoate smartphone-ul și mi-l pune în palmă. Descopăr o fotografie de profil Facebook. Un bărbat cu un început de chelie și bărbos, fotografiat pe coama unui munte înverzit, cu privirea pierdută nu se știe unde.

- Cine e?

- Éric Lejeune, un „friend”.

- Un „friend”?

- Da, un prieten de pe Facebook. Nu îl cunosc cu adevărat, dar i-am văzut profilul. Nu pare a avea nici parteneră, nici copii, îşi petrece vacanţele hoinărind singur sau cu prietenii şi e supersimpatic!

- Şi vrei să mă prezinţi unei persoane pe care nu o cunoşti?

- Are o figură acceptabilă, nu? Nici prea urât, nici prea frumos, exact cum ai spus tu. Pe deasupra, locuieşte în Paris.

- Dar nu-l cunoşti, nu? De ce sunteţi „friends” dacă nu sunteţi prieteni?

- E un prieten al unui prieten, nici nu mai ştiu exact! Aşa e pe Facebook! Nu trebuie să ne cunoaştem ca să ne apreciem! Ascultă-mă, dacă suntem „friends”, în mod necesar avem câteva lucruri în comun!

Mă uit la poza lui Éric Lejeune şi mă întreb ce aş putea avea în comun cu el. Eu nu fac drumeţii, iar zonele rurale mă deprimă.

- Ok, dar dacă nu-l cunoşti, cum mă poţi prezenta?

- Nu-ţi fă griji, găsesc eu o modalitate. Dar mai întâi spune-mi, îţi place?

Întrebarea ar fi mai curând dacă eu aş putea să-i plac lui. Nu sunt în situaţia de a o face pe diva mofturoasă: câtă vreme are două mâini, două picioare şi

un penis, merge! Nu caut marea dragoste, doar o tăvăleală de-o seară. Sau două. Scurt.

- Nu ştiu, ar trebui să-l văd. Dacă nu îi miroase gura, da, îmi place. Are un aer prietenos şi, dacă e îndrăgostit de natură, nu poate fi prea rău.

Laura tropăie de bucurie, de parcă ar fi în ajunul sezonului de reduceri.

- Ura, foarte bine, deja am găsit unul care-ți convine! Cu restul, o să mă mai gândesc. E genial, sunt atât de fericită, până acum toate au mers strună!

- Da, mulțumesc, Laura, dar uite, chiar insist, rămâne între noi, da? Dacă observ cel mai mic zâmbet sau chicoteală pe la spatele meu, jur că îți tai toate tichetele de masă!

Laura se jură că o să fie mormânt şi iese din biroul meu guițând de încântare. Iar eu îmi petrec restul zilei încercând să recuperez întârzierile din ajun şi evitând-o pe Laura. Îmi ocup mintea gândindu-mă cu un amestec de nerăbdare și anxietate la ședința de terapie de diseară.

***

- Ați fost la coafor?

- Da, am urmat sfaturile avizate ale Laurei, asistenta mea.

- Vă stă bine!

- Mulţumesc.

Se preface că nu vede că am roşit. Probabil că îi par atât de jalnică. Dacă ar şti cât de conştientă sunt de asta!

- Ei, cum e? Unde vă aflaţi în chestiunea pe care am discutat-o săptămâna trecută?

- Ei bine, să spunem că încerc să fac ceea ce trebuie pentru a cunoaşte un bărbat.

- Aveţi grijă de dumneavoastră, asta e bine. A fost mai plăcut de data asta?

- Da şi nu.

- Vă ascult.

- A fost plăcut pentru că e o adevărată fericire să fi masat şi alintat. Coafezul era fermecător, călduros, atent. O adevărată surpriză plăcută.

- Dar?

- Dar, paradoxal, a fost şi dureros.

- În ce sens dureros?

- A fi singură nu înseamnă doar a trăi singură, a mânca singură, a dormi singură, a te trezi singură, a-ţi face cumpărăturile singură. Înseamnă şi a nu fi niciodată atinsă, alintată, niciodată îmbrăţişată, niciodată iubită. E dur. Resimt o adevărată lipsă fizică şi morală. Iar când coafezul acesta, Lulu, a manifestat atâta căldură faţă de mine, într-un mod atât de tactil...

a deşteptat în mine anumite senzații și mi s-a făcut ruşine. Ruşine pentru că erau nişte simple semne de amabilitate – de altminteri e homo –, aşadar nu era nimic tendențios sau echivoc în felul în care m-a atins. Dar eu m-am simțit îmbrățișată. Am avut impresia că sunt un soi de perversă. Trebuie să fii o biată fată bătrână ca să freamăți la o simplă atingere a cefei. Trebuie să ai cu adevărat o lipsă. Să fii cu adevărat singură.

- Dar v-ați simțit vie.

- Da, e drept. Dar doare, și asta cu atât mai mult cu cât gesturile lui nu îmi erau în mod special adresate. Vreau să spun, erau mecanice. Călduros, dar mecanic, aproape ca un reflex. Doar că munca lui de zi cu zi, felul în care înțelege el să fie amabil cu clientele... pentru mine a fost ceva ieșit din comun.

Îmi șterg o lacrimă.

- Dar știți că asta se poate schimba, Sylvie. Știți că puteți întâlni pe cineva.

- Nu, și tocmai asta e. Nu sunt o femeie divorțată la răspântia celor 45 de ani, nu sunt o văduvă ori o mamă singură. Sunt o fată bătrână. Nu am fost niciodată iubită cu adevărat. Şi, când am iubit, a fost un drum cu sens unic. Niciun bărbat nu a vrut să facă un copil cu mine. Nu inspir nimic, nimănui.

Îmi suflu zgomotos nasul.

- Şi de ce credeţi că e aşa, Sylvie?

- Nu ştiu! Trebuie să întrebaţi bărbaţii! Văd multe femei mai urâte decât mine care au un partener. Spuneți dumneavoastră, atât de oribilă, de respingătoare sunt?

- Nu, Sylvie, sunteți departe de a fi respingătoare. Fizicul vostru nu are nimic de-a face cu asta, și știți prea bine.

- Și atunci ce e în neregulă cu mine?

- Cred că întrebarea pe care ar trebui să v-o puneți este: de ce nu mă simt demnă de a fi iubită?

- Aha, pe deasupra e vina mea, nu?, încep eu să mă enervez.

- Toți suntem mai mult sau mai puțin responsabili de viețile noastre, nu credeți?

Mă scoate din sărite. „Toți suntem mai mult sau mai puțin responsabili de viețile noastre, nu credeți?" Bla, bla, bla. Eu sunt de vină că m-am născut urâtă și fără farmec?

- Să fim serioși, nu pot obliga bărbații să mă iubească!

- Nu, dar vă puteți face plăcută.

Se uită la mine, încântat de mica lui lovitură de teatru. Crede că m-a dat pe spate cu micul lui adevăr bine țintit. Îmi vine să-l pocnesc. Eu, care sunt așa de blândă, îmi descopăr o violență nebănuită, care

clocotește în toată ființa mea.

- Oricum, o să avem ocazia să ne lămurim, pentru că sunt pe cale de a aranja ceva.

- Ați cunoscut pe cineva?

- Aproape. Un „friend". Un prieten al unui prieten de-al Laurei, asistenta mea. Știu, spus așa sună prostește și deloc serios, dar se pare că așa se face pe Facebook.

- Mi-e familiar Facebook-ul.

- Da? Și ce părere aveți?

- Nimic deosebit. Dar, în consultațiile mele, am constatat că e o rețea socială care rareori îi lasă pe oameni indiferenți. E în centrul vieților, al preocupărilor lor. Dar poate genera și multe tensiuni, multe frustrări.

- Serios? Nu mă miră. Nu mi-am dorit niciodată să îmi fac cont, nu e stilul meu. Mi se pare aproape indecent să postezi poze din vacanțe, să vezi cum toți ceilalți își exhibă fericirea. Pentru mine, ar fi însemnat să trec prin chinurile iadului. Nu am nevoie să văd poze cu bebeluși, apusuri de soare sau nunți, sunt destul de singură și nefericită și așa. Și apoi, am atât de puțini prieteni, încât ar fi ridicol.

- Și l-ați cunoscut pe acest „friend"?

- Încă nu, dar lucrăm la asta.

- Îmi povestiţi data viitoare, da?

- Poate, dacă poate fi povestit...

Are dreptate, fac progrese, i-am smuls un zâmbet.

***

Laura mă aştepta în biroul meu, cu o cafea în mână.

- Ah, Sylvie, vreau să vorbesc cu tine despre dosarul Lejeune.

- Lejeune?

- Da, ştii tu, dosarul„Lejeune"...

Îmi dau seama, după expresia ei, că are noutăţi şi că nu-şi va mai ţine multă vreme gura dacă nu închid mai repede uşa biroului.

- Ţi-am aranjat o întâlnire!

- Deja?

- Păi da! Doar n-ai să aştepţi până la Paştele Cailor!

- Dar a spus da? Ştie care e treaba cu mine?

- Ascultă, i-am zis că am o prietenă super, celibatară, căreia i s-a pus pata pe el...

- Cum? Nu se poate! I-ai zis că „mi s-a pus pata"?

- Hei, ai încredere în mine sau nu?

- OK, dar sper că nu i-ai spus vrute şi nevrute despre mine.

- Cel mai important e că vă întâlniţi mâine seară!

- Mâine seară?!

Mi se învârte capul, toate se întâmplă atât de repede. Trebuie să mă aşez. Laura îmi pune un pic de zahăr în cafea. Ieri abia ce aflam despre existenţa acestui Éric prin intermediul unei poze de profil pe Facebook şi iată că mâine seară se presupune că trebuie să mă culc cu el!

- Bea!

Am sorbit o gură de cafea prea caldă fără a crâcni.

- Nu ştiu dacă sunt în stare, Laura. Nu-l cunosc, nu avem niciun prieten comun, nu am mai luat cina singură cu un bărbat de un secol! Dacă e dezamăgit? Dacă o şterge după ce mă vede? Nu, imposibil, spune-i că a fost o glumă, o greşeală, că ți-a piratat cineva contul, spune-i ce vrei tu, nu contează, dar eu anulez! Mi-e cald!, strig eu, smulgându-mi şalul de caşmir de la gât.

- Calmează-te, Sylvie.

Laura mă priveşte îngrijorată.

- Scuză-mă că te-am tulburat. Eu am vrut să fac un lucru bun, am fost aşa de fericită să îți fac un serviciu. Îți aduc un pahar cu apă.

- Nu, mi-e bine, mulţumesc.

Rămân aşezată pe scaun, ca o băbuţă care şi-a pierdut busola şi nu mai ştie unde locuieşte. Respir adânc.

- Tu eşti cea care are dreptate, Laura. La urma urmelor, eu te-am rugat să-mi faci serviciul ăsta. Numai că lucrurile se mişcă puţin cam prea repede pentru mine. Nu sunt aşa de degajată ca tine.

Laura îmi zâmbeşte.

- Vrei să spui că tu nu trăncăneşti vrute şi nevrute ca mine, nu?

E rândul meu să-i zâmbesc.

- Ascultă-mă. Nu-l cunosc pe Éric Lejeune, dar cred că e un tip fain. I-am studiat profilul, îi plac toate linkurile spre paginile care ţin de protecţia mediului, a naturii, diverse animale. E fan al paginii Sea Sheperd Society! Semnează aceleaşi petiţii ca şi mine!

De parcă ăsta ar fi un argument.

- La ce mă înhami, Laura?

- Dar nu-i decât o cină! Dacă vrei, stau prin preajmă şi, la cea mai mică neplăcere, vin peste voi!

- Nu, mulţumesc, o să fie bine.

O privesc. E aşa de proaspătă, de naturală.

- Tu te-ai duce?

- Vrei să spui, dacă nu aş fi fost măritată!

- Da.

De parcă asta ar schimba cu ceva lucrurile.

- Sigur că da! Ştii, nu e foarte diferit de o cunoştinţă întâmplătoare într-un bar! Cu avantajul că acum cam ştii cu cine ai de-a face şi la ce te poţi aştepta. Şi apoi, Sylvie, între noi fie vorba, nu are ce să-ţi strice. O ieşire, vreau să spun.

Ce naiba! Mă gândesc la psihiatrul meu şi îmi spun că, după ultima şedinţă la care numai m-am smiorcăit şi mi-am plâns de milă, nu ar strica să am ceva pozitiv de povestit. Ia să vedem dacă am sânge în instalaţie. Ultimele mele încercări s-au încheiat lamentabil, aşa că ăsta nu are cum să fie mai rău! Cu condiţia, desigur, ca Éric să nu-şi ia picioarele la spinare când mă vede. Dacă aşa va fi, jur că mă sinucid imediat ce mă întorc!

- Dar, hmm, i-ai spus ce vârstă am? Mi-a văzut mutra? În fine, asta nouă.

- Nu, am preferat să joc cartea misterului. I-am spus doar că eşti o *working girl*, că ai în jur de 40 de ani şi că ţi s-a părut fermecător.

Working girl. Asta mai lipsea. Chiar că Laura are talentul să vadă partea bună a lucrurilor. O adevărată mincinoasă plină de cele mai bune intenţii. Evident, e mai comercial decât fată bătrână cu tendinţe

suicidale şi pe jumătate frigidă.

- Mai arată-mi pagina lui de Facebook.

Laura nu se lasă rugată, mi-o deschide cât ai clipi din ochi pe monitorul meu şi iese, pentru a mă lăsa între patru ochi cu curtezanul. Răsfoindu-i pagina, aflu că locuieşte la Paris, dar e originar din Bordeaux. Probabil că încearcă să se prezinte într-o lumină oarecum bună. Laura avea dreptate, e adeptul petiţiilor: Amnesty International, Reporteri fără frontiere, Greenpeace. Nu se zgârceşte cu sentimentele înălţătoare. E şi Charlie Hebdo, fireşte. Reacţionează la orice chemare la arme. Un amabil *a priori*. Fotografiile personale înfăţişează peisaje montane sau de aiurea, câteva weekenduri cu prietenii. Pare a fi amator de vin bun, lucru deloc original pentru un bordelez. Fără picioare goale crăcănate pe marginea piscinei. O bilă albă pentru el. Încerc să mă imaginez alături de el într-o fotografie, în şort şi cu o ploscă-n mână, căţărându-mă pe o potecă de munte, puţin roşie din cauza efortului, zâmbind spre obiectiv în ciuda oboselii. Dumnezeule. E aşa de ridicol încât închid pagina. Mă cuprinde ameţeala. Ce şi-o fi închipuind despre mine? Cu ce seamănă o *working girl*? Taior sexy şi pantofi Louboutin? Cu ce să mă îmbrac? Şi cât calmant să iau?

O chem pe Laura.

- Vin acu', răspunde ea imediat.

Îmi aruncă o privire îngrijorată, de parcă aş fi fost în ajunul unei operaţii pe cord. Nu se înşală prea mult.

E o operaţie grea pentru inima mea amărâtă. Sper că va rezista la şoc.

- Şi unde se va întâmpla minunea?

- Unde vrei tu, la drept vorbind. El a propus un bar de vinuri de lângă Bastilia, dar tu decizi.

- Îmi convine. La ce oră?

- Cum vrei tu, Sylvie. La şapte? La opt?

- La şapte e perfect.

Prefer să nu îmi las timp să trec pe acasă. Aş fi în stare să mă încătuşez de radiator şi să înghit cheia. Trebuie să mă lansez. 45 de ani, ce naiba!

- În schimb, să fim înţeleşi, doar bem un pahar cu vin. Cu cina, mai vedem.

- Nicio problemă, Sylvie.

O privesc cu spaimă.

- Cu ce mă îmbrac?

- Chiar vrei să îţi dau un sfat?

- Mai încape vorbă?!

Iat-o cum începe să zâmbească.

- Cu fustă, fără chiloţi.

- Termină cu prostiile tale, Laura, ţi se pare că nu sunt destul de stresată?

- Păi, dacă am înţeles bine, vrei să străluceşti, nu? În astfel de situaţii, eu îmi pun o rochie sau o fustă fără chiloţi. Totul e să ştii să alegi momentul în care îi dai vestea. Efect imediat. Succes garantat.

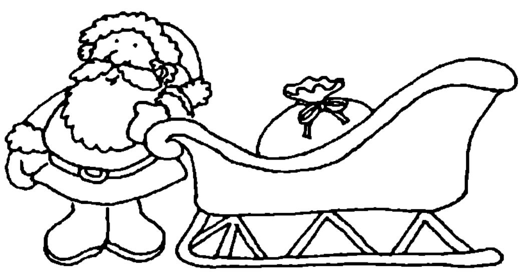
Încă nu mi-am dat seama dacă îşi bate joc de mine sau e mai necomplexată decât credeam.

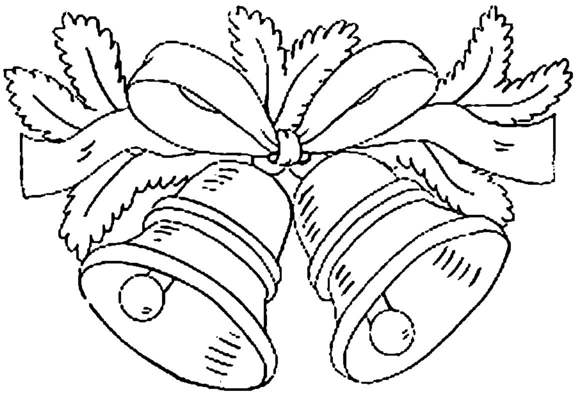
- Dacă nu, un jeans şi o cămaşă drăguţă ar merge foarte bine. Bun, gata, mă duc, că am şi eu treabă!

Şi se răsuceşte pe tocuri, lăsându-mă singură în faţa unei dileme teribile: cu sau fără chiloţi?

Hotărăsc să amân răspunsul pentru mai târziu şi mă cufund în dosarele şi contractele mele. Măcar astea nu îmi ridică niciun semn de întrebare. Ştiu.

Seara, ies din birou evitând din răsputeri privirea Laurei. Simt nevoia să beau ceva. O sun pe prietena mea, Véronique.





Capitolul 10

- E mişto să ne întâlnim aşa, în timpul săptămânii.

- Da, la urma urmelor nu ne aşteaptă nimeni acasă.

I-am propus lui Véronique să ne întâlnim în faimosul bar de vinuri de lângă Bastilia. Așa, sper să pot tatona terenul pentru ziua de mâine. Mă mir că e așa de aglomerat la ora asta. Nu mă simt prea în largul meu cocoțată pe taburet cum mă aflu, dar nu am de ales dacă vreau să stau jos. Mă uit discret în jur să văd cum sunt îmbrăcate *working girls* din jur. Puține sunt în fustă sau rochie, dar un fapt e de

necontestat: tocurile sunt la putere. Zâmbesc, vesele și carnasiere, jucându-se cu cerceii și prefăcându-se că ignoră privirile ațintite asupra decolteurilor lor năucitoare. Domină, controlează, dirijează. Dar vinul și ambianța cuminte mă liniștesc. Va fi o întâlnire informală între doi colegi, „prieteni ai prietenilor unor prieteni".

Véronique mă analizează, sorbind încet din paharul cu chablis. Pe taburetul acesta înalt pare mai dolofană decât de obicei. O văd cum încearcă să își ascundă colăceii de grăsime după vesta pe care o ține împăturită pe genunchi. Dar nu păcălește pe nimeni. Gestul ei mă agasează și mă înduioșează în același timp.

- Te-ai schimbat.

- Am fost la coafor.

- Nu la asta mă refer. Îți stă foarte bine, oricum, să îmi dai și mie adresa.

- Dar la ce te referi?

- Nu știu, ești diferită, asta e tot. Dar nu spun că e ceva rău. Ai un aer mai... destins, mi se pare. După lunile astea grele în care te-ai îngrijit de tatăl tău, îmi face plăcere să te văd așa. Ești în formă.

- Mulțumesc. Să știi că ți-am urmai sfatul. Am fost la un psiholog.

- Vai!

Véronique e în al nouălea cer, nu puteam să îi fac o plăcere mai mare.

- Cine? Îl cunosc?

Cititoare asiduă a revistei *Psychologie,* Véronique are impresia că e la curent cu toți psihologii din Paris. Psihologia e pasiunea ei. Ea însăși a trecut pe la câțiva specialiști.

- Nu cred. L-am găsit oarecum la întâmplare, nu foarte departe de mine. Am luat în considerare latura practică.

- Şi?

- Ai avut dreptate, îmi face bine să vorbesc.

Vreau să-i fac plăcerea asta. I-o datorez. Va fi atât de debusolată după Crăciun.

- E bărbat?

- Da. Şi nu arată rău deloc, ceea ce face lucrurile și mai plăcute.

- Mare dreptate ai, băbuțo!, râde ea plesnindu-și coapsa cu palma, de parcă am fi fost la o emisiune umoristică.

- Ți-ai făcut planuri de Crăciun? Doar n-ai de gând să stai singură?

- Nu, e-n regulă, mulțumesc, dar anul ăsta aș vrea să plec în vacanță.

- La schi?

- Nu, mă gândeam la un loc mai paradiziac...

- La soare? În gaşcă?

- Nu, singură, plec singură. Dar e-n regulă, nu-ţi fă griji.

Sunt conştientă că îi joc o festă urâtă. Mai târziu îşi va aminti cu groază de această conversaţie. Sper că mă va ierta şi nu se va învinovăţi. Dar nu-i pot spune nimic, e prea personal, prea intim. Şi, mai ales, nu va înţelege. Iar eu nu vreau să mă justific. E viaţa mea, decizia mea, punct!

- Ai dreptate, draga mea! Ai nevoie de vacanţă! Ai să te întorci bronzată. Dacă nu aş avea copii, aş face la fel! Dar am putea programa ceva pentru vara asta, ar fi fun, nu?

Fun. O suspectez pe Véronique că încearcă să pară mai tânără decât este. Aşa ştie ea să fie cochetă. Din nefericire, eu cred că ar fi mai curând sinistru.

- Da, de ce nu. Dar tu ce mai zici? Cum îţi merge?

- Ei, eu, doar mă ştii... Am aflat că curva aia e însărcinată, îţi dat seama? O să fie din nou tată, la vârsta lui! Când ar putea fi bunic! S-a făcut de râs de tot! Copiii sunt furioşi. Curvuliţa asta i-a sucit de tot capul. Ţi-l închipui dând biberon unui bebeluş la 4 dimineaţa, la vârsta lui?

În ultima vreme, singura distracţie a lui Véronique

se limita la a-și trata mai tânăra rivală de „curvă". Toată ura ei adunată într-un singur cuvânt. O înțeleg, chiar dacă mă doare de câte ori o aud. Această despărțire nefericită și banală a dărâmat-o și a înrăit-o. Dar cum s-ar fi putut altfel? Când, după 20 de ani de căsnicie, ești aruncată ca o măsea stricată, nu are cum să nu te rănească. Dar în seara asta nu am chef să îi aud văicărelile. Și apoi, în loc să se ia de fostul, mai bine ar face ceva cu kilogramele ei în plus. Ar avea ocupație din plin. Știu că sunt nedreaptă cu ea. Dar nu prea îmi vine să îi plâng de milă. A cunoscut viața de cuplu vreme de 20 de ani. A avut șansa ei. Eu, nu. Dar Véronique a observat corect, m-am schimbat. Înainte eram o fată bătrână, o orfană care tocmai ce își îngropase tatăl. În seara asta, sunt o *working girl* care bea relaxată un pahar cu o prietenă, după o zi de muncă. O *working girl* care se pregătește să cunoască un bărbat. Să facă loc sexului.

- Ai dreptate, n-o să ne lăsăm noi dărâmate de atâta lucru! Par apetisante platourile astea cu aperitive, luăm și noi?

Îmi iau la revedere de la o Véronique mulțumită și ușor amețită. În seara asta nu va mai trebui să mănânc singură în fața televizorului. Am să mă vâr sub plapumă. Nu am vrut să îi povestesc despre întâlnirea de mâine. Încă nu știu ce am să fac. Nici măcar nu știu dacă am să mă duc. Nu mă văd deloc aterizând pe taburetele alea cu fustă și fără chiloți. Pe de o parte, e destul de frig ca să umbli fără dresuri și fără chiloți și apoi, dacă se prinde careva?

S-ar putea să fiu prea speriată, iar asta în mod cert mă va perturba. Cum să susții o conversație serioasă cu un necunoscut cu fofoloanca în bătaia vântului? Dar acum, în clipa asta, nu vreau să mă gândesc. Vreau să dorm. De multă vreme nu m-am culcat dorindu-mi să fie deja mâine. Mâine e marele necunoscut. Mâine e seara cea mare.

***

Alarma ceasului mă smulge din somn. O închid și mă cuibăresc încântată sub plapuma caldă. Aud ploaia care bate în geam. Nu am chef să mă ridic. Nu am chef să mă mișc. Mă sunt bine așa, ghemuită în aşternut. Dimineața asta mă moşmondesc. Nu am curajul să mă duc la birou. Întârzii intenționat. Mă gândesc la toate aceste momente de bucurii mărunte pe care le-am sacrificat. Da, sunt cu adevărat fiica tatălui meu. Zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an, am făcut și eu economii la plăceri mici și mari. Momente de destindere sau de confort. Și totul pentru muncă sau din simțul datoriei. Ca un soldățel conștiincios. Așa că astăzi am să-mi încep ziua cu o baie lungă, poate după aceea voi face și ceva cumpărături. Trebuie să găsesc o rochie sau o fustă care să-mi dea curajul să comit nebunia. Desfac flaconul de spumă de baie care mi-a adus atâtea neplăceri. În contact cu apa, gelul cremos se transformă într-o spumă abundentă și vanilată. Pun un picior în cadă, plină de încântare. Lâncezesc în baia caldă și nu mă pot împiedica să mă gândesc la cea pe care o voi face în ziua de Crăciun. Oare e o idee bună? Când voi fi moartă, apa se va fi răcit, spuma se va fi eva-

porat, eu nu voi mai fi decât un cadavru înghețat cufundat într-o apă tulbure.

Oare cât timp voi rămâne așa, până ce voi fi găsită? Véronique va crede că mă bronzez în tihnă pe o plajă din Seychelles, vecinii mei voi pleca mai mult ca sigur în provincie de Sărbători, iar de la birou nimeni nu se va îngrijora pentru absența mea decât după câteva zile bune. Oare Franck va preveni serviciile de prim-ajutor? Sau o va face după? În ce stare mă vor găsi pompierii? Vor fi aceiași care m-au preluat la ieșirea din salonul de cosmetică? Mă va mai recunoaște cineva? Am văzut destule filme polițiste ca să știu că un cadavru care a stat prea mult în apă nu e prea plăcut la vedere. Dacă în nicio oră mi s-au zbârcit vârfurile degetelor, ce se va întâmpla după câteva ceasuri? Sau zile? Poate că ar trebui pur și simplu să mă culc cu câteva zeci de somnifere la bord. Ar fi mai demn. Mai lin. Mai respectabil. E straniu și îmbătător să mă gândesc astfel la propria mea moarte. Nu și înspăimântător.

Mama nu s-a văzut murind. Făcea cumpărăturile, ca de obicei, când a simțit un junghi în piept. S-a prăbușit fără să scoată un sunet, cumpărăturile din plasă s-au împrăștiat pe trotuar, nu a mai apuca să le adune. Criză cardiacă. A fost atât de brutală, de neașteptată, de nedreaptă. Înainte de a o pierde, nici măcar nu realizasem că era muritoare. Era totul pentru mine și a plecat fără preaviz. Fără a scoate o vorbă, ca o menajeră conștiincioasă, cu cumpărăturile împrăștiate la picioare. Pesemne se gândea la cina pe care urma s-o pregătească și o secundă mai

târziu era moartă. Cum stingi o lumină. E atât de simplu. Moartea tatei a fost lungă, laborioasă, dureroasă. Săptămâni de chimioterapie inutilă. Apoi oprirea tratamentului. Apoi nesfârşita agonie. Parcă îl văd aievea pe patul de spital, slab, cenuşiu, cu faţa lui de hârtie creponată. Celulele lui cedau una după alta. Trupul devenea tot mai friabil. Era deja o fantomă, dar nu speria pe nimeni în afară de el însuşi. Parcă era un băieţel îngrozit. Spre sfârşit, când m-a întrebat dacă avea să moară, nu am fost în stare să îi răspund. Mi-a pus întrebarea, iar eu am dat din cap, în semn că nu. Dar lacrimile mele spuneau da. Mă învinovăţesc şi astăzi că nu am putut să îl încurajez. Nu eram pregătită pentru asta. A fost prea greu pentru mine să îl duc singură în braţe. dar astăzi nu îmi mai este teamă. Astăzi deţin controlul. Se va întâmpla unde vreau eu, când vreau şi cum vreau.

Baia e acum călduţă, aşa că ies şi mă învelesc într-un prosop mare. Mă analizez în oglindă. Graţie oglinzii aburite din baie, mi se pare că nu sunt foarte urâtă, poate cam slabă, şi va trebui să stau mai dreaptă. Pe întuneric, aş putea reprezenta o parteneră, aş putea întreţine o iluzie. Mă coafez cum m-a învăţat Lulu. Mă dau pe tot corpul cu cremă parfumată, ca să am pielea fină, apoi mă îmbrac.

Descopăr un sms înnebunit de la Laura: „Eşti bine? Unde eşti? Spune-mi dacă vrei să anulez pentru diseară”.

Mă grăbesc să o liniştesc: „Sunt bine, mulţumesc. Îmi iau o zi liberă. Pentru diseară rămâne cum am stabilit”.

Apreciez faptul că Laura se abține de la orice comentariu. A înțeles că nu e cazul să mă sperie cu zâmbete și emoticoane isterice. Ies din casă liniștită, am la dispoziție câteva ore ca să găsesc ținuta ideală. O iau spre singurul butic de modă care îmi inspiră încredere.

***

Îmi dau seama după zâmbetul ei că m-a recunoscut. Deși în magazin mai erau câțiva clienți, se îndreaptă spre mine ca să mă întâmpine. Îi invidiez dinții albi și delicați ca niște perle mici. Îi ascund instinctiv pe ai mei, prea mari și neregulați.

- Ce mai faceți, totul e în regulă?

- Da, mulțumesc.

- Pot să vă ajut?

- Da, mă întreb ce rochii și fuste aveți.

- Avem o rochie foarte frumoasă care v-ar veni de minune.

O ador pe femeia asta. A fost o vreme când m-ar fi intimidat cu eleganța ei naturală și silueta impecabilă. Dar astăzi e aliata mea. Îmi arată o rochie neagră, fals clasică.

- Da, chiar e frumoasă. Dar e puțin cam scurtă, nu credeți?

- Nu, de ce? Aveți picioare fine, trebuie să le

arătați.

Oare de ce nu am cunoscut-o mai demult? Alături de ea mă simt așa de încrezătoare!

- Bine, hai s-o încerc.

Câteva minute mai târziu, rochia nu mai e atât de frumoasă, dar mai ales e mult prea scurtă.

- Ce părere aveți? Vă stă bine, nu?

- Nu prea. Nu sunt în largul meu, e cu adevărat mult prea scurtă.

- Dar ăsta e tot farmecul ei!

- Da, dar eu nu port fustă şi ar fi puțin cam îndrăzneață pentru o primă încercare.

- Dacă nu, am o rochie din tweed, mai clasică, dar foarte bine croită.

- Da, aş vrea s-o văd.

Rochia e perfectă. Caldă şi fină. Pe lângă corp, cu mâneci lungi, are ceva care aminteşte de Jackie Kennedy. Fără chiloți, voi fi o *working bitch* perfectă. Sunt mulțumită.

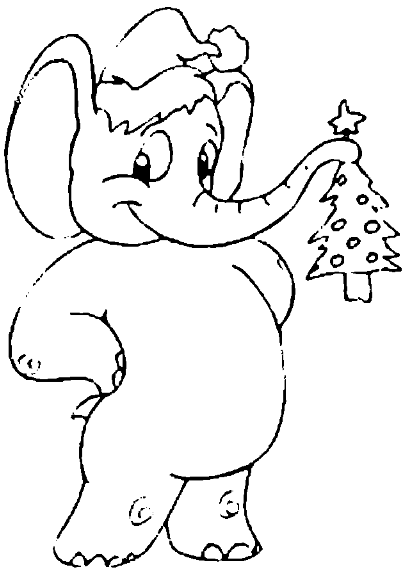
- Ați văzut gențile? Tocmai le-am primit, sunt superbe.

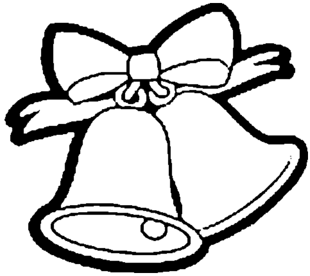
Fără îndoială, a remarcat-o pe a mea. Un dar de la mama, când am împlinit 40 de ani. Nu foarte modernă, acesta fiind cel mai amabil lucru pe care l-aş

putea spune despre ea.

- Da, bună idee!

La 335 de euro geanta, cred că femeia asta mă iubește la fel de mult cât o iubesc eu. Mă întorc încrezătoare, spunându-mi că e posibil, pot să o fac. Totul ține de mental și de chiloți! Și apoi, recunosc că îmi surâde gândul că îi voi povesti psihiatrului meu cum m-am dus eu la o întâlnire aranjată fără chiloți pe mine. Se spune că viața e scurtă, dar în ceea ce mă privește, zicerea asta nu a fost niciodată mai adevărată.





Capitolul 11

H-1. Iată-mă aici, așezată în salonașul meu, încremenită în rochia mea cea nouă. Împopoțonată, parfumată, machiată. Și în plină dilemă. Cu chiloți sau fără chiloți? Îi scot și mă analizez în oglindă. Nu se observă deloc. Într-un fel mă simt ușurată. Un zgomot neașteptat și ascuțit mă face să tresar. Sar ca un iepure cardiac. Nu e momentul să fac un infarct. Ce-i zgomotul ăsta? Abia într-un târziu realizez că e interfonul. Cine poate fi? Nimeni nu sună la întâmplare. Nimeni nu vine la întâmplare. Nimeni nu vine, și punct. Aștept, terorizată, în tăcerea bătăilor inimii care mi se dezlănțuie în piept. Interfonul își scuipă din nou țârâitul lugubru. Panicată, mă îndrept spre ușă. Ascult zgomotele din imobil, ca și cum prin

simpla concentrare aş reuşi să ghicesc ce se petrece câteva etaje mai jos, în holul de la intrare. Şi dacă era Éric Lejeune? Dacă Laura i-a dat adresa mea? Dacă masculul ăsta în călduri vine peste mine şi mă trânteşte pe spate? Îmi fac curaj, promiţându-i în sinea mea o săpuneală Laurei.

- Da?

Cu vocea mea nesigură, am senzația că sunt bunicuța din Scufița Roșie.

- Sylvie? Eu sunt.

- Care eu? Glasul îmi tremură.

- Eu, Laura. Am vrut să mă asigur că totul e în regulă.

Laura! Laura, Laura, Laura! E aici, jos, în holul de la intrare. Am știut de la început că nu e o idee prea bună să am încredere în ea. Nici nu se pune problema să urce. Nu se pune problema să îmi treacă pragul. Laura e asistenta mea, nu poate, nu trebuie să mă vadă la mine acasă. Imaginea ei în salonul meu îmi dă o stare de disconfort, ca o agresiune. Aş avea impresia că sunt lipsită de apărare în rochia mea nouă-nouță și fundul la vedere. Nu vreau să mă vadă în apartamentul meu bătrânesc de celibatară care nu se pricepe la decorări interioare. Singurătatea mea. Absența flagrantă a fotografiilor prietenilor, a amintirilor de călătorie sau de pe la Sărbători. În afara pozelor lipsite de viață cu părinții mei morți, nu e nimic de văzut.

- Da, Laura, totul e în regulă, sunt dezbrăcată, tocmai am ieşit de sub duş, sunt bine, mulţumesc că ai trecut.

- OK! Dacă vrei, pot să urc.

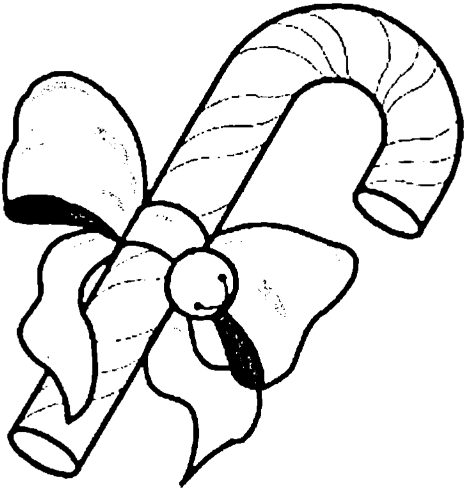
- Nu! În niciun caz! Nu te deranja! Du-te acasă, ne vedem mâine, da?

O simt ezitantă sau dezamăgită.

- OK! Să plec, zici?

- Da, Laura. Şi mulţumesc!

Încă nu-mi revin din întâmplarea asta, că Laura a venit până la uşa mea. Mi-a dat toată viaţa peste cap cu solicitudinea ei. Hotărăsc să mă servesc cu un întăritor (oricum m-aş fi servit). Dau peste cap unul, apoi două, după aceea două degete şi jumătate de votcă. Sec. Gâtul îmi ia foc, plămânii au ceva dificultăţi, dar e bine. Simt cum îmi revine curajul, pe carul lui de foc. Ia te uită, se pare că ar trebui să mă apuc de băut. Până la Crăciun nu mă paşte pericolul de a deveni alcoolică. Ei, poate nici chiar aşa!



Capitolul 12

E aproape 7 seara când ies din stația de metrou de la Bastilia. Eu, care nu folosesc aproape niciodată parfum, acum mi se pare că duhnesc de la 100 de metri. Alți bani aruncați pe fereastră, dar cu Guerlain nu cred că m-am păcălit. Tremur toată pe sub haina mea cea nouă. Cred că sunt singura care se fâțâie cu picioarele goale la ora asta. În metrou nu am îndrăznit să mă așez, știu că e o prostie, dar mi-a fost prea frică să nu atrag vreun pervers tot punând picior peste picior. De când am ieşit din casă îmi tot repet iar și iar că fac o mare prostie. Mai ales când mă gândesc la inițiativa nefericită a Laurei. Din fericire, votca îmi dă aripi. Este, fără doar şi poate, cel mai smintit lucru pe care

l-am făcut în viața mea. Pe de altă parte, e mai amuzant decât îmi închipuiam să mă plimb așa, în rochie și fără chiloți. Mi se pare că păcălesc pe toată lumea, pozând în inocentă. Mă încurajez, spunându-mi că sunt șanse mari să mă întorc singură acasă, fără ca Éric să afle vreodată psihodrama care s-a jucat astăseară în partea de jos a pântecelui meu. Preț de o secundă, m-a străfulgerat gândul să iau un chilot în geantă, pentru orice eventualitate, dar teama de a fi prinsă sau jefuită de un hoț din buzunare a fost mai puternică. Mă și vedeam urlând în vagonul plin:

- Ajutooor! Opriți-l, mi-a furat chiloții!

Tremur de spaimă. Cel mai mult mă tem ca nu cumva să citesc dezamăgire pe chipul lui. Pentru a-mi da curaj, am trecut în revistă în gând toate cărțile pe care le-am citit, toate filmele pe care le-am văzut, ca să am cu ce să întrețin o conversație pseudoculturală. De parcă motivația lui primordială ar fi fost să-mi afle impresiile despre ultimul roman al Tatianei de Rosnay ori al lui Delphine de Vigan sau despre ultima dramă a lui Jacques Audiard. Dar astfel de rememorări m-au încurajat întotdeauna. Ajung în fața barului. O pală de aer călduț îmi mângâie plăcut picioarele. Cercetez interiorul, în căutarea unui chel bărbos. Chelboși sunt destui. Iar bărboși, cât cuprinde. Unde ești, Éric Lejeune? Sunt tentată să fac stânga-mprejur. Dar o mână mă bate pe umăr.

- Sylvie?

Mă întorc și îl descopăr pe Éric. Mi se pare caraghios să îl văd „în realitate". E ca în poză, chel,

bărbos, ceva mai slăbuț decât mi-l imaginam. Poartă jeans, cămașă albă și o vestă neagră. Elegant și relaxat. Apreciez efortul. Imediat îmi face salutul de rigoare, cel cu pupături pe obraz.

- Ah, Éric, bună seara, m-ai recunoscut?

Îi simt în treacăt parfumul, ușor, plăcut. Spre deosebire de mine, are pielea ușor bronzată. Imediat mă simt ternă și urâtă. Am un atac de stres, așa că mă felicit că m-am dat cu antiperspirant. Mereu am fost superprevăzătoare – deh, deformație profesională, doar sunt jurist.

- Da, Laura mi te-a descris. Ce bei?

- Păi... nu prea știu. Ca tine?

- Eu aș lua un pahar de pinot negru.

- Foarte bine, iau și eu.

Ne privim câteva secunde fără să scoatem o vorbă. Un adevărat supliciu. Muzica și zarva din jur umplu golul. Bâțâi prostește din cap in ritmul muzicii, pentru a mă da relaxată, deși știu că nu-mi iese.

- Ai găsit ușor locul?

- A, da, cunoșteam barul.

Chelnerul ne aduce paharele. Ciocnim și înghit rapid o gură mare.

- Au și platouri cu aperitive, dacă vrei să ronțăim ceva mai târziu.

- Da, știu.

Observ, în treacăt, că nu are de gând să o ia la sănătoasa și mă mai destind puțin.

- Așa, deci, ești prietenă cu Laura?

- De fapt, e asistenta mea. După cum îți poți da seama, nu suntem de aceeași vârstă. Dar tu de unde o cunoști?

- Avem prieteni comuni. Și eu sunt mai în vârstă. Am trecut pragul fatidic de 40!

Aproape mi-am terminat paharul. O să mă creadă vreo sugativă.

- La fel?

- Nu prea știu, tu?

- Nu l-am terminat încă pe ăsta, dar de ce nu?

Face semn chelnerului. Se vede că e de-al casei. Cu câte femei se va fi întâlnit aici? Câte blondine frumușele? Câte roșcate șăgalnice? Și câte nu aveau chiloți?

- Nu pot să beau prea mult, sunt cu scuterul.

- Eu sunt în regulă, am venit cu metroul.

- Stai departe?

- Nu, în Voltaire. Îmi place cartierul ăsta.

- Da, înainte, și birourile noastre erau la colț, dar ne-am mutat.

Conversație plată și lipsită de interes, ca și mine. Dar trebuie să începem de undeva.

- Cu ce te ocupi?

- Mă ocup de vânzări la o editură mică, specializată în ghiduri practice. Tu?

- Eu? Eu n-am chiloți!

- Scuză-mă?!

Dumnezeule, am zis asta? Sunt paralizată! Mi-am dat prea repede peste cap paharul cu vin, fără să mai țin seama de ciocănelele de votcă băute acasă, ca să-mi fac curaj. Se pare că nu am învățat nimic din lecția cu Cyndie. A auzit. Știu că a auzit.

- Am spus că eu nu am chiloți.

Am repetat-o apropiindu-mă, în așa fel încât să nu mă audă decât el. Simt cum îi bubuie inima pe sub cămașă, îi simt răsuflarea fierbinte pe gât. Mă umectez ca o adolescentă. Fără a mă privi, mă sărută pe gât. Freamăt de plăcere. Mă înlănțuie cu o mână înnebunitor de virilă. Ca în filme, aruncă o bancnotă pe tejghea, mă ajută să-mi iau lucrurile și mă conduce spre ieșire. Afară, în fața vitrinei barului, mă sărută cu sălbăticie. În mintea mea, e *Nouă săptămâni ½*, pentru trecători, e doar un chelbos care

pupă o brunetă slăbănoagă şi adusă de spate. Mă lipesc toată de el. Îi simt mădularul întărindu-se la atingerea mea. Mi se taie răsuflarea.

- Spuneai că nu stai departe?

- Nu, nu foarte.

- Putem merge la tine?

- Da.

- Sunt cu scuterul, dar am o cască pentru tine.

Mă sărută din nou. Mi-e cald, mi-e frig, am frisoane. Îmi prind cu febrilitate casca, îmi strânge prea tare capul. Blestematul meu de păr. Cred că arăt ca un hamster. Ce contează, mi se pare că am 20 de ani. Nu, 14. E prima dată când mă întorc pe două roți acasă.

Urc pe scuter și mă agăț cu stângăcie de el. Să nu cumva să cad. Să nu cumva să își dea seama că e pentru prima dată. Din fericire, e noapte, nu vede nimeni ce-i sub fusta mea. Mă strâng lângă el. Sunt fericită. Nu am trăit niciodată ceva atât de romantic. Lăsând *Titanicul* la o parte, e o adevărată partidă de pescuit sardine.

- Stai bine? Nu ți-e prea frig?

Sunt înghețată, tremur, mi se face pielea ca de găină, dar nu-mi pasă. Mă gândesc necontenit la ce va urma. Abia mă abțin să nu-l sărut pe haină. În ascensorul îngust evit oglinda, nu vreau să mă văd,

vreau să uit de mine. Lipită de el, îl mângâi prin jeans. Am impresia că va exploda. Pe palier, și strecoară mâinile pe sub fusta mea, ca pentru a verifica. Am fesele reci, dar măruntaiele îmi ard.

Odată intrați în casă, îl trag spre dormitor fără să aprind lumina. De când am ieșit în bar nu am schimbat nici două cuvinte, ne-am aruncat unul asupra altuia ca două animale. Ne-am dezbrăcat orbește, la lumina galbenă a felinarelor de afară. Două marionete care gesticulează în penumbră. Dar penumbra asta mă apără de complexele mele și de privirile lui. Sub mângâierile lui, sunt o zombi însetată de carne proaspătă, ard de dorință, sunt electrizată. Mă frec de trupul lui cald, atingerea lui îmi oferă scântei de plăcere, e așa de bine să te simți vie. Am nevoie să îi simt pielea lipită de a mea, e fină, părul lui mă gâdilă, are trupul cald, musculos, trăiască drumețiile.

Îi simt penisul întărit. Îl privesc, se ține drept și țanțoș, îmi prezintă onorul. E frumos ca un brad de Crăciun. Se umezește ușor și freamătă când mă atinge. Éric geme încetișor. Îi iubesc penisul, e frumos și dulce. Ca o mică lighioană îmblânzită. Mă gândesc la vulpe și la micul prinț. Am chef să îl încurajez, să îl ating, să îl mângâi, să îl sărut, să îl înghit, să îl absorb, să îl înfulec. Mă apropii încetișor cu gura de el. Sunt hipnotizată de acest penis. Mi-a lipsit atât de mult. Fără să mă gândesc la nimic, îl mângâi cu obrajii, cu gura, cu toată fața. Éric geme din ce în ce mai tare. Dar eu nu mă gândesc decât la penisul lui, numai asta văd. Îl ling ușor, îl

sărut, îl gust. Are gust de pop-corn sărat. Şi mă arunc asupra lui ca o lihnită, mă las în voia simţurilor, nu mai sunt eu însămi. Nu vreau decât ca penisul lui să îmi umple gura. În ochii mei, doar penisul ăsta contează. Şi iată că mă aud gemând. În sfârşit, mă las în voia acestei stări sălbatice. Éric şi-a vârât capul sub pernă, îl aud gâfâind şi agitându-se pe sub penele de gâscă. Descopăr cu uimire că trupul mi-e acoperit de o peliculă fină e sudoare, ca un strat de rouă. Fac dragoste ca şi cum ar fi prima şi ultima dată. O adevărată tipă dornică.

- Vino, îi şoptesc, nemaiputând rezista. Vino.

Éric ţâşneşte de sub pernă, se prăvale peste mine, îmi ridică picioarele, mă imobilizează şi mă pătrunde. În sfârşit! Sunt plină de el, nu mai sunt singură. Când a ejaculat, s-a întins lângă mine şi, cu un gest tandru, mi-a luat capul şi l-a pus pe pieptul lui. Şi lacrimile au început să se rostogolească în tăcere pe obrajii mei. Ca un robinet care are scurgeri. Picătură după picătură. După câteva momente, am pufnit, căci mă mânca prea tare nasul.

- Nu ţi-e bine?, s-a îngrijorat Éric, întorcându-şi faţa spre mine.

- Ba da, scuză-mă, sunt puţin cam emotivă.

- Înţeleg. A fost fantastic, să ştii.

Izbucnesc în hohote. S-a rupt filmul, nu mă mai pot opri. Éric se uită încurcat la mine, neştiind ce să facă. Apoi mă strânge mai tare în braţe. Barajul a cedat din cauza breşelor emoţionale. Îl înec într-un

potop de lacrimi.

- Iartă-mă, abia reuşesc să îngăim, nu ştiu ce am.

Eram perfect conştientă că îngrop atmosfera mai curând reuşită de până acum. Ceea ce nu face decât să îmi sporească disperarea şi lacrimile. Bietul Éric mă bate pe spate, tot spunându-mi că nu-i nimic. Ceea ce înseamnă că este. Şi îmi repetă cât de „cu adevărat fantastic" a fost. Cu cât încearcă să mă consoleze mai mult, cu atât plâng mai furtunos. Cred că el e cel care a adormit primul.

Înainte de a adormi şi eu, m-am gândit la tata.

Poartă-te cuviincios. Stai liniştită. Nu te mai fâţâi. Nu te mai agita. Nu mai chicoti. Nu mai fugi. Nu mai sări. Nu mai fă atâta zgomot. Nu te da în spectacol. N-o mai fă pe proasta. Fii cuminte. Nu râde ca tâmpita. Nu te strâmba. Încetează. Taci. Du-te în camera ta. Ai să mănânci când îţi spun eu.

Singurele vorbe de dragoste pe care mi le-a spus vreodată. Tot atâtea lacăte care mi-au zăvorât copilăria. Dar în seara asta, tată dragă, nu am fost nici cuminte, nici liniştită. M-am agitat, am făcut chiar şi gălăgie. În seara asta, mi-a fost foame şi am mâncat un bărbat. Am făcut-o pentru că aşa am avut eu chef. Am avut dreptul. De acum înainte, voi face ce vreau eu.

A doua zi, Éric mi-a lăsat un bileţel. Îmi mulţumeşte pentru seara minunată, speră că mă simt mai bine şi mă va suna curând.

Da, dar când? Nici măcar nu am apucat să îi dau numărul meu. Şi nu sunt pe Facebook. O să apeleze la Laura?

Descopăr uimită că mi se prelinge ceva între picioare. Spermă. Prinşi de vâltoare, am uitat de faza cu prezervativul. Nu-i port pică, din contra. Şi apoi, nu riscam să rămân însărcinată sau să iau cine ştie ce boală venerică. Voi fi moartă înainte de orice altceva. Nu am chef să mă spăl imediat, vreau să mai păstrez puțin în mine urmele trecerii lui. Nu am visat, un bărbat m-a penetrat. Am făcut dragoste. Pe deasupra şi în cursul săptămânii!

- Ce ai făcut ieri?

- Am făcut dragoste.

Derulez din nou filmul, pentru propria mea plăcere. Plecarea din apartament, sosirea în barul deja plin, felul în care m-a cuprins de după umeri. Prima mea propoziție ridicolă. „Ah, m-ai recunoscut?" „Da' tu ce crezi, idioato?" Şi primul pahar de pinot negru băut prea repede, care mi-a făcu capul să se învârtă. Şi gafa secolului: „Nu am chiloţi". Niciodată nu am ştiut să-mi țin gura. Era totul sau nimic. S-ar fi putut preface că nu a auzit sau nu a înțeles bine. Ar fi putut invoca un telefon urgent sau o maşină, ceva de mutat. Nu. M-a sărutat pe gât.

Adulmec perna lui ca o adolescentă. Îi simt mirosul. Nu am visat, un bărbat a fost aici aseară. Spun „lui", de parcă perna i-ar fi aparținut. ca şi cum se va întoarce. Încerc să regăsesc senzația de plenitudine

care m-a copleșit când era în mine. Eram fericită, copleșită, iar o secundă după aceea izbucneam în hohote de plâns. O adevărată furtună de lacrimi. M-am cam lăsat dusă de val. Dar a fost perfect. Prea multă presiune, fără doar și poate. Ca o patinatoare care execută la perfecție un triplu Axel și ratează plecăciunea de final. Mi-am făcut-o cu mâna mea. Nu voi primi medalia de aur. Nu voi căpăta o a doua întâlnire.

E mort, ca și mine.

Îi trimit Laurei un sms și o anunț că voi lipsi și dimineața asta, voi veni după ora mesei. Mi-o și imaginez pândindu-mi ieșirea din ascensor, moartă de nerăbdare, aruncându-se asupra mea ca o hienă asupra prăzii. Nu am curajul să o înfrunt. Mai ales nu după scheciul prost de aseară, de la interfon. Ultimul lucru de care am chef e să îi fac confidențe sexuale Laurei. „Ai avut dreptate cu chiloții, l-a înfierbântat ceva de speriat, a intrat în erecție ca un cal, ne-am regulat toată noaptea, abia pot merge în dimineața asta". Probabil așa se bârfește între „prietene". Dar Laura nu mi-e prietenă, e asistenta mea. Şi, chiar dacă nu pot nega că fără ea nu aş fi avut parte de întâlnirea asta, nu l-aş fi avut pe Éric, nu îi datorez nicio confidență. Voi duce cu mine în mormânt toate aceste amintiri, aceste imagini, aceste îmbrățișări și suspine, aceste răsuflări fierbinți. Mi-ar plăcea să îmi petrec toată ziua în pat, învăluită în mireasma lui Éric, dar nu e o idee prea bună. Trebuie să mă adun. Ultimele ore au fost atât de agitate, trebuie să mă regăsesc. În mod sigur Éric

nu mă va suna, dar nu e grav. Mi-a dăruit ceea ce mi-am dorit. O ultimă noapte de dragoste, ca un cântec de lebădă. Preț de câteva ceasuri, trupul meu a înviat. Am întrezărit ceea ce ar fi putut fi viața mea, în altă viață. Îmi acord favoarea de a nu schimba așternuturile, apoi intru sub duș.





Capitolul 13

Ajung la birou calmă şi senină. Aşa cum am prevăzut, Laura îmi aruncă o privire întrebătoare de îndată ce ies din lift.

- Bună, Sylvie, te simţi mai bine?

Nu detectez nicio urmă de insinuare tendenţioasă în întrebarea ei, sunt zen.

- Da, Mulţumesc.

- Laurent vroia să discute cu tine despre dosarul Bisson, i-am spus că nu te simţi bine, să-l anunţ că ai venit?

- Mulțumesc, îl anunț eu.

Şi închid uşa biroului meu. dar, pentru că sunt într-o formă de zile mari, împing jocul mai departe şi îi cer să îmi aducă o cafea. Ceea ce, fireşte, se grăbeşte să facă.

- Poftim, fii atentă, e fierbinte.

- Mulțumesc, Laura.

- Cu plăcere.

Pare a aştepta şi altceva. Un zâmbet, o amabilitate, o informație, o poantă, un detaliu apetisant, o bârfă de ronțăit, ceva, orice. Sunt o ingrată.

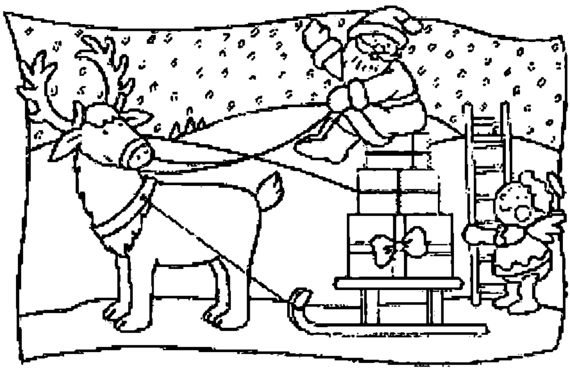
- Mulțumesc şi pentru întâlnirea cu Éric Lejeune, e foarte simpatic, am petrecut o seară foarte plăcută.

- Super, ha, ha, ha! Şi?

Nu mă recunosc. O privesc direct în ochi, fără nicio jenă şi fără urmă de timiditate, zâmbitoare, dar deloc familiară.

- Şi acum am de gând să lucrez.

Laura îşi dă seama că de la mine nu va scoate mai mult. Nu tu buzunar-surpriză de deşertat. Jucătoare de mare calibru, pleacă fără a-şi arăta imensa frustrare. Şi mă cufund fără remuşcări în dosarul Bisson, am multe de făcut dacă vreau să închei socotelile înainte de Crăciun.



Capitolul 14

- Bună seara, Franck.

Îi întind o mână fermă, cu privirea semeață, la fel ca și spatele meu. Sunt alta.

- Bună seara, Sylvie. Cum te simți săptămâna asta?

- Foarte bine!

Franck mă privește pe îndelete. Acum o să-mi spună și el că m-am schimbat. Pentru că da, m-am schimbat. De altminteri, tipul nu mai are niciun efect asupra mea. Își poate trece de câte ori vrea mâna prin păr, nu mă mai impresionează. Mi-am

luat doza de testosteron. Și, apoi, nici nu mi se mai pare chiar așa seducător. Iar decorațiunile lui africane sunt prea convenționale.

- Povestiți-mi.

- Mă simt bine. S-au întâmplat multe în plan fizic și emoțional și, cu toate că nu e prea frumos ceea ce urmează să spun, mă simt cumva „golită".

- Bine.

Dă încetișor din cap, așteptând urmarea.

- Am făcut dragoste cu un bărbat. A fost sălbatic și bine.

Mi se pare că sesizez o urmă de uimire în privirea lui. O mimică fugitivă. Sau, cine știe, poate eu sunt cea care se miră de ultimele evenimente din viața mea.

- S-a terminat cu lacrimi pentru mine. Dar, paradoxal, a fost bine. Nu știu cum aș putea să descriu. Sunt liniștită, senină, împăcată. Cred că sunt pregătită.

- De acord. Spuneți că s-a terminat cu lacrimi. De ce?

- A fost prea intens, prea năvalnic. Nu ne cunoșteam, dar, cu toate astea, a fost atât de intim. Și apoi, imediat după aceea, am simțit un val imens de tristețe care m-a năpădit cu totul și nu m-am putut împotrivi. Ba cred că mi-ar plăcea să grăbesc puțin data.

- De ce precipitarea asta? Vă rămâne o lună, nu vreți să vă mai întâlniți cu bărbatul acela?

- Nu. Nu-mi pasă. Nu va putea fi decât mai puțin bine. În seara aceea au existat magie și neprevăzut.

- Dar de unde știți că nu o să trăiți și alte clipe magice până la Crăciun? Sau chiar după aceea?

- Nu știu, dar de data asta nici nu mă mai interesează. Mă simt bine, cu adevărat bine.

- Și atunci de ce vreți să muriți, Sylvie?

- Pentru că e un moment foarte potrivit.

- Vorbim despre asta și data viitoare?

Îl privesc la rândul meu și îl simt nervos. L-am prins pe picior greșit. Se teme. Se teme pentru mine? Sau se teme pentru el? Până acum, nu m-am gândit niciodată la impactul morții mele asupra muncii lui. Presupun că nu are cum să-i pice prea bine. Ar fi ca un fel de eșec. Dar ce-și închipuia? Că o să mă readucă la viață cu statuetele lui voodoo? Că o să mă salveze împotriva voinței mele? De ce-o fi atât de supărător să îți alegi propria moarte?

Doar toți murim mai devreme sau mai târziu. Toți o terminăm între aceleași patru scânduri. Iar a te stinge în deplină cunoștință de cauză și prin propria ta alegere nu e cu nimic mai absurd decât a o termina zdrobit sub un autobuz. Sau secerat în plină stradă, cu sacoșa de cumpărături în mână. De ce moartea mea ar fi un eșec pentru el? Doar e a mea!

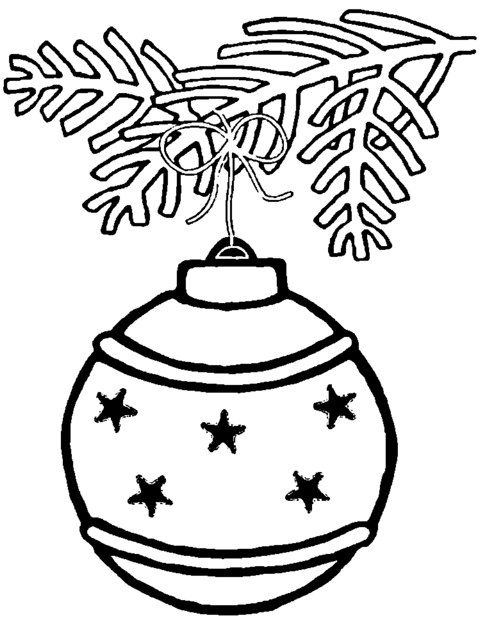
- Îmi cereți să amân?

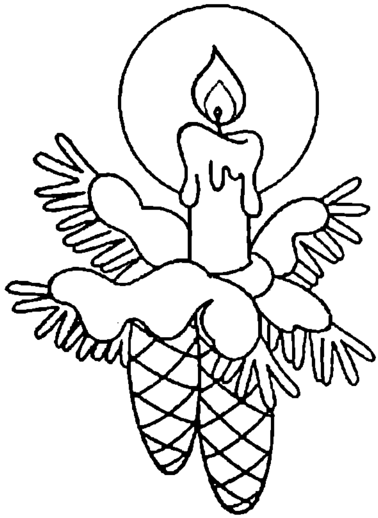
- Da, într-un fel da.

- OK, cred că o săptămână în plus sau în minus nu contează. Oricum nu mi-am terminat toate dosarele.

- Atunci, pe săptămâna viitoare, Sylvie?

De astă dată, eu sunt cea care salvează miza. E așa de ușurat încât uită să îmi dea un exercițiu. Ce-ați face dacă v-ar mai rămâne șapte zile de trăit? Deocamdată, eu mă duc repede acasă să mă culc.





Capitolul 15

Sunt pe peron și aștept metroul tremurând. M-aș fi întors pe jos, dar ploaia m-a făcut să mă răzgândesc. Am preferat înghesuiala din metrou umezelii. La capătul peronului o formă este întinsă pe jos. Nimic din toate astea nu mă mai impresionează. Nu văd în jur decât singurătate și năruire. Mă uit la corpul întins pe jos. Cum se poate ajunge aici? Cum poate cineva să treacă de la statutul de ființă umană la acela de rămășiță umană? Se apropie metroul, dar ceva din făptura aceea mă atrage, mă magnetizează. Poate neclintirea ei. Un morman de cârpe îndurerate.

Mă apropii. O duhoare infectă îmi cârmește rapid

nasul, ezit să îmi continui înaintarea. Un fel de barieră olfactivă între acest trup și restul lumii. Îmi dau seama, după dimensiunea micuță, că este o femeie şi că nu pare a se simți deloc bine. Îmi înving repulsia și mă apropii. Paşii mei răsună pe asfalt împotriva voinței mele.

Chipul ei murdar este foarte ridat, dar e imposibil să-i dai o vârstă; de sub un fel de cagulă ies câteva șuvițe grizonate. Sau să fi fost o șapcă? Putea avea la fel de bine și 60, și 40 de ani. Nu îți poți da seama nici după trupul fragil care se conturează sub un morman impunător de cârpe diforme unsuroase și duhnitoare. Ghicesc că mi-a simțit prezența. Are ochii închiși, dar pe chip e întipărit un rictus, ca un fel de mască de suferință. Am sentimentul că mă apropii de un animal sălbatic rănit. Nu mă simt deloc în largul meu.

- Doamnă? Vă e rău, doamnă?

Ochii îi zvâcnesc. Mă las jos, lângă ea. Duhoarea de urină e insuportabilă, mi se face greață, îmi caut refugiu în eşarfa de caşmir, sper că nu va remarca lipsa mea de tact. Dar delicatețea este ultima dintre grijile ei. Geme încetișor, ca un câine rănit. Întinde încet mâna spre mine. I-o apuc din reflex. Mi-o înşfacă cu o forță surprinzătoare, cum își înfige vulturul ghearele într-un miel.

- Vreți să chem pompierii? Să sun la 112? Nu vă simțiți bine? Vă doare ceva?

Nu răspunde, iar mâna ei murdară și noduroasă o

strânge și mai tare pe a mea. Aș vrea să scap, dar sunt prinsă în capcană. Atingerea ei mă dezgustă, mi-e greață, dar nu îndrăznesc să îmi retrag mâna.

Oamenii intră şi ies pe batanţii de la metrou fără a ne da nicio atenţie. Cu mâna liberă îi sun pe amicii mei de la pompieri. Apoi, cum presimt că va mai dura ceva şi eu nu ştiu ce să fac în tot acest răstimp, încep să murmur un cântec.

Fredonez cu speranța idioată că va adormi şi îmi va da drumul la mână. dar mâna ei aspră îmi arde în continuare falangele, ca şi cum ultimele ei puteri s-ar fi concentrat în această mână. Cânt pentru copilul care a fost și pentru acela pe care eu nu l-am avut niciodată. Încetul cu încetul, trăsăturile ei se relaxează. În cele din urmă, la celălalt capăt al firului îmi răspunde o voce.

- Da, bună ziua, e o femeie inconștientă pe peron, la stația de metrou Parmentier.

- Respiră?

- Așa pare, e întinsă pe-o parte, mă strânge de mână și nu prea am cum să mă eliberez. E o femeie care trăiește pe stradă. Nu prea pare în largul ei.

Expresia e prost aleasă, dată fiind situația dramatică a femeii. Mă îneacă emoția.

- Trebuie să o țineți trează, vă trimitem un echipaj.

- Fac tot ce pot, dar cred că a adormit deja, îmi

cer scuze, dar mi-e greu să o ating. Miroase foarte puternic.

Aştept, puţin ruşinată că nu pot face mai multe pentru această femeie. Mă uit la mâna mea albă în mâna ei şi regret că nu port mănuşi. Imposibil să-mi retrag mâna. Nu am decât o singură dorinţă, să mi-o scufund într-o baie dezinfectantă.

- Doamnă? Mă auziţi? Vin imediat, pompierii nu întârzie, se vor ocupa de dumneavoastră, totul e în regulă.

Nu, nu e în regulă, dar nu ştiu ce altceva să-i spun decât să o încurajez.

Când în sfârşit văd doi pompieri complet echipaţi apărând pe peron, le fac semn, chiar dacă le-ar fi fost greu să ne rateze.

Doi vlăjgani zdraveni, un negru şi un mulatru, care respiră sănătate şi săpun şi pe care îi întâmpin cu un suspin de uşurare.

- Bună seara, mă ţine strâns de mână de mai bine de 10 minute şi nu îndrăznesc să mă mişc.

Unul dintre pompieri, cel negru, îngenunchează lângă mine şi mă eliberează cu delicateţe din strânsoarea ei. fac câţiva paşi mai încolo, uşurată. Încearcă să ia pulsul femeii, apoi se întoarce spre colegul lui şi îi face semn cu mâna că s-a terminat.

- Nu mai e nimic de făcut. E moartă.

- Cum?

E ca şi cum aş fi primit o măciucă în moalele capului.

- Îmi pare rău, e moartă, şi asta de câteva minute bune. Trebuie să chemăm legistul pentru constatările de la fața locului.

- Cum adică e moartă? Mă ținea de mână, a mișcat ochii, i-am vorbit, ba chiar i-am fredonat un cântec. S-a relaxat.

Vocea mea gâtuită de emoție e mult prea ascuțită. Cei doi pompieri se uită la mine buimaci. Atât de tineri și cu atâta experiență. În mod cert nu e primul lor cadavru.

- Dar acum e categoric moartă, a şoptit timid mulatrul.

Îmi privesc mâna. Mâna asta a ținut mâna unei moarte. Mă întorc spre şine şi vomit. Îmi vărs măruntaiele.

- Vă simțiți bine, doamnă?, întreabă mulatrul.

Nu sunt în stare să îi răspund. Am spasme violente, iar lacrimile îmi împăienjenesc ochii. Mă îndepărtează prudent de şine, susținându-mă ferm.

- Vă descurcați, doamnă, vreți să chemăm pe cineva pentru dumneavoastră?

Clatin din cap, iar el îmi întinde o batistă. Co-

legul lui îmi pune telefonul în mână. Din fericire, nu am prea multe contacte în agendă.

Fără a mă gândi, îl sun pe Franck.

- Alo?

Izbucnesc în plâns.

- A murit! A murit în timp ce o țineam de mână!

- Sylvie? Dumneavoastră sunteți? Ce s-a întâmplat?

- Franck, pot să mă întorc? Nu mi-e bine deloc!

Și îi întind telefonul pompierului din spatele meu, să-i dea el datele, căci eu nu mai sunt în stare să articulez o vorbă. Îl aud explicându-i situația, o femeie fără adăpost la metrou, stația Parmentier, moartă pe peron în timp ce eu o țineam de mână.

Între timp, colegul lui a acoperit cadavrul femeii fără adăpost. Între două metrouri, s-a transformat din gunoi în rămășițe.

Pompierul îmi înapoiază telefonul mobil, îmi dă geanta și mă aează cu delicatețe pe unul dintre scaunele galbene, aflate ceva mai încolo. Aș vrea să iau o gură zdravănă de aer proaspăt.

- Prietenul dumneavoastră a spus că vine imediat. Nu stă departe. E mai bine?

Clatin din cap, respir ceva mai potolit. Câțiva gură-cască se uită la noi, pe jumătate curioși, pe jumătate

grăbiți, butonându-și distrați telefoanele.

Celălalt pompier îmi întinde o sticlă cu apă cumpărată de la un automat și un baton de Mars. Îmi vine în minte reclama „Un Mars, și ești ca nou!"

Cel mai mult mi-aş dori o mângâiere. Dar accept recunoscătoare și apa, am un gust acru în gură și mă ustură gâtul. Lacrimile nu mi s-au oprit. În sfârșit vine și salvatorul meu. Franck apare aproape în fugă. Sunt tulburată când îl văd venind așa spre mine, ca un îndrăgostit îngrijorat, ca și cum viața lui ar depinde de asta. Nu-i știam jacheta asta bleumarin. Îi stă bine.

Franck mă cuprinde de după umeri.

- Cum vă simțiți, Sylvie? Rezistați?

Mă refugiez în brațele lui.

- Haideți, ne întoarcem la cabinet.

Sub atingerea lui, îmi recapăt puterile. Mă trage blând spre ieșire, salutându-i din mers pe prietenii mei, pompierii.

- Mulțumesc, domnilor. Și multă baftă!

Mă las condusă spre ieșire fără a mai întoarce capul. Cu mare uşurare întâmpin aerul proaspăt şi ploaia. Niciodată nu mi s-a părut mai curat aerul Parisului. E noapte deja, dar orașul încă zumzăie de trecători, de maşini, viața pulsează pe străzi, își urmează cursul, zgomotoasă și indiferentă la soarta

locuitorilor.

Nici nu am ajuns bine la cabinet, că mă şi năpustesc spre baie ca să mă spăl pe mâini. Cu apă fierbinte, aproape clocotită, ca să omor toți microbii. Mă frec de câteva ori la rând, sunt la un pas de o criză de urticarie, respingerea este epidermică. Franck îmi aduce un prosop curat ca să mă şterg pe mâini.

Mă prăbuşesc tremurând pe canapea. Mă acoperă cu un pled.

- Vreți să dau căldura mai tare? Vă fac un ceai, o cafea?

- Nu, mulțumesc, e în regulă. Din cauza oboselii.

- Din cauza şocului, Sylvie.

Mă simt foarte rău, tremur toată. Eu, care cu câteva ore în urmă, făceam paradă de atitudinea mea zen pe aceeaşi canapea, acum mă simt ca o toantă. Franck nu spune nimic, dar e aici, foarte prevenitor, pregătit, cu un aer grav, să îmi primească durerea.

- Nu mi-am dat seama că era moartă. Nu ştiu de ce m-am dus la ea. Din nefericire, nu e prima dată când văd o persoană fără adăpost întinsă pe jos. Parisul nu duce lipsă de vagabonzi, fie pe străzi, fie la metrou. Nu ştiu de ce ea. Şi mă simțeam aşa de bine când am ieşit de aici. E ca şi cum i-aş fi simțit chemarea. Un sonar între două disperate? Tremura, părea a suferi în tăcere, singură în propria ei urină, nimeni nu o băga în seamă. Duhnea, era ca o infecție, dar eram ca hipnotizată şi m-am apropiat. Când mi-a întins mâna,

nici măcar nu m-am gândit, mi s-a părut absolut normal să i-o iau în mâna mea. La momentul acela mi s-a părut gestul cuvenit. Cum să refuzi o mână întinsă?

- Sylvie, e firesc să fiți tulburată, ați văzut moartea în cea are ea mai sordid. Trăim într-o societate în care moartea e ascunsă, considerată un tabu, iar acolo, pe peron, sărmana femeie s-a stins la picioarele voastre. Dar ceea ce ați făcut în seara asta e un gest de mare generozitate. I-ați dăruit acestei biete nefericite un strop de căldură, o prezență, o moarte mai umană. Fără să vreți, ați fost alături de ea când și-a dat ultima suflare, i-ați făcut ultimul drum mai puțin jalnic. Puțini oameni sunt în stare de așa ceva.

Îl aud, dar nu-l ascult cu adevărat.

Am trăit singură aproape toată viața mea, dar în seara asta am realizat că nu vreau să mor singură. Și eu vreau să mă țină cineva de mână. E același lucru dacă mori singură pe un peron de metrou sau în căldura băii tale. Aceeași mizerie, aceeași singurătate. Nu vreau așa ceva.

Nu realizasem cât de sinistră era de fapt sinuciderea mea. Am crezut că, dacă o regizez cu grijă, cu povestea asta a mea cu spuma de baie parfumată, un costum frumos de baie, va fi un moment plăcut, aproape călduros. Dar nu!

Singura diferență între mine și femeia aceea este mirosul.

Eu nu duhnesc a urină, dar put a singurătate de la o poștă.

Franck îmi zâmbește și mă ia de mână. I-oi fi întins-o fără să îmi dau seama? Sau el a luat inițiativa? Moartea femeii ăsteia a dat peste cap toate regulile noastre.

- Sylvie, numai de dumneavoastră depinde să nu mai fiți singură. Nu aveați nimic de-a face cu femeia aceea, și totuși ați ajutat-o. E formidabil ce ați făcut. Fără dumneavoastră, s-ar fi stins într-o indiferență totală, însoțită numai de durerea și mizeria ei. Sunteți o femeie bună, Sylvie. Știți, Sylvie, într-un anumit sens mi se pare că dumneavoastră însevă ați murit întrucâtva.

- Cum?! Ce?!

- Iată ce vreau să spun: când ați venit aici acum câteva săptămâni erați în mare suferință psihică. Dar acea Sylvie nu mai există. Nu mai văd în fața mea o femeie în suferință, ci o femeie în devenire. V-ați schimbat în profunzime, și asta mai mult decât vă închipuiți. Se poate muri în mod simbolic, iar dumneavoastră sunteți dovada vie, Sylvie. Acea Sylvie care ați fost vreme de 45 de ani nu mai există. Ați murit pentru a renaște mai deplin.

Lacrimile îmi șiroiesc în tăcere. Tot ceea ce spune are ecou în mine, cu toate că nu mai știu prea bine unde sunt. Cine sunt. O femeie obosită. Mă întind pe canapea. Îmi dau seama că mirosul acelei femei s-a impregnat în hainele mele – sau poate că e duhoarea

morții care mi s-a lipit de piele.

- Mulțumesc, Franck, acum cred că am să dorm puțin.

- Să vă chem un taxi.

- Nu vă faceți griji, nu am de gând să vă ocup prea mult canapeaua. Doar să-mi odihnesc puțin ochii.

Văd chipul acestei femei distruse, fără vârstă și fără nume. Oare îl vom afla vreodată? Chinul ei s-a terminat. A trăit pe străzi și a murit pe un peron de metrou. Dar, mulțumită mie, nu a murit ca un câine.

Cred că în seara asta mi-am pierdut psihiatrul, dar am câștigat un prieten.

***

M-am trezit îmbrăcată în patul meu. Nu îmi amintesc deloc cum am ajuns aici. E o gaură neagră, ca și cum aș fi ieșit din comă. Ca o moarte mică. O mostră de testat înainte de ora fatală. Singurul lucru de care îmi amintesc e vocea călduroasă și reconfortantă a lui Franck. Oare el m-a adus acasă? Da, nu se poate altfel. Nu reușesc să mi-l imaginez în casa mea, în dormitorul meu. Toate astea mi se par neverosimile, nebunești, aproape ireale. dar amintirea femeii de la metrou mă aduce foarte repede la realitate. Cum să o uit? Cum să uit mirosul ei teribil? Ceasul deșteptător arată ora 7 și 35 de minute; pe cuvântul meu, sunt reglată ca un ceas cu cuc! Mă

ridic repede din pat. Să-mi scot repede hainele, să le spăl, nu, mai bine să le arunc, să dispară, la fel ca toate imaginile astea sordide din mintea mea. Mă bag sub duș. Trebuie să scap de toată mizeria asta. Mă frec energic cu săpun parfumat. Nu pot întârzia, mă grăbesc să ajung la birou, mă grăbesc să văd oameni, să vorbesc cu ei. Sunt vie. „În viață”, ar spune Franck. Mă surprind zâmbind gândindu-mă la el.

Când ajung la birou, Laura povestește cu însuflețire cu Nelly și Corinne, colegele ei asistente și camarade de zumba. Nelly, fals blondă, și Corinne, eterna grăsuță la regim.

- Vrei să îți aduc o cafea?, se oferă Laura.

- Nu, mulțumesc, am s-o beau cu voi, dacă-mi permiteți.

Se uită la mine de parcă mi-aș fi tatuat pe piept cine știe ce obscenități.

- Da, sigur, cu plăcere, sare Laura imediat.

- Da, cu plăcere, se simte Nelly obligată să adauge.

Nu îmi scapă privirea lor uimită. Dar cum m-aș putea supăra pe ele? Sunt atâția ani de zile de când nu am vorbit practic niciodată cu ele. De ele mai multe ori închisă în biroul meu, m-am limitat la câteva apariții pe holuri sau la toaletă. Eram fantoma de la etajul trei.

- Aseară, la metrou, am pățit ceva ciudat.

- Aoleu! Ai fost agresată?, întreabă Corinne puțin cam teatral.

- Nu, dar era o persoană fără adăpost...

Decepția lor e perceptibilă.

- A, un homeless, mi-o retează Laura. Sunt la orice colț de stradă...

- Da, dar femeia asta a murit în brațele mele.

- Cum?!, strigă ele în cor.

- În sfârșit, nu chiar în brațele mele, dar o țineam de mână, părea a suferi și, așteptând pompierii, i-am fredonat un cântecel și ea a murit.

- Şi ce i-ai cântat, mă rog?, chicotește Nelly.

Îmi vine s-o pocnesc, să-i smulg meșele de un galben pai.

- Nu știu, nu era chiar un cântec, fredonam și eu ceva. Am vrut să îi alin cumva durerea.

- Dar e oribil!, exclamă dezgustată Corinne.

- Stai puțin. Odată, Jean-Marc a văzut un bărbat aruncându-se sub metrou, îți imaginezi ce groaznic! A întârziat aproape două ceasuri, era așa de nervos! Cum a zis el atunci: nu putea și ăsta să se sinucidă la el acasă?!

- Sper că ești la zi cu vaccinurile. Ai fi putut lua tetanos sau mai știu eu ce porcărie. Nu poți să știi ce

germeni pot transmite oameni de genul ăsta.

Corinne își agravează situația. În momentul acela un lucru era cert: nu vroiam să mă vaccinez decât împotriva prostiei ei.

Laura mă tatonează:

- Și acum ești bine?

- Da, da, sunt bine. Din fericire, am un prieten care locuiește nu foarte departe și el m-a ajutat, categoric m-a ajutat.

Nelly și Corinne se uită la mine. Fără îndoială, se așteptau la o cădere, un efect, un comentariu mai spectaculos, dar eu nu am nimic de adăugat. Îmi vine doar să le arunc cafeaua în față, ca o integristă alergică la prostia lor.

- Bun, vă las, mă duc la muncă.

Și mă îndrept spre birou, blestemându-mă în sinea mea. Dar, de fapt, la ce m-oi fi așteptat? La o medalie? Ovații la automatul de cafea? Nu, doar la puțină compasiune pentru femeia aceea. După vorbele alese și încurajatoare ale lui Franck de aseară, indiferența lor are efectul unui duș rece. Dat fiind că nu-i frecventez, uitasem cât de dobitoci pot fi oamenii.

Două minute mai târziu, Laura bate la ușă.

- Pot intra?

- Păi... da.

- Ești bine?

- Da, sunt bine, doar nu eu am murit.

- Vroiam să-ți spun că Éric Lejeune m-a întrebat dacă te poate suna. Îmi pare rău că trebuie să o fac din nou pe intermediara, dar nu are numărul tău de telefon. Ce să-i spun?

- Mai bine dă-mi numărul lui, am să-l sun eu.

- OK, ți-l dau imediat.

- Mulțumesc. Poți să închizi ușa.

Observ că ar vrea să se scuze cumva, pentru ceva, fără să știe nici ea prea bine pentru ce. Dar nu mă pot împiedica să mă bucur pentru Éric. Vrea să mă revadă. Am și eu dreptul să recuperez ceva din tot ce-am pierdut. Probabil că s-a gândit la mine mai mult decât m-am gândit eu la el. Încă nu știu prea bine ce să fac cu informația asta, totul e așa de nou pentru mine, așa că o las deoparte.

Mai târziu, în cursul dimineții, primesc un sms de la Franck. E îngrijorat și vrea să știe cum mă simt, dacă am dormit, dacă mi-am revenit din emoția puternică din ajun. Toți bărbații ăștia care își fac griji pentru mine, ce chestie înduioșătoare. Așadar, sunt cât se poate de vie, nu? Mă grăbesc să îl liniștesc:

„Mulțumesc, Franck, da, totul e în regulă, mulțumesc că ai fost acolo și mulțumesc că m-ai adus acasă, sunt deja la slujbă!" LOL?

Nu, categoric nu LOL. Simplul fapt că îmi pun această întrebare arată cât de tulburată sunt... Nu mai știu ce să scriu și ce să gândesc. Seara din ajun mi se pare ireală, ca un vis urât. Dar, după o cugetare serioasă, dacă există un lucru de care sunt sigură, acela e că nu sunt LOL. Viața mea nu e LOL, iar evenimentele din ultima vreme cu atât mai puțin.

„Am o fereastră în seara asta sau mâine pentru o ultimă ședință... la un pahar? O zi bună".

Citesc și recitesc. Nu, nu am halucinații. Franck, psihiatrul meu, sau mai curând prietenul meu, mă invită să bem ceva. Flirtează? Îl revăd fugind spre mine cu jacheta lui albastră, care îi pune atât de bine în valoare ochii și părul. Era frumos, preocupat, îngrijorat pentru mine. Și felul în care m-a cuprins în brațe, protejându-mă cumva. Și, mai târziu, mâna lui caldă în mâna mea. Oare ce s-o fi întâmplat după aceea în dormitor? Stai, Sylvie, nu te ambala. A venit în fugă pentru că erai panicată, în stare de șoc, la 300 de metri de cabinetul lui. Probabil că și pompierul a prezentat un tablou în culori sumbre: „Repede, veniți, și-a vomat măruntaiele, mai are puțin și se aruncă sub tren". Pesemne că Franck și-a imaginat că nici n-am ieșit bine de la consultație și m-am dus direct să mă arunc sub metrou. Dar, în treacăt, remarc că se teme pentru mine. Se gândește la mine. Vrea să mă vadă, să se asigure că sunt bine. Sunt în gândurile lui. Exist în mintea lui. Îi stârnesc îngrijorare, compasiune. Nu am spus milă. Exist.

„OK, în seara asta, la 19?"

„Perfect, la 19, la cabinetul meu, pe diseară”.

Dacă mă gândesc bine, Franck are mâinile umede. Spre deosebire de ale lui Éric, care sunt calde şi fine. Bun, Éric nu are păr grizonat, de fapt nu are păr deloc. Dar are un scuter şi suntem compatibili din punct de vedere sexual. Nu am avut ocazia să zăresc penisul lui Franck, dar îmi place mult cel al lui Éric. E o drăgălăşenie. Mă hotărăsc să îl sun imediat. Formez repede numărul pe care mi l-a dat Laura. După primul sunet, inima mea o ia la goană, parcă mi-e şi teamă, dar îmi şi doresc să răspundă mai repede. Nici măcar nu ştiu ce i-aş putea spune. „Salut, ce faci, cum te simţi după Niagara pe care ţi-am oferit-o?” Sunt uşurată când răspunde mesageria. Zâmbesc când îi recunosc vocea:

- *Bună ziua, acesta este mobilul lui Éric Lejeune. Nu vă pot răspunde momentan, dar vă voi suna de îndată ce voi putea dacă îmi lăsaţi datele de contact. Biiip.*

- Bună, Éric, aici Sylvie, Sylvie Chabert, ăăă... Laura mi-a spus că doreşti să dai de mine, aşa că iată, am preferat să te sun. Probabil că numărul meu apare în telefonul tău, aşa că pe curând!

Mă întreb imediat dacă Laura a ascultat pe la uşă. Nu vorbesc prea des la telefon, probabil că vocea mea a răzbătut prin uşă. Probabil că s-a amuzat pe cinste auzind lamentabilul meu mesaj. Am vrut să adopt un ton şăgalnic, firesc, dar, cu vocea mea în falset, am ratat complet. Nu mi-a plăcut niciodată

vocea mea. Trebuie să spun că nu m-am plăcut niciodată prea mult. Mă revăd cântând în falset aseară pentru amărâta aceea şi îmi spun că Corinne nu s-a înşelat întru totul. Nu doar că îndura chinurile iadului, dar i-am pus şi eu capac cu notele mele false.

Chiar, unde o fi acum? Am uitat să întreb pompierii unde o duc. Are o familie care trebuie anunţată? Unde va fi înmormântată? Cum am putut să nu mă interesez?! Sun imediat la pompieri, trebuie să fi păstrat o evidenţă a intervenţiei de aseară. Trebuie să aştept, nu glumă, până ce nimeresc un operator. Arunc o privire distrată spre dosarul Bisson. Nu am niciun chef de muncă, e prima dată când îmi pun întrebarea dacă am sau nu chef să lucrez. În sfârşit, o voce la capătul firului.

- Pompierii, vă ascult?

- Da, bună ziua, domnule, vă sun pentru că aş dori să ştiu unde aţi dus o femeie, aseară. Am sunat la pompieri pentru o intervenţie pentru o femeie fără adăpost la staţia de metrou Parmentier, din arondismentul unsprezece.

- La ce oră, doamnă? Primim mii de apeluri, după cum bine ştiţi.

- Da, îmi închipui. În jurul lui 19.45, femeia a murit în braţele mele. Colegii dumneavoastră au constatat decesul când au ajuns, au fost foarte amabili, au chemat un prieten pentru mine, dar nu ştiu ce au făcut cu femeia aceea. Unde e depusă?

- Rămâneţi pe fir.

Dintr-odată, am impresia că aş putea muta munții pentru ea.

Nu o cunoşteam, ca să fiu sinceră, nici nu ştiu dacă aş fi remarcat-o în alte circumstanțe, dar cu toate acestea mă simt intim legată de ea. Am însoțit-o la porțile morții, ea m-a însoțit la porțile vieții. Ca la cursele de ştafetă de 200 de metri, ne-am predat ştafeta şi, în timp ce ea se odihneşte, eu alerg în continuare. Şi, mai ales, trăiesc.

- Alo, doamnă?

- Da?

- Persoana respectivă a fost transferată la morga spitalului Saint Louis.

- Pot merge să o văd?

- Da, e suficient să vă prezentați la fața locului.

- Mulțumesc, domnule.

- O zi bună, doamnă.

Îl las să se întoarcă la dosarele lui și hotărăsc să îmi las deoparte dosarele şi să mă duc la spitalul Saint Louis. Eu sunt cea care trebuie să se ocupe de funeraliile acestei femei. Dacă tot m-am specializat în asta în ultima vreme, măcar să profite şi ea de abilitățile mele în domeniu. Ies în fugă din birou.

- Laura, m-au sunat de la spital, trebuie să completez nişte acte, nişte formalități, dacă întreabă

cineva de mine, spune că sunt la doctor. OK?

Laura pare interzisă:

- Dar eşti bolnavă?, se îngrijorează ea.

- Nu, e din cauza femeii de aseară, sunt chemată ca martor, trebuie să mă duc.

- Serios?

- Da, serios, dar ascultă, păstrează povestea asta pentru tine, nu le spune nimic lui Nelly şi lui Corinne, oricum bârfesc destul şi aşa.

Laura pare uimită de această autoritate neaşteptată. Şi eu. De când îndrăznesc eu să îmi dau aşa cu părerea? Plec cu un aer mai preocupat ca oricând. Odată ieşită, mă hotărăsc să iau un taxi, mi-am luat porția de metrou cu vârf şi îndesat. Viața mea capătă o neaşteptată întorsătură aventuroasă, cu toate că morga nu are nimic dintr-o destinație romantică. De când cu tata, am oroare de spitale, dar cui nu-i este? Mă postez în mijlocul străzii Lafayette, în speranța că voi găsi un taxi. La ora asta circulația nu e în întregime blocată. Cât pe ce să fiu călcată de câteva ori, un şofer nervos mă gratulează cu un amabil „Dobitoaco!". Dar nu izbutesc să îmi controlez sentimentul de urgență care a pus stăpânire pe mine. Trebuie să ajung la femeia asta cu orice preț. Are tot timpul din lume să mă aştepte, dar are în continuare nevoie de mine. Sau eu de ea. În cele din urmă, un taxi binevoieşte să oprească.

- Bună ziua, domnule, merg la spitalul Saint Louis.

- Ați fi putut ajunge în ambulanță la spital, stați în mijlocul străzii, vreți să vă calce careva sau ce-i cu dumitale?

- Am o urgență!

- Bine, am priceput.

- Să mă lăsați la intrarea dinspre morgă, vă rog.

Şoferul îmi aruncă o privire curioasă în retrovizoare. Grăsimea lui se lăbărțează pe tot scaunul şoferului, iar cărnurile moi dau puțin şi pe de lături. Un miros fetid şi rânced îmi vine dinspre el. Probabil şi bărbatului ăstuia îi e groază de spitale. Cu toate acestea, dată fiind corpolența lui neobişnuită, sau mai bine zis obezitatea lui morbidă, o consultație la doctor nu ar fi deloc timp pierdut. Nu respiră deloc sănătate, mai curând colesterol. Suntem la sfârşitul lui noiembrie şi el transpiră într-un tricou cu mânecă scurtă XXL.

- Vă deranjează dacă deschid puțin fereastra? Am nevoie de aer proaspăt.

- Nu aveți de gând să vomați în taxiul meu, nu?

- Nu, mi-e bine, nu vreau decât să iau o gură de aer.

Privirile din retrovizoare au devenit neîncrezătoare, de parcă simplul fapt de a deschide un geam era o abatere gravă de la regulamentul lui de ordine interioară. Încep să îmi butonez telefonul ca să scap de suspiciunile lui. Din fericire, spitalul nu e de-

parte. Pregătesc suma necesară pentru cursă, ca să nu fiu obligată să îndur mai mult decât e necesar această apropiere fetidă. Nici nu a parcat bine în fața intrării că am şi ţâşnit pe portieră.

- Condoleanțe, doamnă!, îmi strigă el pe fereastră.

- Mulțumesc, și dumneavoastră!

Intru în clădire. De la intrare, mi se arată, cu un aer plin de compasiune, cum să ajung în camera mortuară, care se află la subsol. Nu ştiu încă ce aştept să găsesc aici, nu vreau decât să mă apropii de ea, de necunoscuta mea fără adăpost. O femeie în halat alb mă întâmpină la coborârea din ascensor. Probabil nu are prea mulți oaspeți.

- Vă pot ajuta cu ceva?

Ce expresie frumoasă! Mai ales într-un asemenea loc. Cea care îşi oferă cu atâta amabilitate ajutorul are ochi de cocker şi părul încâlcit, ceea ce mi-o face imediat simpatică. Aerul ei istovit nu are nimic descurajant, din contra.

- Da, mulțumesc, caut pe cineva, o femeie care a ajuns aseară aici, la morgă, o femeie fără adăpost care a murit la metrou.

- O cunoașteți, sunteți o rudă?

- Nu, dar am fost alături de ea în ultimele clipe.

Ultima mea propoziție sună cam pompos, date fiind respectivele ultime clipe.

- Da, știu despre cine vorbiți. E aici, dar, cum nu avea niciun act asupra ei, nu știm cine este. Păcat că nu sunteți rudă, am fi putut-o identifica.

Mă analizează prin ochelari și dintr-odată înțeleg mai bine expresia ei istovită. Femeia asta nu are o meserie ușoară. Să primească morții, familiile lor, durerile și jalea acestora, uneori singurătatea lor care invadează totul.

- Pot să o văd? Aș vrea să mă reculeg la căpătâiul ei, dacă e posibil.

Cererea mea pare a-i face plăcere.

- Urmați-mă.

Iată-ne pornite într-un lung labirint de coridoare cu lumini pale, aflate undeva, în măruntaiele spitalului. Cei încă vii sus, morții sub pământ. Pașii mei răsună ascuțit, în vreme ce saboții ei scârțâie pe linoleumul imaculat. Mă introduce într-o încăpere pe care aș fi putut-o confunda cu camera frigorifică a unui mare restaurant, dacă nu ne-am fi aflat într-o morgă. Consultă numele de pe o fișă. În spatele acestor uși sunt depuse cadavre, carne congelată.

- Nu cred că m-am înșelat.

Abia îndrăznesc să respir în mijlocul atâtor morți. Câți sunt oare după porțile astea? Câte povești s-au sfârșit aici?

- O să vă fie greu să o recunoașteți, am spălat-o, nu era într-o stare prea bună când ne-a fost adusă.

Veți vedea, e de nerecunoscut. Nu știu ce plănuiți să faceți cu ea, dar să știți că a trebuit să îi ardem toate hainele. Dacă nu-i aduce nimeni ceva de îmbrăcat, va trebui să o înmormântăm într-o cămașă de spital.

O privesc pe femeia asta cum deschide dulapul-refrigerator și scoate o brancardă din aluminiu. Zăresc un trup minuscul, cumva închircit sub cearceaful alb. Scăpată de straturile de zdrențe puturoase, necunoscuta mea din ajun are în sfârșit o înfățișare omenească. Frumoasa care se ascundea sub fiară. Nu mai are nimic din animalul ciudat care gemea încetișor. E greu de spus dacă acum e împăcată. Seamănă cu ceva micuț, fragil, pierdut în această targă destul de îngustă, totuși. Imaginea ei mi se imprimă pe retină pentru vecie. Nu sunt deloc sigură că o voi uita vreodată. Ca și ea, rămân încremenită. Ghidul meu îmi ghicește tulburarea.

- Am făcut o autopsie rapidă pentru a descoperi cauzele morții, avea un cancer generalizat, era năpădită de metastaze.

- Trebuie să fi suferit mult, am șoptit îngrozită.

- Vă las să vă reculegeți, chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva, nu voi fi prea departe. Stați cât timp doriți.

Și pleacă scârțâindu-și saboții din plastic. Și eu, care credeam că erau doar niște încălțări urâte pentru plajă și atât.

Mă uit la femeia întinsă în fața mea. Fără masca ei de jeg mă intimidează. Ochii deschiși fixează în gol

tavanul înalt, ca o păpușă uriașă. Ciudat, ultima dată când am văzut-o erau închiși. Când era vie, sau mai curând muribundă. Are ochi deschiși la culoare și pomeți pronunțați. Pare mai tânără decât în ajun. Poate vine din Europa de Est sau are origini slave. Cine e? Cum a ajuns aici? Acum 24de ore nici nu ne cunoşteam, iar acum suntem atât de apropiate. Într-un anumit fel, puteam fi eu, întinsă aici în camera asta rece. Aș fi putut fi eu. Nodul fixat în gâtul meu urcă încetişor. Primele lacrimi curg în tăcere, precum frunzele, toamna. Un trup atât de firav pentru o singurătate așa de mare. Sunt înghețată. Și ei trebuie să îi fie frig, trebuie să se îmbrace cu ceva. Ies și pornesc în căutarea femeii cocker, pe care o găsesc lângă lift.

- Ați terminat?

- Da, mulțumesc. Mă bucur că am văzut-o așa, curată, vreau să zic.

- Da, încercăm să redăm un strop de demnitate oamenilor ăstora care au pierdut totul. Nu e o muncă ușoară, dar o facem cu tot sufletul. E important pentru familii, dar şi pentru noi. Chiar dacă ne învârtim toată ziua printre morți, ne-am păstrat sensibilitatea.

Nu știu ce să spun. Ne privim într-o tăcere care nu are nimic apăsător.

- Şi acum ce se va întâmpla cu ea? Cât o mai țineți aici?

- Şase zile, chiar mai mult dacă avem loc. După aceea, dacă nu o revendică nimeni, va fi înmormântată în cimitirul Thiais, e un perimetru acolo pentru cei ca ea, cei care nu au familie, nu au nimic.

- Am să mă întorc cu haine.

- De acord. Dacă nu sunt eu, va fi colegul, am să îi las vorbă.

- Mulțumesc, doamnă. Mulțumesc pentru tot.

Ușile liftului se închid. Mă gândesc la munca lugubră a acestei femei când, fără niciun semn de avertisment, încep să îmi ghiorăiască mațele. Mi-e foame. Stomacul meu nu știe ce e acela respectul pentru morți. Sunt tentată să mă opresc să iau un pateu, ceva, la patiseria spitalului. Sigur, cu condiția să nu dau peste cineva care să-mi taie pofta de mâncare.

Ştiu, din experiență, că pacienții care nu sunt imobilizați la pat se dau în vânt după plimbări în preajma patiseriei. La spital, orice formă de amuzament e bună. Când ești internat, a te duce la patiserie sau la tonetele de ziare e o adevărată ieșire la cinema sau la teatru. Iar eu am fobie de ace. Numai gândul de a vedea o perfuzie înfiptă în venă mă îngrețoșează. Spre sfârşitul vieții, asistentele nu mai știau unde să îl înțepe pe tata. Pielea lui zbârcită era plină de hematoame. Imaginea asta dureroasă e suficientă ca să îmi taie pofta de mâncare.

O să-mi iau un sandviș mai târziu şi, mai ales, în altă parte. Dar acum, imediat, mă grăbesc pe rue

Montorgueil, vreau să-i dăruiesc necunoscutei mele tot ce e mai scump și mai moale. Asta îmi face o plăcere mai mare decât ei, fără doar și poate, dar mai știi? Nu se știe niciodată...

În ultima clipă, reușesc să prind un taxi în stația de la spital. Cu mare plăcere, mă afund în bancheta moale din piele a unei berline. O aromă de vanilie sintetică îmi gâdilă nările. O iau ca pe un semn. Șoferul tânăr și amabil își dă seama că nu aveam chef de vorbă. După ce m-a întrebat dacă radioul nu e prea tare, dacă prefer un anume post sau un itinerar special, a optat pentru o tăcere religioasă, întreruptă din când în când de zgomotul discret al farurilor. E uimitor cum se schimbă fața Parisului de la un taxi la altul. Cobor în fața buticului meu, ceva mai relaxată. Mă întorc aici ca o navă care revine în port. Vânzătoarea mea e tot acolo, zâmbind cu toți dinții ei frumoși și gata să mă servească. Mai avem puțin și ne tutuim și ne pupăm de bună revedere.

- Ce mai faceți?, mă întreabă ea, complice.

- Foarte bine, mulțumesc.

Afișez un zâmbet larg, ca și cum la morgă nu m-ar aștepta nimeni. Sunt cu adevărat bucuroasă să o revăd. Știu că mă pot baza pe ajutorul ei.

- Lucrați în cartier?, mă interoghează în timp ce împăturește niște pulovere, pesemne curioasă de frenezia mea bruscă.

- Nu, dar îmi place să mă plimb, şi cum aici aveţi atâtea lucruri frumoase...

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Da, de astă dată aş dori ceva pentru o prietenă, aş vrea un compleu cald şi moale şi o eşarfă din aceea de caşmir.

- Ce mărime are prietena voastră?

- Cred că 36, e foarte subţirică.

- Am nişte pantaloni foarte drăguţi din tweed.

- Am deplină încredere în dumneavoastră. Nu vreau decât materiale calde şi moi, ceva drăguţ şi comod, cam astea ar fi singurele mele criterii.

- Perfect, e extraordinar cu clienţi ca dumneavoastră!

Râd alături de ea. Mă simt euforică. Sunt fericită să o fac pe cea mai bună prietenă şi să ofer puţin confort şi demnitate necunoscutei fără adăpost. Mă feresc să îi spun vânzătoarei că hainele pe care le alege cu atâta grijă sunt sortite să fie închise într-un copârşeu, pentru a sfârşi mâncate de viermi. Moartea nu are ce căuta aici, în acest butic şic din cartierul istoric. Aici, timpul se conjugă în colecţii de toamnă/vară/iarnă, fiind sinonim doar cu plăcerea şi eleganţa. Îmi arată nişte pantaloni foarte frumoşi din tweed cenuşiu, un pulover din caşmir de culoare bej închis, precum şi o foarte drăguţă cămăşuţă albă.

- Am ales tot ce avem mai moale pentru prietena dumneavoastră. Dacă nu îi vin, îi putem oferi un tichet cadou, fără prețul afişat, aşa va putea schimba hainele în oricare dintre magazinele noastre.

Această ofertă banală îmi străpunge inima.

- Sunt sigură că îi vor veni foarte bine. E la fel ca mine, nu prea cochetă, ştiu că va fi încântată. Mulțumesc.

- Oricum, să nu ezitați, chiar şi fără tichet, dacă vine cu dumneavoastră, i le schimb imediat. Costă 567 de euro, vă rog.

Îi întind cardul fără să clipesc. E orice, numai superfluu, nu. Femeia asta mi-a dat a doua şansă, merită toată recunoştința mea. Este, într-un anumit sens, darul meu de despărțire.

E deja 3 după-amiaza, trebuie să ronțăi ceva, să îmi recapăt puterile, am să mă duc mâine la Saint Louis. Vreau să-mi pun gândurile în ordine înainte de întâlnirea cu Franck. Soarele străluceşte, mă uit spre cer, spre nori, e un cer frumos, e odihnitor. Emoționată şi fericită, o iau spre stația de autobuz. Am chef să hoinăresc, să profit, să privesc toți oamenii ăştia care zumzăie în jurul meu, toate aceste ființe vii care pun în mişcare inima Parisului.



Capitolul 16

La ora 19.00 fix, mă înfiinţez pe acest palier care a văzut trecând pe acolo toată viaţa mea şi sun. Franck îmi deschide larg uşa, îl simt bucuros şi emoţionat că mă revede. În seara asta şi-a dat jos masca, nu mai e psihologul, ci bărbatul care mă întâmpină; pentru mine, e mai fermecător ca oricând. Sunt întoarsă pe dos.

- Bună seara, Franck.

- Bună seara, Sylvie, hai, intră.

Mă tutuieşte, asta înseamnă că o să mă posede în patru labe pe canapea? Aceeaşi canapea pe care mi-am revăzut cele mai ascunse cotloane ale vieţii

mele sinistre. Încerc să îmi amintesc ce chiloţi mi-am pus azi dimineață. Dă, Doamne, să nu fie murdari sau, mai rău, găuriți.

Descopăr cu uimire că a încropit un mic aperitiv pe măsuța joasă, vinul alb și măslinele verzi mă așteaptă cuminți. De obicei primesc un pahar cu apă și un pachet de batiste. E clar, codurile au sărit definitiv în aer.

- Mi s-a părut mai nostim să bem un pahar aici. Şi apoi, în seara asta, e rândul meu să vorbesc, râde el. Te deranjează că te tutuiesc?

- Păi, nu. OK, e perfect.

Chiar dacă nu sunt prea sigură unde ne va duce această mică schimbare. Intimitatea asta brutală mă face nervoasă.

- Dă-mi haina, fă-te comodă.

Dă, Doamne, să nu am chiloții rupți.

Franck poartă o cămașă „cowboy", roșie, pe care nu i-o știam, peste un jeans decolorat, și e perfect destins. Ochelarii mici îi dau un aer de intelectual sexy, e perfect. Nu îmi vine să cred că flirtează cu mine, că un bărbat ca el își dă atâta osteneală pentru mărunta mea persoană. Ca și cum el ar fi fost cel care a făcut un transfer asupra mea.

- Cum te simți de ieri încoace?

- Ce să zic, mai curând bine, date fiind circum-

stanțele. Mulțumesc că m-ai dus acasă, sunt jenată că am adormit așa, pe canapeaua ta.

- Dar a fost ceva firesc.

Roșesc imaginând-mi-l ducându-mă în brațe. Capul meu sprijinit de pieptul lui, mușchii și bicepșii lui încordați pentru mine. Căldura lui care se împletește cu a mea. Și când te gândești că am ratat acest moment torid.

- Una peste alta, am dormit ca un bolovan, mi-a făcut bine, eram epuizată. Apoi m-am dus să o văd pe femeia aceea la morga spitalului. I-au făcut toaleta. A fost ciudat să o văd așa... fără toate zdrențele sau cârpele alea, nici nu știu cum să le zic. Dar arăta mult mai bine, dacă mi-e permisă exprimarea.

Sunt conștientă de stângăcia vorbelor mele, dar sunt tulburată, să îți tutuiești psihologul de azi pe mâine nu e chiar un fleac oarecare, așa că fac primii pași, cu neîndemânare, ca un bebeluș. Îmi întinde un pahar cu vin alb în care îmi înmoi buzele, pentru a mă afla și eu în treabă. Ce facem noi aici, stăm de vorbă la un pahar de parcă am fi prieteni, adică iubiți? În ultima vreme, toate se mișcă atât de repede, încât nu mai știu ce să cred despre NIMIC.

- E foarte frumos că ai putut face asta. Îți face și mai mult cinste. Am să-ți dau datele unui coleg, i-am povestit deja despre tine, am prevăzut totul, să știi.

Zâmbesc și sorb o gură din vinul alb, de altfel foarte bun. Analizez cu mare interes eticheta bateriei pentru a-mi ascunde tulburarea. Poate m-a sărutat

aseară, când dormeam în brațele lui?!

- Am să fiu foarte clar cu tine, Sylvie, nu te-am rugat să vii aici ca să încerc să flirtez cu tine. Nu aș vrea să ți imaginezi nimic deplasat din partea mea. În schimb, vreau să îți spun ceva despre mine, un lucru pe care puțini oameni îl știu.

Râd prostește pentru a-mi ascunde jena. Mai bine o mutră nătângă decât una dezamăgită. Căci sunt dezamăgită.

- În seara asta, e rândul meu să mă dezvălui. Ceea ce s-a întâmplat aseară m-a tulburat şi pe mine. De altminteri, acesta este motivul pentru care nu pot continua consultațiile cu tine, dar consider că îți datorez o explicație.

Nu scot un sunet. Aştept, o fac pe psihologul. Am avut profesor bun.

- Am fost foarte mişcat de ceea ce ți s-a întâmplat aseară şi mai ales de gestul tău, căci trebuie să știi un lucru: tatăl meu este om al străzii. În sfârșit, era.

Sunt siderată. Repet în sinea mea spusele lui, ca să fiu sigură că am înțeles bine. Cum e posibil ca un bărbat, un psiholog atât de echilibrat, care degajă atâta siguranță, seducţie și impasibilitate, să fie fiul unui om în derivă, al unuia care trăiește în cartoane? Scuip discret sâmburele de măslină, de teamă să nu mă înec cu el. Îl privesc fără a scoate un sunet. Ce aș mai putea spune după această mărturisire?

- Ceea ce îți spun eu acum nu e un lucru de care poți fi mândru, ești conștientă de asta, mai ales când ești un adolescent în căutare de modele. Am crescut cu un sentiment de rușine pentru tatăl meu. E o parte din viața mea care mă macină și îmi face bine să o împărtășesc cu tine. Eu nu am putut face pentru tata ce ai făcut tu pentru femeia aceea. Relațiile noastre erau foarte complicate, era un om bolnav psihic, a plecat când eram mic, a rupt orice legătură cu familia. E foarte greu să crești cu un asemenea secret. Era un subiect tabu. De foarte multe ori m-am simțit singur.

Mi s-au umezit ochii, sunt foarte impresionată de mărturisirea lui. Dar și năucită, căci nu mă așteptam la o asemenea revelație. Și plină de admirație pentru serenitatea pe care o degajă, în ciuda istoriei lui atât de tulbure. Trebuie să-mi dreg gâtlejul, mi-e greu să articulez două vorbe.

- A murit de mult?

- De vreo zece ani. Din câte știu, i-au descoperit cadavrul la câteva zile după ce s-a stins. Era alcoolic, ca mulți dintre oamenii care trăiesc pe străzi, a murit pe trotuar, la o gură de metrou, ca să fiu mai precis, ca o epavă.

Încerc să analizez această informație. Să mă proiectez în ceea ce trebuie să fi trăit și simțit. E de neînchipuit. Trebuie să mărturisesc că acum, cu povestea asta a lui de viață, mi se pare și mai mișcător, și mai atrăgător.

- Am ascuns întrucâtva această parte din viața mea,

credeam că am rezolvat-o definitiv, dar aseară totul a ieşit din nou la suprafață. Mi-ar fi plăcut să dea peste cineva ca tine. Asta am vrut să îți spun.

Iată-l că se ridică și mă îmbrățișează. Mă strânge foarte călduros. Preț de o clipă, am senzația că o să mă răstoarne și o să mă posede pe canapeaua Habitat. Ar fi fost o manieră adecvată de a încheia această confesiune, dar nu. Trebuie să fi simțit ceva, căci detectez o uşoară jenă când ne așezăm din nou pe scaune.

- Nu știu ce să îți spun, Franck. Trebuie să fi fost cumplit pentru tine și chiar nu știu cum reușești să asculți cât e ziua de lungă toate poveştile noastre jalnice, în fine, mă refer la mine. Nimic din ceea ce ți-aş fi putut spune eu nu se compară cu ceea ce ai trăit tu. Mi-e teribil de rușine cu micile mele probleme de fată bătrână singură la părinți.

- Să ştii, Sylvie, că nu există nefericiri mici şi nefericiri mari. Există doar oameni nefericiți din diferite motive. Eu m-am sprijinit pe istoria mea personală ca într-o cârjă. În ciuda rușinii, a unui sentiment de singurătate și a incomprehensiunii, am ales să fiu fericit. Nu sunt numai fiul unui om al străzii, sunt și homosexual. Formez un cuplu cu un alt bărbat de aproape 15 ani. Nu am devenit întâmplător psiholog, și mă încearcă un sentiment de mare satisfacție, uneori chiar un adevărat sentiment de plenitudine, atunci când reușesc să readuc pe calea lor toți acești oameni rătăciți. Oricum, așa mi-am abordat eu meseria.

E homo. Sigur că da! Ar fi trebuit să mă prind, cu părul lui mătăsos, mereu impecabil. Ce toantă! Ce naivă am putut fi!

- Îți mulțumesc pentru toate câte mi-ai împărtășit. Sunt tulburată. Sunt puțin pierdută, dar simt că mă îndrept în direcția bună. Ieri, după consultație, eram pregătită să mor și am dat peste femeia aceea. Și a fost ca și cum ea mi-ar fi făcut niște semnale luminoase. Ca și cum m-ar fi prevenit. Singurătatea e urâtă, e murdară, e tristă, duhnește și nimeni nu are chef să o vadă. A fost un adevărat șoc electric. Care mi-a pus inima din nou în mișcare. Ea e cea care mi-a redat dorința de a trăi. Iar în seara asta, tu, care îmi spui că tatăl tău a murit pe stradă, îmi faci o confidență incredibilă, ca și cum am fi prieteni.

- Dar acum suntem puțin prieteni, nu?

Numai să nu se mai uite așa la mine că, homo sau nu, mai am puțin și sar pe el.

- Cum îl cheamă pe prietenul tău?

- Hervé. O s-ți placă de el, ai să vezi, îmi răspunde cu un zâmbet pe care nu i l-am mai văzut.

Și asta cu îndreptățire, căci psihologul rămânea de marmură, nu lăsa să se întrezărească nimic. Mi s-a oferit ca suport sau, mai curând, ca oglindă a sufletului meu amărât. Bărbatul e inteligent, sensibil, înduioșător, îndrăgostit și generos. Îl iubeam deja ca psiholog, acum, ca prieten, îl ador.

Brusc, realizez că nimic nu va mai fi la fel. Franck

are dreptate. Sylvie Chabert e moartă. Ea e cea care zace la morgă. Pentru ea am cumpărat azi hainele, pe ea o voi înmormânta mâine. Eu, cea de acum, nu știu exact cine sunt, dar sunt o femeie înconjurată de oameni, nu mai sunt pacienta suicidală a lui Franck, sunt prietena, confidenta lui. Am prieteni, am dorințe, am până şi un iubit. Lacrimile îmi țâşnesc precum șampania din sticlă. Decât o cerere în căsătorie, mai bine o cerere de prietenie. Primele mele lacrimi de fericire.

- Ești bine? Îmi pare rău, nu am vrut să te tulbur.

Şi mă cuprinde din nou în brațele lui musculoase. Nu îl cunosc pe Hervé, dar e clar că e un tip norocos.

- Ştii ceva? Spun eu, pufnind cum fac copiii. Am chef să mergem să dansăm, să mergem să ne îmbătăm!

Iată o propoziție pe care fosta Sylvie Chabert nu ar fi rostit-o niciodată. Se uită uimit la mine, nu fără o anumită mândrie.

- Hai, mergem să sărbătorim renașterea ta!

Ne terminăm paharele dintr-o înghițitură, Franck îi trimite un mesaj lui Hervé, stinge lumina, închide vesel ușa și iată-ne pornind braț la braț spre Rosa Bonheur, un bar de care nu am auzit în viața mea, dar cu care Franck pare foarte familiarizat. Sunt mândră cu un asemenea cavaler însoțitor. Mi-e puțin foame, mi se învârte capul, dar mă simt minunat de

bine, de veselă. De astă dată, sunt îmbătată de viață, nu de alcool. Nu îmi pun nicio întrebare despre ce se va întâmpla în continuare. Am încredere în Franck. La ora asta, în metrou, populația de albine muncitoare face loc petrecăreților, grupurilor de turişti zgomotoși şi excitați. Fetele sunt aranjate, picioarele se exhibă cu mândrie sub colanții sexy. Gurile devin lacome, se vorbește, se râde, ba chiar se cântă. Se trăiește. Ca și cum nimeni nu ar fi murit în ajun. Mă gândesc la serile mele de iarnă. Bolul pentru supă din ceramică, pus la încălzit la microunde. Iaurtul înghițit pe fugă înainte de culcare. Tăcerea apăsătoare. Un somnifer, și la culcare. Mă uit în jur, fermecată de această faună pestriță. Mă simt ca o turistă în țara fericirii. Franck îmi aruncă priviri amuzate. Mă las condusă. Când ieșim din metrou, sună Hervé.

- Ajungem. Ia-ne ceva de băut.

- Şampanie!, strig eu euforică, de parcă aş fi făcut parte din gaşcă dintotdeauna.

Parcul Buttes-Chaumont e cufundat în întuneric. Un văl de umezeală ne învăluie, am un frison, zâmbesc clănțănind. Sunt încântată că mă aflu aici cu el, într-un mod atât de neașteptat. Franck îmi oferă un braț solid și musculos, grație lui mă simt aproape ca o prințesă.

- Ajungem imediat, ai să vezi, e foarte fain!

Ceva mai jos, se zăresc luminile roşii și portocalii ale unei case mari. Ca o cabană în mijlocul unei păduri. Un liman al fericirii. Pe sub lampadare, cuplu-

rile discută, se sărută. Răsună râsete, țigările incandescente ard în noapte ca niște licurici. Descopăr o lume nouă, cea a prieteniei. De afară, se aude o muzică disco în surdină, dar în interior e bubuitoare. Nu prea obișnuită cu atâția decibeli, îmi duc instinctiv mâinile la urechi și fac ochii mari. Râd de plăcere în fața zarvei aceleia.

Rosa Bonheur e plin ochi, în jurul meu oamenii dansează, se freacă unii de alții, cântă, râd, urlă, se sărută, se pipăie, beau, ciocnesc, totul vibrează, e o buluceală teribilă. Franck salută mesenii, câțiva vin să-l pupe pe obraz și să-l salute, mulți sunt bărbați. Unii îl sărută pe gură. Sunt pe teritoriul lui Franck, o lume a iubirii fără frontiere. Un bărbat brunet de vreo 40 de ani vine spre noi clătinându-se, cu o sticlă de șampanie în mână. Îl îmbrățișează pe Franck și îl sărută pe gură. Am o mișcare de recul. Sunt jenată în fața acestei dovezi de dragoste.

Acum câteva ceasuri, pentru mine Franck era întruchiparea inteligenței și a rațiunii. Nu știam nimic despre el. Mi se părea că e garantul cunoașterii. Știa totul despre mine, iar eu – nimic despre el. Și iată că astă-seară descopăr acest bărbat din carne și oase, care iubește și se lasă iubit.

- Hervé, ți-o prezint pe Sylvie, Sylvie, el e Hervé.

Îl privește cu mândrie și adorație, vizibil fericit să îl revadă. Hervé arborează aceeași înfățișare îngrijită. Are o cămașă bleu, foarte frumoasă, care îi scoate în evidență silueta elegantă și sportivă. Are

un păr brunet, frumos, buclat, ciufulit exact atât cât trebuie. E beton și uimitor de viril pentru un homosexual. Cel puțin pentru cei pe care mi-i închipuiam eu.

- Încântat, Sylvie, stai, așteaptă, nu te mișca!

Și îmi pune un strop de șampanie după fiecare ureche. Nu puteam visa un botez mai bun. Mă gâdilă și mă încântă deopotrivă.

- Aduce noroc, strigă el, ca să acopere zarva.

Zâmbitoare, îi iau sticla din mână și beau direct din ea. Gestul meu e primit cu veselie.

- Haideți, dansăm!

Iată-i legănându-se înlănțuiți. Îl descopăr pe Franck într-o lumină mai intimă, mai festivă. Privesc fericită în jur. Mă simt bine în mijlocul acestei mulțimi călduroase. Aici, nimeni nu e judecat. Totul emană bunăvoință. Mă gândesc la Véronique, mi-ar plăcea să o aduc aici, ar fi în largul ei. Mă gândesc și la Éric, firește. Mi-ar plăcea să fie aici, lipit de mine, să mă înlănțuie și să mă conducă la dans, să mă învârtă, chiar dacă dansez ca o cizmă. Mă năpădește o căldură dulce. Dezinhibată grație șampaniei, îi trimit un mesaj:

„Când ne revedem?

„Răspunsul nu întârzie:

„Mâine seară?"

Sunt tentată să îi răspund: de ce nu acum? Dar o mână invizibilă mă reține. Vreau să savurez aceste clipe așa cum sunt ele. Undeva, în Paris, un bărbat se gândește la mine, vrea să mă revadă pe mine, Sylvie Chabert, bruneta înaltă și adusă de spate.

„Mâine seară e perfect".

Şi mai trag o duşcă de şampanie. Mă copleșește o senzație plăcută, de fericire, și mă gândesc la femeia care mă aşteaptă în camera frigorifică a spitalului Saint Louis. Ciocnesc cu ea în gând. Îi sunt recunoscătoare. Mulțumită ei sunt aici, la cald, la Rosa Bonheur, înconjurată de acești oameni fericiți. Mulțumită ei sunt în viață, melcul și-a regăsit calea către cochilie. În mine clocotește o poftă de viață pe care nu mi-o cunoşteam. Îmi simt inima bătând în ritmul basului. În seara asta, pot spune cu mâna pe inimă, simt că acesta este locul meu, în mijlocul acestei mulțimi fericite.

***

Când m-am trezit dimineața asta, gândurile mele erau surprinzător de limpezi pentru cineva care a golit o sticlă de șampanie urmată de două sau trei cocteiluri. M-am îmbrăcat cu o determinare pe care nu mi-o cunoşteam. O sun pe Laura, pentru a o anunța că voi întârzia.

- Laura, sunt Sylvie, sunt pe drum, dar poți să îi spui lui Pierre că trebuie neapărat să îl văd de îndată ce ajung, spune-i că e ceva urgent.

- OK. Nimic grav, sper.

- Nu, nimic grav, dar insistă asupra urgenţei.

Pierre va fi în mod sigur mirat de această cerere neobişnuită. Eu nu-l deranjez niciodată. Vorbim rar, e mereu mulţumit de munca mea, mi-o spune la toate evaluările de sfârşit de an şi asta ne este suficient. Pierre e un bun şef de firmă şi un tată care îşi vede de la distanţă copiii crescând. Apreciază lucrătorii ca mine, care nu au niciun fel de viaţă privată şi se consacră trup şi suflet muncii. Sigur va fi luat prin surprindere de anunţul meu.

Când ajung la birou, Laura mă întâmpină cu multă curiozitate. Probabil se întreabă ce-o fi în mintea mea. Nu m-am făcut niciodată mai remarcată ca în aceste ultime săptămâni. Nelly şi Corinne încă sprijină automatul de cafea. Trec pe lângă ele ca furtuna.

- Bună, Laura, Pierre mă aşteaptă?

- Da, i-am spus că vrei să-l vezi, a zis că poţi să treci când vrei. O cafea?

- Nu, mulţumesc, răspund, îndreptându-mă cu un pas ferm spre biroul lui Pierre.

Bat zâmbind la uşă, ceea ce nu-i scapă Laurei, care mă urmăreşte din priviri. În curând voi deveni tul ei predilect.

- Intră!

Deschid uşa.

- Sylvie, bună, ce mai faci? Laura mi-a spus că dorești să mă vezi.

- Da, bună ziua, Pierre.

Mă așez repede, înainte ca el să apuce să mă invite să stau jos. Îl simt ușor nemulțumit de schimbarea mea de atitudine. Un elan vital care a țâșnit de aiurea. Am trecut de la pasivă la activă.

- Ia loc, da, sigur că da. Ești bine? Nu am apucat să te întreb, îmi pare rău, ar fi trebuit să mă interesez mai îndeaproape de tine, știu că moartea tatălui tău te-a afectat mult. Erați apropiați, nu?

Pierre nu e rău ca director juridic. Ba chiar e mai degrabă amabil. Alura lui rotofeie îl face simpatic. Abia acum îmi dau seama că îl vedeam ca pe un al doilea tată căruia era imperativ necesar să îi fiu pe plac, drept pentru care munceam cât mai mult cu putință.

- Ești amabil, Pierre, mulțumesc, dar nu pentru asta sunt aici. Am venit să te anunț că îmi dau demisia, părăsesc firma la sfârșitul lunii.

Pierre și-a pierdut bonomia, obrăjorii îi tremură, se încruntă. Este vizibil că vestea îl ia pe neașteptate.

- Dar ce s-a întâmplat, Sylvie? Nu înțeleg.

- Nimic, nu s-a întâmplat nimic. De fapt, mai bine zis, se întâmplă multe, așa că îmi dau demisia. O vei primi în bună și legală formă prin curier, cred

că în câteva zile, dar am considerat că e mai corect să te anunț personal.

Se uită la mine şi nu pricepe. Îşi scoate ochelarii, îşi freacă pleoapele, îi pune la loc. Eu sunt tot în fața lui, la fel de hotărâtă să plec. Îi zâmbesc, privindu-l deschis în ochi.

- Ce nu merge? Ai necazuri? Ştii bine că poți intra imediat în concediu de boală, te-aş înțelege. Ar fi de înțeles după moartea tatălui tău. În mod cert ai nevoie de timp pentru a te reface după acest doliu dificil.

Acum câteva zile aş fi fost foarte mişcată de solicitudinea lui, deşi tardivă. Dar astăzi mă lasă rece.

- Mă simt foarte bine, Pierre, mulțumesc, înainte eram bolnavă. Astăzi sunt într-o formă de zile mari! Nu de un concediu de boală am nevoie, ci de un concediu pur şi simplu! Îmi iau înapoi libertatea. Am muncit prea mult în ultimii ani şi am nevoie de timp pentru mine, pentru viața mea.

- Înțeleg, Sylvie, şi e absolut normal. Ce ai spune să pleci în vacanță şi să stăm din nou de vorbă când te întorci? Poți lipsi şi o lună, dacă vrei! Prefer să primesc o carte poştală, nu o recomandată, ha, ha! O să ne organizăm noi cumva. Mi se pare o propunere corectă, nu crezi?

Are un zâmbet crispat, iar sprâncenele stufoase sunt aproape îmbinate.

- Ştii ceva, Pierre? Ai dreptate, vă puteți organiza şi fără mine. Îmi dau demisia începând de azi. Trebuie

să mă ocup de o prietenă care are nevoie de mine, am mii de lucruri de făcut, 45 de ani de viață de recuperat și nicio clipă de pierdut! La revedere și baftă în continuare, Pierre!

Și mă ridic, indiferentă la rugămințile lui. Fericită că am luat decizia cea bună. Pierre nici nu a avut vreme să înțeleagă, nu i-am lăsat nicio șansă. Noua Sylvie o șterge mai repede ca gândul. La ieșirea din biroul lui, mă opresc în fața Laurei. Din privirea ei perplexă îmi dau seama că a înțeles deja o parte din cele petrecute în spatele acestei uși închise. Îi dau vestea cea bună.

- Plec, Laura, părăsesc firma.

Și ea pare buimăcită. De cinci ani de zile, de când e asistenta mea, zilele s-au scurs fără zarvă, fără poticneli. Și iată că acum am aruncat totul în aer. Un atentat fără revendicări, dacă lăsăm deoparte revendicarea dreptului meu la viață, la o viață mai împlinită, care să se desfășoare în cu totul altă parte. Mai ales în altă parte.

- Dar ce s-a întâmplat?, îngaimă ea lividă.

- Nimic, nu îți fă griji. Nimic grav, chiar din contra. Mulțumesc pentru tot, Laura, pentru toți anii petrecuți alături de mine și, mai ales, pentru sfaturile și discreția ta din ultimele zile.

O văd că începe să se simtă vinovată că a aprins fitilul.

- Nu-ți fă probleme, tu nu ai nicio vină. Nu ai făcut altceva decât să fii amabilă cu mine și să mă încurajezi. Pur și simplu am nevoie de o schimbare.

O privesc și îi zâmbesc, pentru a o liniști și a-i transmite că totul va fi bine. Dar, cu cât îi zâmbesc mai mult, cu atât e mai tulburată. Mai are puțin și sună la serviciul de urgențe de la psihiatrie.

- Atunci, multă baftă, bâiguie ea, neştiind prea bine ce să spună.

- Mulțumesc, Laura, și serviciu ușor în continuare și ție.

Plec euforică, cu inima ușoară. Îi fac un ultim semn din lift și ușile se închid. Laura se uită după mine, la fel de neîncrezătoare. Chicotesc de una singură. Fac un calcul rapid. Sunt proprietara apartamentului meu, va trebui să apelez la cei 500.000 euro, 300.000 fără taxele de succesiune. Am câteva luni la dispoziție ca să mă lămuresc ce vreau să fac cu viața mea. Deocamdată, trebuie să trec pe acasă, să iau hainele cumpărate în ajun și să le duc la Saint Louis. Dar, înainte de toate, o sun pe Véronique.

- Alo, Véronique?

- Sylvie! Nu ți-am recunoscut vocea!

- Ia spune, ce faci azi?

- Nimic deosebit, mă gândeam să mă duc la cursul de sofrologie și să îl plimb pe Blacky, de ce?

- Trebuie să te văd, vreau să îți prezint pe cineva.

- Pe cineva? Pe cine? Un bărbat?, întrebă ea îngrijorată.

Zâmbesc în sinea mea. O să aibă un şoc puternic.

- Nu, o femeie.

- O femeie? Dar de ce ai vrea să îmi prezinți o femeie?

- Ascultă, ne întâlnim într-o oră în fața spitalului Saint Louis, da? Dar nu la intrarea principală, ci la cea din spate.

- E complicat. Nu eşti la muncă?

- Nu, hai, vino şi am să-ți povestesc.

- Acum? Dar e ora de plimbare a lui Blacky.

- Da, acum. Blacky poate să aştepte!



Capitolul 17

Pentru prima dată de foarte multă vreme, am senzația că nu-mi ajunge timpul. Înainte, stăteam și mă uitam cum se lungesc orele. Eram ca o vită care se uită cum trec trenurile, așteptând ora de muls. Astăzi am sărit în trenul care gonește cu viteză. Nici nu ajung bine acasă, iau sacoșa Comptoir des Cotonniers și plec spre spital. Pe drum, mă gândesc ce întorsătură au luat lucrurile de dimineață și până acum. A fost mai ușor decât credeam să demisionez. O despărțire fără lacrimi și fără obligatoriul ghiveci de flori. Au fost suficiente câteva cuvinte pentru a mătura 15 ani de colaborare cu această firmă care a fost toată viața mea. Vă dați seama cât de palpitantă era! Dar viața adevărată e acolo, aproape,

îmi întinde brațele. Până acum eram încremenită în naftalină. Se depunea praful pe mine, dar am smuls încuietorile. Respir, curg, zbor. Ajunsă la spitalul Saint Louis, mă uit după Véronique cu o anumită nerăbdare. Nu-i place să fie scoasă din obiceiurile ei, are și ea mica ei rutină zilnică. Cum ar fi plimbările în parc cu Blacky, pocitania aia de scottish terrier. De ani de zile se face că nu vede că animalul are prognatism. În jurul meu, un du-te-vino calm de halate albe. Într-un sfârșit, o văd coborând cu dificultate din taxi. În timp ce își achită cursa, îi fac un semn. După mutra ei, îmi dau seama că se întreabă ce naiba caută aici. Vin spre ea și o îmbrățișez.

- Mă bucur că ai venit.

- Aș fi preferat să ne întâlnim la Ladurée. Ei? Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă aici?

- Vino.

- Unde? Și ce facem într-un spital?

O iau de braț și o trag spre ascensor. Mergem la subsol, la morgă. Véronique e disperată, agasată, speriată.

- Te anunț că saloanele sunt de obicei deasupra. Am venit doar ca să-ți fac o plăcere, știi că am oroare de spitale!

- Mergem la morgă.

Se uită panicată la mine.

- Ce-i cu povestea asta? Ai grijă, chiar devii ciudată rău!

- Nu eu, viața e ciudată.

O trag după mine pe holul cu lumină pală care-mi e deja familiar. Pe drum, dăm peste femeia cocker. Mă reped literalmente la ea.

- Bună ziua, am venit cu o prietenă. Ne putem reculege? Am adus și haine pentru ea.

- Foarte bine. Veniți, vă conduc, e o aglomerație de zile mari, pe cinstea mea.

Véronique pare complet destabilizată. Dar vecinătatea camerei mortuare o obligă să se abțină. Îi zâmbesc încurajator, cum încurajezi un țânc înainte de injecție, dar vaccinul pe care i l-am pregătit ar putea fi dureros. Ne urmăm în tăcere îndrumătoarea, până ce aceasta se oprește dinaintea unei uși. Véronique îmi aruncă priviri neliniștite.

- Intrați, spune femeia, dându-se la o parte ca să ne lase să trecem.

Véronique e lividă, sper că va rezista la șoc, știu că e claustrofobă. Femeia cocker deschide ușa metalică și trage încet brancarda metalică. E impresionant să vezi un cadavru ieșind din acest sicriu înghețat.

- Vă simțiți bine?, o întreabă cu blândețe pe Véronique, care pare pe punctul de a leșina.

Ea încuviințează din cap, pieptul i se ridică și îi

coboară în ritm alert.

- Vă las, nu sunt departe dacă aveți nevie de ceva. Iar dacă lăsați hainele la plecare, o să o îmbrac împreună cu colegul meu.

- Mulțumesc, răspund în șoaptă.

O dată singure, mă uit cu teamă la Véronique. Știu că am exagerat impunându-i asta. Sper să nu ajung să regret. Nu vreau decât să înțeleagă și ea.

- Cine este?, mă întreabă ea în cele din urmă.

- Nu știu. Nu o cunosc. Tot ce știu e că mi-a salvat viața.

Véronique se holbează la mine fără să priceapă nimic. Ochii i s-au umplut de lacrimi, îmi pare rău că am obligat-o la această întâlnire față în față cu moartea. Încerc să îmi găsesc cuvintele, dar și pentru mine totul e confuz. Încep cu stângăcie.

- Știi flacăra de la monumentul soldatului necunoscut? Ei bine, ea este suferința necunoscută.

- Nu pricep nimic, îngaimă ea.

Nu am de ales, trebuie să îi spun.

- Véronique, trebuie să îți mărturisesc ceva. Am vrut să mor. Am planificat să o fac de Crăciun.

Face ochii din ce în ce mai mari. Își duce mâna la gură, ca pentru a-și înăbuși un țipăt.

- Iartă-mă, te-am mințit. Când ți-am spus că plec singură într-un colț paradiziac, vorbeam la modul propriu și chiar credeam asta. În zilele acelea consideram că moartea e cea mai bună destinație pentru mine. Nu mă mai simțeam în stare să trăiesc, mă înțelegi?

Nu, este evident că nu înțelege. Sau mai curând nu vrea să înțeleagă.

- Nu voiam decât să termin cu toate. Să scriu sfârşitul propriei mele poveşti. L-am cunoscut pe psihologul despre care ți-am vorbit și care mi-a dat niște teste de trecut. Grele. Asta mi-a schimbat rutina. Dar de murit tot voiam să mor. Şi apoi, alaltă-seară, femeia asta pe care nu o cunoşteam aproape că și-a dat ultima suflare în brațele mele. Suferea în tăcere ca un animal, zăcea în propria-i urină la un capăt de peron, la metrou. Şi m-am văzut pe mine în ea. Într-un fel, m-am recunoscut. Şi am avut un șoc. În sensul bun al termenului. Așa că aș vrea să-i ofer o înmormântare demnă de acest nume. În plus, am realizat că nu înmormântez doar o femeie singură și părăsită, ci și propria mea singurătate.

Am făcut prea mult, am făcut prea puțin, nu are nicio importanță. Doar clipa, prezentul contează.

Te-am adus aici ca să-ți îngropi și tu amărăciunea, durerea, divorțul.

Véronique mă ascultă în tăcere, pe obraji îi șiroiesc lacrimi mari și mă simt întrucâtva ușurată. Ceva s-a clintit în ea.

- Véronique, spune-mi sincer, erai fericită cu Jean?

Ea ridică din umeri.

- Véronique, Jean a plecat, căsnicia ta a murit, dar tu ești în viață. Ești încă tânără. Ai copii frumoși, o casă cochetă, gata, perioada de jelanie s-a încheiat. Treci la altceva, meriți mai mult decât dragostea unui câine.

Printre lacrimi, îmi aruncă o privire încărcată de reproșuri.

- Nu-i chiar așa de ușor, șoptește. Nu știi ce înseamnă să trăiești 20 de ani alături de un om și pe neașteptate să te trezești părăsită pentru o alta. Una mai tânără, mai frumoasă.

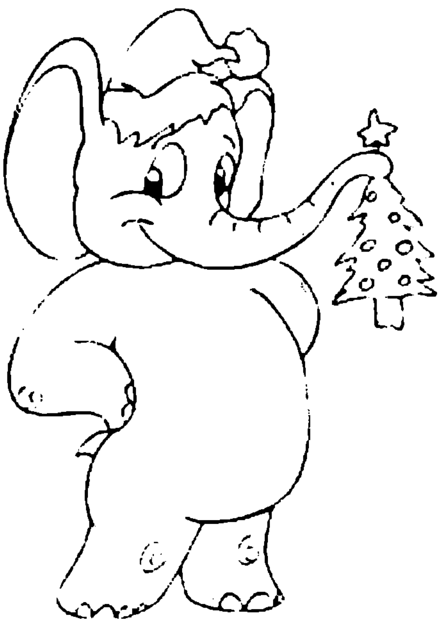
- E adevărat. Ai dreptate. Nu cunosc viața de cuplu. Cunosc, în schimb, singurătatea, și asta e calea pe care tinzi să o apuci și tu, Véronique. Poate nu îți dai seama, dar amărăciunea, dorința ta de răzbunare nu fac rău nimănui altcuiva decât ție însăți. Te izolează. Te-ai rupt de lume, de propriii tăi copii. Te complaci să te ghemuiești așa, singură, într-un colțișor. A fi singur e ca și cum ai cădea în fundul unei prăpastii. Ești rănit, suferi, ți-e rău, ai nevoie de ajutor ca să urci înapoi, dar nimeni nu te vede și nu te aude de acolo de unde te afli tu. Și dă-mi voie să îți spun că gheața din jurul tău e fragilă.

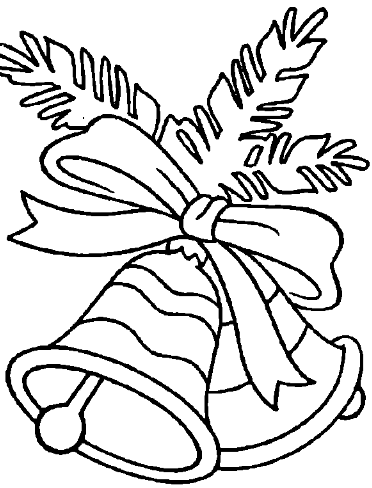
Véronique nu scoate un sunet. Fixează câteva minute bune mâna asta de femeie fără vârstă și, spre

marea mea uşurare, rupe într-un sfârşit tăcerea.

- Când e înmormântarea?, articulează ea cu dificultate.

- Bună întrebare.





Capitolul 18

Am mai rămas câteva clipe în tăcere. Am privit-o îndelung pe femeia pe care nu o va mai vedea nimeni, pentru a nu o uita niciodată. Am lăsat sacoşa cu haine, cum am stabilit. Apoi ne-am dus la suprafață, ca să ne încălzim printre cei vii.

- Hai, vino, mergem la Ladurée să sărbătorim.

A zâmbit. Am reușit să prindem un taxi.

- Ştii ceva? Cred că am să-mi iau permisul de conducere.

O privesc uimită.

- Tu?

- Da, eu. M-am săturat să depind de alții în vacanțe. Mi-a venit în gând când eram acolo, „jos". Dacă mi-aș cumpăra o mașinuță?

Mi s-a părut o idee excelentă. Ne-am oprit pe bulevardul Haussmann. Și ne-am oferit o masă delicioasă. O pauză lacomă sub lambriurile aurite, care ne-a mers la suflet.

- Și cum ai de gând să procedezi cu înmormântarea?

- Se pare că la Thiais există un cimitir mare, care are un spațiu rezervat oamenilor de felul ei, fără mijloace materiale, fără familie. Dar mai curând aș incinera-o la Père Lachaise.

- Dar știi care sunt ultimele ei dorințe?

- Nu, pur și simplu voi proceda ca și cum ar fi pentru mine.

Véronique face ochii mari.

- Ah, da, ești în plin transfer!

Izbucnim în râs în același timp. E o prostie, dar are dreptate.

- Și slujba? Ți-ai luat câteva zile?

- Nu, am demisionat azi dimineață.

Rămâne cu gura căscată.

- Iar diseară mă întâlnesc cu un bărbat pentru a doua oară.

- Eram sigură! Miroși a sex de la o poștă!

De astă-dată eu rămân cu gura căscată.

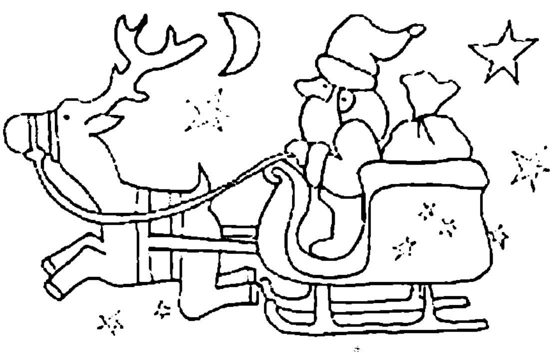
În gura ei, până şi cuvântul sex sună cumva pofticios.

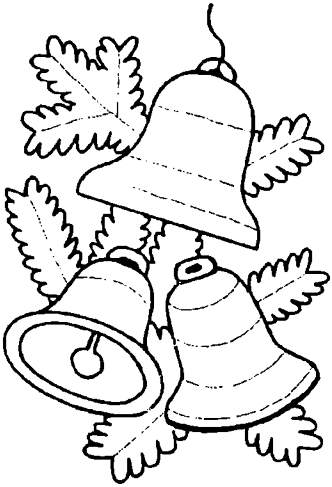
- Vrei să vin cu tine?

- Unde?, întreb eu îngrijorată.

- La pompele funebre, cum unde, doar e și înmormântarea mea, nu?

Descopăr la Véronique o ironie care îmi face plăcere. Se pare că terapia de şoc a dat roade și în cazul ei.





Capitolul 19

Intrăm la antreprenorul de pompe funebre cu entuziasmul şi voioşia specificei unei partide de shopping. Véronique cercetează cu atenție statuetele şi urnele aranjate pe etajere, de parcă am fi fost într-un magazin de decorațiuni. O las să se minuneze şi mă aşez în fața biroului antreprenorului. Îl salut, în timp ce el încearcă să își amintească de unde mă știe.

- Bună ziua, am fost la dumneavoastră cu trei luni în urmă pentru tata, am cumpărat o concesiune pentru el şi pentru mine.

- Da, asta este, îmi amintesc! Acum ştiu de unde să vă iau! Nu e o cerere prea obişnuită. Chipul

dumneavoastră mi-e familiar, dar ați schimbat ceva, nu?

Da, pofta de viață. El, în schimb, nu s-a schimbat. Același costum sobru, aceiași ochelari mici cu rame metalice. Fără nici măcar un ceas ostentativ, uneori și un detaliu prea strident poate provoca o interpretare nefericită. Sobru până în vârful unghiilor.

- Trebuie să înmormântez o prietenă care acum este depusă la Saint Louis.

Probabil că-și închipuie că sunt aducătoare de ghinion, prea cad toți ca muștele în jurul meu.

- Permiteți-mi să vă prezint condoleanțele mele.

- Mulțumesc. De fapt, da, e o prietenă, numai că nu-i cunosc identitatea; aș vrea doar să preiau cheltuielile de incinerare și să recuperez cenușa.

- „Am vrea”, intervine Véronique. Facem juma-juma?

- Véronique, nu suntem la restaurant!

- Lasă, nu înțelegi ce vreau să spun? E și înmormântarea „mea”, cum ai spus cu gura ta și pe bună dreptate, așa că îmi pot plăti partea.

Antreprenorul se uită la noi ca la nebuni. A văzut și știe să facă față lacrimilor, dramelor, durerilor, dar de o ciorovăială pe nota de plată nu a mai avut parte.

- Iertați-mă, doamnelor, dacă înțeleg bine, vreți

să preluați cheltuielile pentru o prietenă apropiată care vă este de fapt necunoscută?

- Da, doar avem dreptul, nu? E o femeie fără adăpost, ne-am împrietenit la sfârșitul vieții ei, nu avea acte, iar municipalitatea Parisului urmează să o înmormânteze la Thiais. Așa că, împreună cu prietena mea, am propus să preluăm noi cheltuielile de înmormântare, îi explic eu, impunându-i din priviri să tacă. Dorim o incinerare la crematoriul Père Lachaise.

- Am văzut o urnă foarte drăguță care sigur i-ar fi plăcut, propune Véronique, fericită să aducă o contribuție cât de mică în materie de decorațiuni.

Odată încheiat circul de la Dupont et Dupont și problema pecuniară reglementată, am ieșit. Nu aș fi crezut că Véronique se va implica atât de mult în înmormântarea asta. Peste 40 de ore, ne vom întâlni la cimitirul Père Lachaise, unde se va ține o ceremonie sobră, înainte de incinerare. Ne-am îmbrățișat și am plecat spre casele noastre. Fericită că pot respira puțin în liniște. Dar nu pentru prea multă vreme: peste două ore am întâlnire cu Éric.



Capitolul 20

Fac un duş lung, fierbinte. Simt nevoia să lâncezesc, ultimele ore au fost oricum, numai odihnitoare nu. Mă săpunesc bine din cap până-n vârful degetelor de la picioare. Vreau să miros toată frumos. Sunt fericită că îl voi revedea, dar mă și tem puțin. Despre ce vom vorbi? Nu îi pot face de fiecare dată faza cu chiloţii. Îmi pun cu grijă niște desuuri drăgălaşe, cumpărate special pentru această ocazie. Arunc cu bani în stânga și-n dreapta. Voi face mai târziu socotelile, după ce va mai trece toată frenezia asta. Am stabilit să ne vedem la barul din hotelul Costes. Un loc şic, cu camere de închiriat, așadar foarte potrivit pentru o revedere ca a noastră. Dar e genul de adresă care

mă intimidează, e plin de staruri și de top modele, acolo până și ospătărițele arată mai șic decât mine. Nu sunt deloc sigură că mă voi simți în largul meu. Sunt adepta restaurantelor fără pretenții, cu autoservire.

Pentru a mă motiva, mă gândesc la gura lui caldă, la buzele lui lipite de ale mele. La penisul lui tare care se trezește pentru mine. Mi-e din nou foame de el. Când ies din duș, descopăr un sms de la Éric.

„Sunt încă la slujbă, dacă trec mai târziu pe la tine cu pizza?"

Răsuflu ușurată. Femeia Flunch (*n.trad.: lanț de restaurante fast-food din Franța, Spania și Italia*) și bărbatul Domino's Pizza. Suntem făcuți unul pentru celălalt.

O oră mai târziu, sună la ușă.

- Bună seara, ați comandat pizza?

O pală de aer rece îl precede, are nasul roșu de frig, e înfofolit în geacă, dar îmi zâmbește.

Îl primesc încântată. În seara asta am de gând să mi-o trag cu furnizorul.

- Îmi cer scuze, am fost reținut, și m-am gândit că ar fi mai simplu să ne vedem așa. Am fi putut merge la mine, dar nu am avut timp să fac ordine în bazarul meu, aș fi întârziat și mai mult.

- Rămâne pe altă dată, îi răspund cu malițiozitate.

Mărturisesc că sms-ul tău mi-a luat o piatră de pe suflet, nu prea sunt obișnuită cu localurile de fițe, nu mă simt în largul meu acolo şi, de altminteri, nici nu prea ştiam cum să mă îmbrac.

- Eu nici atât, am ales locul ca să te epatez, s-o fac și eu pe parizianul.

- Dar nu ești parizian?

De parcă nu i-aş cercetat pagina de Facebook de la stânga la dreapta, în lung şi-n lat.

- Nu, sunt din Bordeaux. Şi mă întorc acolo cât de des pot.

Ne mâncăm pizza cu poftă.

- Vrei vin? Am o sticlă pe undeva, sper că e bun, nu sunt deloc expertă în vinuri.

De parcă nu aş fi devalizat magazinul de alcool exact înainte de sosirea lui. Toți avem micile noastre cochetării.

- Ce ai făcut frumos astăzi?, mă întreabă el, tăind a doua pizza.

O întrebare cum nu se poate mai banală, dar de care mă temeam puțin. Râd nervos, ca să-mi maschez jena.

- Păi, să vedem, mi-am dat demisia și m-am ocupat de înmormântarea unei prietene.

Pizza s-a oprit brusc exact în fața gurii lui. Înghite ceva cam repede şi e cât pe ce să se înece.

- Eşti bine?, îl întreb râzând.

Îi întind un pahar cu vin, Se uită blocat la mine. Soarbe pe îndelete o gură, pentru a-şi elibera traheea.

- Nu pricep nimic, plângi după ce faci dragoste şi râzi când înmormântezi pe cineva. Eşti o tipă ciudată, să ştii!

O iau ca pe un compliment.

- Da, aşa crezi?

Şi mă apucă un râs nebun, pe cât de prostesc pe atât de nestăpânit. Nu mă mai pot opri. Nebună de-a dreptul. Dumnezeule, de ce a trebuit ca una ca asta să mi se întâmple în fața lui?

El se uită la mine pe jumătate îngrijorat, pe jumătate zâmbind.

- Scuză-mă, prezența ta mă face nervoasă.

- Şi asta e bine sau nu e bine?

- E bine, șoptesc eu.

La drept vorbind, singurul lucru care m-ar putea calma ar fi să mă posede acolo, imediat, pe covorul din salon. Şi exact asta se întâmplă. Ne aruncăm unul asupra celuilalt şi ne sărutăm pătimaş. Râsul nebunesc face loc chicotelilor, apoi gemetelor.

Câteva minute mai târziu, suntem goi și transpirați pe canapea, Cutiile de pizza sunt desfăcute, în ele, câteva bucăți reci și deloc apetisante. De comun acord, ne mutăm în pat. Ghemuiți sub plapumă, ne reluăm conversația din punctul în care s-a întrerupt.

- Chiar ai demisionat?

- Da, chiar asta am făcut.

- Te invidiez.

- De ce nu o faci și tu?

- Eu știu, poate din cauza banilor?, răspunde cu o urmă de ironie.

- Eu am bani destui, îi spun plină de curaj.

- Zău? Atunci, să știi că sunt foarte interesat de tine. Și iată că mângâierile lui devin tot mai insinuante.

- Ce ai face dacă ai avea bani?, susur eu, răspunzând mângâierilor sale.

Geme încetișor.

- Nu știu, aș călători, aș face o excursie în Nepal.

- M-ai lua și pe mine?

- Sigur că da, mai ales dacă plătești călătoria.

Conversația noastră se întrerupe, pentru ca mâinile să își continue dansul. După lunga mea hiber-

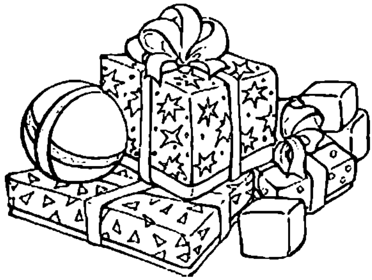
nare, acum sunt nesătulă. Îl am pe dracu'n mine. Apoi cădem într-o toropeală plăcută şi adorm îndestulată şi fericită ca un bebeluş. Ca şi cum locul meu era în braţele lui, ca şi cum mireasma pielii lui mi-ar fi fost familiară. Ca şi cum toată viaţa aş fi fost o femeie împlinită.

Éric a plecat în zori. Mi-a lăsat câteva cuvinte de scuze. Îi pare rău că nu a putut rămâne să mă ajute să fac curat în salon. Ca și cum ar fi nevoie de doi oameni ca să strângă două cutii de pizza, două pahare de vin şi câteva firmituri căzute pe jos. Dar atenţia lui mi s-a părut delicată. Pe când strângeam resturile rămase după noi, am avut sentimentul că e prezent acolo, lângă mine. Zâmbesc prosteşte gândindu-mă la el, la seara noastră, la îmbrăţişările şi la viitoarele noastre întâlniri. E ca şi cum mi-ar fi pătruns deopotrivă şi trupul, şi inima, şi sufletul.

Asta înseamnă iubirea?

Să simţi prezenţa celuilalt când acesta nu e lângă tine?

Să nu te mai simţi niciodată singură?



Capitolul 21

Ceremonia s-a desfăşurat într-o atmosferă solemnă şi austeră. Nu am dorit acompaniament muzical. Tăcerea şi reculegerea erau mai potrivite pentru ea. Véronique era foarte emoţionată. A plâns mult, tot aruncând priviri curioase către Franck, care se prefăcea că nu se ştie privit. Era demn şi frumos ca întotdeauna, dar am simţit în el o mare tristeţe, bine ţinută sub control. Cât despre mine, am plâns, desigur, copleşită de emoţie, ştiind totuşi că pentru această femeie a lăsat în urmă tot ce a fost mai rău. Nu îi voi cunoaşte niciodată numele, doar chipul. Nu voi afla niciodată ce a făcut-o să se clatine, să cadă, să se prăbuşească şi să aibă parte de un deznodământ atât de sordid. Poate un divorţ, o perioadă lungă de şomaj, un soţ violent, o familie toxică, o copilărie nefericită ori, cine ştie, poate pierderea inconsolabilă a unui copil. Nu pot decât să îmi imaginez tot felul de poveşti, unele mai triste decât altele. Nu ştiu dacă există Dumnezeu, dar ştiu sigur că necunoscuta mea a cunoscut chinurile iadului. Sper că îi e mai bine acolo

unde se află acum. Sicriul înaintează încet pe covorașul verde rulant, îndreptându-se spre un zid de flăcări. Se cufundă în ele și dispare pentru totdeauna. Ni se pune un nod în gât.

30 de minute mai târziu, mi s-a adus urna, aranjată într-o cutie. Era caldă, ca o fiertură fierbinte. Am căzut de acord cu Véronique că voi împrăştia mai târziu cenuşa undeva în Nepal sau aiurea, departe, cât mai departe de metroul Parmentier și de duhorile lui pestilențiale. Dar, până ce Éric și cu mine vom pregăti această excursie, va păstra urna la ea.

Cât despre mine, nu mai doresc să îmi planific moartea. Ştiu că va veni într-o bună zi, şi îmi ajunge această certitudine. Poate mâine, poate peste o lună ori peste zece ani, nu contează. Va fi o surpriză. Nu sper decât că va fi una plăcută.

